

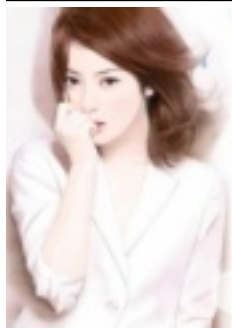
Cô Gái Hồ Đồ Yêu Phải Ác Ma

Contents

Cô Gái Hồ Đồ Yêu Phải Ác Ma	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	15
11. Chương 11	17
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
14. Chương 14	20
15. Chương 15	22
16. Chương 16	23
17. Chương 17	24
18. Chương 18	26
19. Chương 19	29
20. Chương 20	31
21. Chương 21	33
22. Chương 22	35
23. Chương 23	37
24. Chương 24	38
25. Chương 25	40
26. Chương 26	43
27. Chương 27	45
28. Chương 28	47
29. Chương 29	49
30. Chương 30	51
31. Chương 31	55
32. Chương 32	56
33. Chương 33	57
34. Chương 34	58
35. Chương 35	59
36. Chương 36	61
37. Chương 37	63
38. Chương 38	66
39. Chương 39	67
40. Chương 40	69
41. Chương 41	70

42. Chương 42	71
43. Chương 43	73
44. Chương 44	74
45. Chương 45	76
46. Chương 46	78
47. Chương 47	79
48. Chương 48	81
49. Chương 49	83
50. Chương 50	84
51. Chương 51	86
52. Chương 52	88
53. Chương 53	89
54. Chương 54	90
55. Chương 55	93
56. Chương 56	95
57. Chương 57	96
58. Chương 58	98
59. Chương 59	100

Cô Gái Hồ Đồ Yêu Phải Ác Ma

Giới thiệu

Nguồn cv: hướng dương xanh Thể loại: hiện đại, hài, nhẹ nhàng Edit: Ốc Sên + Tiểu Vũ Vũ Truyện k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-ho-do-yeu-phai-ac-ma>

1. Chương 1

Mùa thu

Trời quang trong xanh, ánh mặt trời tràn đầy mọi nơi, những chiếc lá vàng rụng trên mặt đất, một vài cơn gió ghé tới, phát ra những tiếng xào xạc, âm thanh hài hòa như một bản nhạc trữ tình.

Dưới bóng cây phong, trên ghế đá có một cô gái nhỏ mặc váy trắng, đeo đôi boots đến cổ chân, mái tóc thả dài tung bay trong gió.

Cảnh cây đông đưa, ánh mặt trời như ẩn như hiện trên người cô bé, để lộ nước da trắng nõn, dáng người nhỏ nhắn, xinh xắn của cô bé.

Trước mặt cô bé có một bức tranh, tay cầm bút, khuôn mặt nhìn thẳng phía trước, vẽ mặt dịu dàng, không chút vội vàng, lại vô cùng chuyên tâm chăm chú, cô đang vẽ một bức tranh phong cảnh, nét vẽ điêu luyện, hẳn là phải trải qua sự rèn luyện trong một thời gian dài.

Mặt Tiểu Mễ, năm nay mười ba tuổi, thoát nhìn cô so với tuổi còn nhỏ hơn, làm cho người khác dễ dàng nhận lầm tuổi của cô, một cô bé lương thiện, trong sáng, thông minh.

Sau khi cô sinh ra không lâu, cha mẹ cô xảy ra sự cố đều rời xa cô, từ nhỏ, cô và ông nội sống dựa vào nhau, ông nội cô – Mặt Đức Bình là một thương nhân, cô cháu gái nhỏ chính là bảo bối của ông, ông rất yêu thương đứa cháu này.

Nhưng là ông nội thường xuyên đi ra ngoài bàn chuyện làm ăn, đi sớm về trễ, không có nhiều thời gian quan tâm tới cô, cho nên ban ngày có Dì Dương chăm sóc cho Tiểu Mễ.

Nơi ở của cô là một căn nhà ngoài thành phố, phía sau có một khu rừng rậm, những ngọn núi san sát nhau, nhìn thật xa xôi vẫn là những cây cổ thụ to lớn nối tiếp nhau, có một bức tường lớn ngăn cách khu rừng với bên ngoài, trên bức tường có một vài chữ viết: “Có thú dữ, cấm đi vào”, chữ viết đã cũ, ở trong góc tường, nét chữ không còn rõ ràng nữa, nếu không chăm chú thì sẽ không thể nhận ra.

Cho tới bây giờ cũng chưa có người chú ý tới những chữ viết đó, thường xuyên có người lợi dụng bức tường để trèo vào bên trong. Bên kia bức tường không hề u ám khủng khiếp như trong tưởng tượng, mà lại giống như đang ngăn cản thiên đường với những ánh sáng huyền bí. Một cô bé ngây thơ đem khu rừng rậm trở thành một hoa viên bí mật đẹp nhất thế giới.

Hoàng hôn buông xuống, sắc trời ửng hồng.

“Tiểu Mễ... Tiểu Mễ...” Chạy gần tới chỗ cô là một cô bé cũng trạc tuổi cô đang gọi to tên cô.

Nghe được ai kêu tên mình, đôi môi anh đào khẽ giương lên, khẽ lên tiếng, “Ồ đây, Lam Ngọc.”

Biết Lam Ngọc tới gọi cô về nhà, Tiểu Mễ đứng dậy, thu dọn đồ vẽ, nhìn bức tranh trước mặt, đáng tiếc vẫn chưa hoàn thành, cô cất vào trong một cái túi, đeo lên lưng.

Bước chân ngạo mạn, giầy dường như lớn hơn bàn chân của cô, cô có chút dùng sức để bước đi. Cảm giác trước mắt như một cô búp bê, một cảm giác mê người.

“Cậu chỉ biết ở trong này, lại quên về nhà rồi.” Lam Ngọc đã bước tới bên cạnh cô, vẻ mặt bất đắc dĩ lên tiếng.

“Hi hi, chúng ta đi thôi.” Vẻ mặt Tiểu Mễ cười hi hi, nghịch ngợm nắm lấy cổ tay Lam Ngọc.

Thấy nụ cười mê người của cô, Lam Ngọc dường như quên mất phải giáo huấn cô nàng Tiểu Mễ ham vẽ tranh này như thế nào, hai người tay trong tay vừa trò chuyện vừa đi về phía nhà. Trang Lam Ngọc, mặc dù nhỏ hơn Tiểu Mễ mấy tháng, nhưng so với Tiểu Mễ lại trưởng thành hơn, giống như một người chị chăm sóc cho Tiểu Mễ.

2. Chương 2

Hôm sau.

Mặt trời dần ngả về tây, hoàng hôn dần buông xuống, mặt trời đã đến lưng núi, chìm dần xuống.

Giống như ngày hôm qua, Tiểu Mễ vẽ phác thảo lên vẫn chưa hoàn thành tác phẩm, vẻ mặt chăm chú, dường như không có gì có thể quấy rầy đến cô.

Lúc nào, trong bụi cỏ phát ra tiếng “Xì... Xì...” rất vang, không cần nói cũng biết đó là một con rắn, chỉ có rắn mới có thể phát ra âm thanh này, thấy cỏ đại lay động một cách mạnh mẽ, dường như đây là một con rắn lớn.

Phát hiện trước mắt có một con mồi ngon, thân hình uyển chuyển tiến về phía trước, chuẩn bị ở khoảng cách gần sẽ tấn công.

Tiểu Mễ quá chăm chú vẽ tranh mà không hề biết nguy hiểm đang cận kề.

Con rắn lớn đã tới rất gần cô, cái đuôi to khỏe nhanh chóng hướng đến chỗ Tiểu Mễ. Cô phát hiện có gì đó khác thường, tầm mắt nhìn về phía con rắn, lại không kịp chạy trốn.

“A... Cứu... Cứu mạng ...” Mặt Tiểu Mễ hô lớn.

Chiếc eo nhỏ nhắn của Tiểu Mễ bị đuôi rắn đè lên, cả thân thể nó thật dài tiến về phía cô, cơ thể cô bị cố định thật chặt, làm cô không có chút sức lực, càng dùng lực, con rắn lại càng quấn chặt, vẻ mặt Tiểu Mễ tái nhợt, không còn chút máu, cô không thể hô hấp.

“Bằng...Bằng bằng...” Mấy tiếng súng vang lên, viên đạn đi chuẩn xác trúng đầu con rắn lớn, máu bắn ra ngoài, dính hết vào quần áo của Tiểu Mễ. Con rắn đau đớn không chịu nổi, quấn chặt Tiểu Mễ rồi hất cô ra, cô va vào thân cây cổ thụ, bất tỉnh.

Con rắn lớn gãy dựa hồi lâu, rốt cuộc hấp hối rơi trên đất, cái đuôi vẫn thoáng động đậy.

Màn đêm đã buông xuống.

Dưới tán cây lóe ra một bóng dáng thon dài, cầm súng trong tay, mang theo khí lạnh, trên vai trái có một ba lô tinh xảo, dường như là có ý định đi du ngoạn. Hắn sử dụng súng thành thạo như vậy, chắc chắn là đã luyện tập rất nghiêm khắc.

Ánh trăng chiếu rọi xuống, mơ hồ thấy được bộ dáng của một người, người này cao khoảng một mét bảy, thân hình rắn chắc, mặc áo sơ mi trắng, quần đen, tầm mười sáu mười bảy tuổi.

Người con trai – Thích Lãm Lạc, ngũ quan như ngọc, đường nét xinh đẹp, ánh mắt trầm tĩnh, khí chất lạnh lẽo, mơ hồ như không dễ gần gũi, cảm giác xa cách.

Thấy rắn đã chết, ánh mắt hắn mới chuyển đến một thân thể nhỏ bé, lạnh lùng bước tới cạnh người cô, đỡ cô dậy trong tình trạng hôn mê. Trên quần áo của cô loang lổ vết máu, nhưng trên da vẫn có vết cứa, cũng không chảy nhiều máu lắm. Thích Lãm Lạc xé tay áo bên tay phải, xé mảnh vải thành một mảnh dài hẹp bằng bó miệng vết thương cho Tiểu Mễ.

Ánh trăng rọi trên người bọn họ, Thích Lãm Lạc lẳng lặng quan sát mọi thứ trước mắt, từ từ nhắm hai mắt lại. Lông mi của Mặt Tiểu Mễ, thật dài và cong, gò má hồng phớt, chiếc miệng nhỏ nhắn mềm mại, dung nhan yêu kiều ngọt ngào khiến người khác muốn phạm tội. Cô lại không hề có chút ý thức, tim Thích Lãm Lạc đập thật nhanh, trái tim hắn không khỏi có chút yêu mến.

Hắn không kìm lòng được hôn lên cánh môi mềm mại của cô... Lại ngạc nhiên phát hiện vị ngọt ngào như mật, luyến tiếc dời đi, vẫn cố gắng kìm nén sự xúc động.

Ngón tay vuốt ve nhẹ nhàng đôi môi mỏng, khoe miệng khẽ nhếch, cười như không cười. Lại vì chính hành động của mình mà khó hiểu, hắn luôn luôn lạnh nhạt đối với nữ sinh, thế nhưng không hiểu sao đối với cô gái lạ mặt này lại có chút động tâm.

Ngón tay út trắng nõn khẽ động đậy, mí mắt giật nhẹ.

“Đau...” Đôi lông mày của Tiểu Mễ nhăn lại, khó chịu rên rỉ ra tiếng, chỉ cảm thấy thân thể đau nhức. Nhẹ nhàng mở mắt ra, trước mắt cô hiện ra một gương mặt xa lạ, đôi mắt mở to khẽ chớp chớp.

Cô mở to đôi mắt, cố gắng thấy rõ gương mặt hắn.

3. Chương 3

Oa, Tiểu Mễ bị vẻ mặt anh tuấn trước mắt dọa cho ngây người, ánh trăng sáng ngời chiếu xuống, người trước mặt cô giống như một thiên sứ, hai mắt sâu xa, mũi cao thẳng, dưới một chút là một đôi môi hoàn mỹ đầy đặn, người thật đẹp quá đi. Nhất thời lúc đó, cô quên hết những đau đớn trên người, quên hết những việc vừa xảy ra.

Cô ngây ngốc cho rằng mình đang mơ, không chịu tỉnh lại và cũng không muốn tỉnh lại.

“Em đã tỉnh, miệng vết thương còn đau không?” Một giọng nói ôn nhu phát ra.

“...” Lúc này, Tiểu Mễ mới định thần lại, hai gò má đỏ bừng lên, tim đập nhanh hơn, thẹn thùng cúi đầu xuống. Phát hiện mình đang ở trong ngực hắn, dính chặt lấy lồng ngực ấm áp của hắn, cảm nhận mùi thơm trên cơ thể hắn, cả người cô dễ chịu dựa vào.

Thấy gương mặt đỏ bừng của Tiểu Mễ, vô cùng động lòng người, trong lòng hắn khẽ lay động.

“Cái này... Anh... Là thiên sứ sao?” đôi mắt khẽ cong lên dừng một chút rồi khẽ mở, đúng vậy, chàng trai trước mắt cô, nhất định là thiên sứ do thượng đế phái tới.

Nghe cô nói như vậy, hắn cũng không muốn giải thích, trực tiếp nói to: “Đúng, là do thượng đế phái anh tới bảo vệ em.” Về mặt Thích Lãm Lạc tươi cười, thật sự giống như một thiên sứ từ trên trời rơi xuống.

“Oa ~ Thật sự sao? o(_)o...” Nói xong, Tiểu Mễ đứng dậy, vui vẻ nhảy dựng lên, nhưng chân cô bị thương đau nhói, cô lập tức ngã vào lòng Thích Lãm Lạc.

“Chân của em còn chưa khỏi.” Thích Lãm Lạc nói, đáy lòng hắn xuất hiện niềm vui sướng, nhìn được cô bé này cũng thích hắn, “Em tên là gì?”

“Mễ Nhi, ông nội đều gọi em như vậy.” Mặt cô nóng bừng, gần như cô chưa bao giờ thân mật với một người con trai như vậy, cô cảm thấy rất ngượng ngùng.

“Mễ Nhi, anh cũng gọi em như vậy nha.” Như vậy hắn và cô bé này sẽ gần gũi hơn.

“Vâng, vâng... A, đây là đâu?” Tiểu Mễ liên tục gật đầu, mới phát hiện trước mắt bốn phía đều là một màu đen bao phủ, xung quanh yên lặng khác thường, gió thổi lớn, cô gần như tỉnh táo hẳn.

“Đây là núi hoang Dã Lĩnh, thật không hiểu, một cô gái như em lại ở chỗ này làm gì, chẳng lẽ em không sợ bị thú dữ ăn thịt sao?” Hắn không hiểu sao mình lại tức giận.

Mặt Tiểu Mễ chu cái miệng nhỏ nhắn, không nói chuyện, ánh mắt cô nhìn ngó xung quanh, ánh mắt dừng ở trên bàn vẽ, sau đó cô đứng dậy nhặt bàn vẽ bị con rắn làm đổ.

“May không có bị hỏng, anh xem, chính là cái này.” Cô nhìn nhìn có chút vừa lòng, đưa cho Lãm Lạc, trong lòng tràn đầy tự tin về bức tranh đã hoàn thành.

Nhận lấy bức tranh, ánh mắt Lãm Lạc tỏa sáng, một bức tranh phong cảnh thật đẹp, nét vẽ điêu luyện, màu sắc rõ nét, bức tranh thật sống động.

“Mễ Nhi, bức tranh rất đẹp.” Giọng nói dịu dàng hắn đi, hắn thật bất ngờ, nhìn cô có vẻ nhỏ tuổi, nét vẽ lại điêu luyện chín chắn như vậy, có thể nhìn thấy được tương lai sẽ là một nhà nghệ thuật giỏi.

Trời đã sáng, không khí ẩm ướt, khắp nơi tràn ngập sương mù.

Ánh sáng thần nhiên xuyên qua khe hở giữa lá cây, chàng trai tựa vào thân cây, cô gái nhỏ dựa vào trong ngực chàng trai say ngủ, một đôi trai đẹp gái xinh hết sức xứng đôi, như tâm điểm của một bức tranh đầy màu sắc chỉ có thể nhìn mà không thể chạm tới.

Mặt trời từ từ lên cao, ánh nắng rơi xuống mặt đất, làm Thích Lãm Lạc dần tỉnh ngủ.

Hai hàng lông mày nhíu chặt lại, dường như rất khó chịu với ánh nắng chói mắt kia, hắn đưa mắt nhìn xung quanh, một mảnh tĩnh mịch. Ánh mắt dừng lại ở Tiểu Mễ đang ngủ sau trong lòng hắn, tưởng ngủ như trẻ nhỏ mềm mại vô tư, khóe môi khẽ cười, cô đang có một giấc mơ đẹp.

Ngồi một tư thế từ buổi tối, chân tay hắn gần như cứng nhắc, nhẹ nhàng dịch chuyển thân hình mảnh khảnh của Tiểu Mễ, đưa cô dựa vào thân cây, động tác cực kỳ cẩn thận, sợ cô sẽ vì cử động của hắn mà tỉnh lại. Rồi khỏi lồng ngực ấm áp, giống như mất đi cái lò sưởi, mặt Tiểu Mễ khẽ nhăn lại, nhưng liền nhanh chóng thích ứng, tiếp tục say ngủ.

Thích Lãm Lạc nhìn gương mặt say ngủ của cô, cúi đầu, hôn nhẹ lên cái trán trơn bóng của cô.

Sau đó, xoay người lặng lẽ rời đi, cũng như khi lặng lẽ tiến đến, hần biến mất ở sâu trong rừng rậm.

Ánh nắng chói mắt, chiếu thẳng vào mặt Tiểu Mễ, cô từ trong mộng đẹp bừng tỉnh. Nhíu mày từ từ mở mắt ra, lấy tay xoa nhẹ đôi mắt nhập nhèm, duỗi thẳng tấm lưng mỏi nhừ.

“A, Thiên sứ đâu rồi?” Tiểu Mễ nhìn trái nhìn phải không thấy một bóng người.

Là mơ sao? Mặt Tiểu Mễ cố gắng hồi tưởng lại, cảm giác y như thật. Cô nhìn về phía xa hơn, nhìn thấy con rắn đã chết, quay đầu nhìn người mình, vết thương trên tay chân đều được băng bó cẩn thận. Lập tức trên mặt nở một nụ cười tươi, cô tin chắc, thiên sứ thật sự tồn tại, khi lúc cô gặp khó khăn, đã cứu tính mạng của cô.

“Oc Oc ~ Oc

” bụng cô phát ra những âm thanh kì lạ.

“Đói quá.” Tiểu Mễ vuốt vuốt cái bụng nuốt nước bọt nói.

Cô không còn sức cố gắng chút dụng cụ, đồ vật này hôm này sao lại nhiều như vậy a, cột lại phía sau lưng, thân hình mảnh khảnh vác theo bàn vẽ ở sau lưng, cả người nghiêng về phía trước, bước đi liêu xiêu, nhìn thật là đáng yêu.

4. Chương 4

Tám năm sau.

Khu vực này đã bị phá bỏ, mọi người phải rời đi nơi khác sinh sống, khu rừng phía sau núi cũng đã thành công trình kiến trúc, không còn khu vườn bí mật cho trẻ con nữa. Mặt Tiểu Mễ đã vào sống trong thành phố, cô cần pahir đi học để đi làm.

Cuối màu xuân.

Trong thành phố tiếng ồn ào ầm ĩ, sức sống bừng bừng khắp nơi, tiết tấu cuộc sống dường như vẫn chậm một nhịp.

Một thân hình mảnh khảnh, lưng nhỏ đeo ba lô, chạy xuyên qua một đám người muôn hình muôn vẻ, cô vội vàng chạy tới, miệng hô lớn: “Đợi một chút... Chờ một chút...” Chỉ nhìn thấy chiếc xe buýt cô đang hướng tới, cô không đủ thời gian để chờ chuyển tiếp theo.

Lái xe nhìn thấy cô, chậm rãi dừng xe, mở cửa xe tự động, chờ đợi.

Thân hình xinh xắn lanh lợi nhanh chóng lên xe, đem đồng tiền xu nắm chặt trong tay ném nhẹ vào cái hòm. Hướng lái xe cảm ơn, cô thở hồng hộc bước chen vào đám người, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Theo năm tháng trôi qua, Mặt Tiểu Mễ đã to lớn không ít, thân cao một mét sáu hai. Mái tóc dài buộc gọn sau đầu, nước da trắng như tuyết lộ ra chút đỏ vì nắng, ăn mặc tùy ý, chân đi một đôi giày màu trắng, chiếc váy liền áo sặc sỡ, chiếc quần bó, nhìn xinh xắn động lòng người, dường như không phải hai mươi mốt tuổi.

Chàng thiên sứ đó đã không còn xuất hiện nữa, anh ta đã từng cứu tính mạng của cô, có thể là người trần sao? Có đôi khi thử cầu nguyện, nếu thượng đế có thể cho cô nhìn thấy gương mặt đó một lần nữa, cô nhất định sẽ hết mình báo đáp ơn cứu mạng.

Một gian phòng rộng lớn, bốn phía đều là những vật thể kì dị. Có mô hình cơ thể người bằng thạch cao dựng đứng trên mặt đất, trên mặt bàn lại là những cái chai đứng thẳng được mảnh vải màu sắc khoác lên, mô hình hoa quả, hình tròn, hình trụ vân vân, có thể nhận thấy đây là một phòng mỹ thuật.

Ở giữa căn phòng có dãy bàn vẽ, trước mỗi bàn vẽ đều có một người ngồi, mỗi người đều tập trung tinh thần miêu tả quan sát vật thể trước mắt, chăm chú phác họa lại. Mạt Tiểu Mễ cẩn thận xem từng bài vẽ, nhìn thấy nét vẽ nào sai, cô kiên nhẫn hướng dẫn, cô có dáng dấp như một giáo viên dạy hội họa.

Hiện nay, Mạt Tiểu Mễ đang học năm hai đại học kiêm giáo viên mỹ thuật trường trung học, thật ra hàng năm cô đều đạt được giải thưởng kim tượng triễn lãm tranh, với tài năng của cô, sớm có thể trở thành một họa sĩ nổi tiếng. Hơn nữa các công ty đều trả lương cao để mời cô đến làm giám đốc thiết kế, những vật chất đó có thể làm gia tăng danh tiếng của cô, nhưng kì lạ Mạt Tiểu Mễ chưa bao giờ đồng ý.

Văn nghệ sĩ quả nhiên đều không bình thường, cô thích cuộc sống thoải mái, thanh thản an bình. Rất nhiều người làm phiền sẽ phá hư đến cuộc sống nhịp nhàng của cô, cuộc sống như bây giờ thật là tốt.

“Tinh...” Tiếng chuông tan học vang lên.

“Mọi người, nhớ hoàn thành bài tập thầy cô giao về nhà nha.” Mạt Tiểu Mễ dọn đồ đạc của mình, đi ra khỏi phòng, buổi chiều cô không có lớp, cô chuẩn bị đi về nhà.

Một thân hình cao lớn dựa vào chiếc Mercedes-Benz thể thao màu xanh đậm, thỉnh thoảng nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay, như đang đợi một ai đó. Mấy sợi tóc bị gió thổi bay, khuôn mặt anh tuấn lộ rõ, ngũ quan dễ nhìn, áo T-shirt, quần bò, rộng thùng thình, cả người thanh tú như ánh sáng mặt trời, hấp dẫn ánh mắt người qua đường.

Thấy Tiểu Mễ đi ra từ trường học, môi hần khẽ giương lên, lấy từ trong xe ra một bó hoa tươi, đi về phía Tiểu Mễ.

“Mạt Tiểu Mễ thân mến, có rảnh không? Tôi có hân hạnh được cùng em đi ăn bữa trưa không?” Lẽ phép đem hoa nâng lên trước mặt cô, nụ cười trên mặt hần ai nhìn thấy đều không thể từ chối.

Trần Tuấn Tường là bạn học của cô và Lam Ngọc, trung học, đại học, đều may mắn học cùng một trường. Bọn họ từ trung học đã là ba người bạn rất thân. Hần thích Tiểu Mễ nhiều năm nay rồi, nhưng vẫn chưa chịu thổ lộ, không biết hần còn chờ đợi cái gì?

Cô nhận lấy bó hoa của Tuấn Tường, “Đừng gọi mình thân thiết như vậy được không, mình nổi hết da gà lên rồi này. A, sao hôm nay lại rảnh mời mình đi ăn vậy? Cha cậu không cần cậu hỗ trợ ở công ty sao?” Biết cha hần rất cần hần dốc sức giúp đỡ công ty, sau này có thể tiếp nhận gia sản, bình thường không phải hần bận đến tối mất tối mũi hay sao?

“Ha ha, cho mình nghỉ ngơi không được hay sao? Là người thì đều có thời gian sẽ thấy mệt mỏi.” hần vẫn tươi cười như trước, mở cửa xe phía trước, đưa tay mời cô: “Xin mời, Mạt tiểu thư.”

5. Chương 5

Bước vào xe, cô vừa thắt dây an toàn vừa nói: “Ăn cái gì đây?” bụng Tiểu Mễ đang kêu gào, trong đầu chỉ nghĩ đến những món ăn thật ngon. Mắt đẹp khẽ chớp, cười quỷ dị, hắc hắc, nhất định phải ăn một bữa ăn ngon của chàng công tử này mới được, nếu không thực có lỗi với chính mình, với hần mà nói một bữa ăn này cũng chẳng thấm vào đâu.

“Cậu muốn ăn gì cũng được.” hần nói giọng sủng nịnh, “Tuy nhiên, trừ bỏ những thứ không tồn tại.” hần không quên nói thêm một câu, sợ cô bạn Tiểu Mễ lại nói ra những cái không xuất hiện, không đáp ứng được cô, lại làm cô thất vọng.

“Được rồi ____ vậy ăn món ăn Nhật đi, không, hay là món ăn Hàn nhĩ? Cơm Tây cũng không tồi...” Ý nghĩ thật phức tạp, cô nghĩ cái gì nói cái đấy, hoàn toàn coi Tuấn Tường như không khí.

Trên đầu Tuấn Tường toát ra mấy vạch đen, quả nhiên, Mạt Tiểu Mễ lại muốn gây khó dễ cho anh, nhưng bất kể là thế nào hần cũng sẽ đáp ứng cô, ai bảo hần lại hẹn cô gái cổ quái Tiểu Mễ.

“Đúng rồi, chúng ta đi ăn món ăn Pháp đi, xương sườn nấu cau, bánh trà Pháp nướng áp chảo, gà cay lạnh nướng, súp măng tây, oa, nghĩ đến đã thấy thèm rồi.” Cô vừa nói vừa đưa ngón tay vẽ vẽ trong không trung, nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt, để tránh nó không chảy ra khỏi miệng, hai viên trân châu đen trong đôi mắt sáng rực lên, thật đáng thương nhìn Tuấn Tường.

Đỉnh đầu Tuấn Tường có một đàn quạ bay qua, khoe miệng cứng nhắc khế giương lên, những thức ăn đến nghe hần còn chưa nghe qua, “Cậu, tiểu quỷ này, cũng hiểu biết nhiều về ẩm thực nha, ha ha... A...” hần cười thật chua xót, xem ra lần sau nếu muốn mời cô đi ăn, phải tìm hiểu kĩ các món ăn mới được.

“(*^__^*) hì hì... Đương nhiên, tớ là thường xuyên xem các tạp chí ẩm thực, ngẫu nhiên cũng ghi nhớ tên vài món ăn nha, đâu có gì ngạc nhiên đâu. Thế nào? Chúng ta đi ăn chứ.” Cô đắc chí, nở nụ cười thật duyên.

“Đương nhiên rồi, nhưng mà... Cậu có biết cửa hàng nào bán thức ăn đó không?” vẻ mặt cô lại làm khó hần, hần đưa tay gãi gãi sau đầu, không biết những món ăn cô nói bán ở nhà hàng nào a?

“Cậu cũng không biết sao... A, đành phải ăn cái khác vậy!” Vẻ mặt cô gãi vờ thất vọng, nhìn thấy vẻ mặt biểu cảm của Tuấn Tường, quỹ kế của Tiểu Mễ đã thành công, cô cười trộm, thực ra chỉ cần ăn no là có thể thỏa mãn rồi, chỉ là cô thật sự muốn trêu chọc người bạn này, ha ha.

“Được rồi, những món ăn ngon như vậy lần sau nhất định sẽ mời cậu ăn.” Vẻ mặt cứng ngắc xấu hổ, trên trán có chút mồ hôi lạnh, tiểu quỷ này quả nhiên không dễ đối phó.

Xe dừng trước một cửa hàng Italia, một người phục vụ tiến lại giúp Tiểu Mễ mở cửa xe, thái độ phục vụ lễ phép, vẻ mặt hoan nghênh vị khách, Tuấn Tường nắm tay Tiểu Mễ, cũng nhau đi vào.

Bên trong thật sạch sẽ, đông đúc, sa hoa tao nhã, âm nhạc nhẹ nhàng bay bổng, làm người khác cảm thấy thoải mái. Một người phục vụ tiến đến dẫn họ vào chỗ ngồi, chỗ ngồi ngay gần cửa sổ, tầm nhìn thật tốt.

“Chỗ này, thật làm người khác thoải mái.” Tiểu Mễ nhìn xung quanh một lúc, mở miệng nói.

“Đúng vậy, lần trước đã tới vài lần, nơi này thức ăn cũng rất phong phú và đặc sắc, cậu chọn đồ ăn đi, không thể mời cậu ăn thứ cậu muốn, thật xin lỗi.” Tuấn Tường vẫn nhớ mãi chuyện vừa rồi.

“Oa ~ Không khách khí nha.” Cô đã muốn đói đến ngất rồi, thấy thực đơn thức ăn, thật muốn chảy nước miếng.

Quả nhiên, Tiểu Mễ không thể buông tha cho cao lương mỹ vị, gọi một bàn thức ăn phong phú, lấy một hơi nói cho phục vụ.

Cô không thích lãng phí, no rồi cũng sẽ cố gắng ăn hết thức ăn không để thừa, cô ăn rất vui vẻ, cũng rất thỏa mãn.

Trầm Tuấn Tường ngay trước mặt cũng bị xem nhẹ, nhưng hần không sao cả, hai tay chống cằm trên mặt bàn, im lặng nhìn tướng ăn đáng yêu của Tiểu Mễ. Cô không bao giờ để ý đến cách nhìn của người khác, kiên trì sống ở thế giới của mình. Không có lòng hư vinh, một người bình thường mang theo khí chất bình thường, nhưng lại vô tình hấp dẫn người khác.

Sau bữa cơm, quay trở lại xe, Tuấn Tường đưa Tiểu Mễ về. Điện thoại trong túi hần đổ chuông, “Xin chào... Vâng... Được, tôi lập tức qua.” Cúp điện thoại, hần dẫm chân ga.

“Cái kia... Nấu cậu có việc hãy đi trước đi, tớ không sao mà.” Tiểu Mễ nghe thấy thế, liền biết điều khẽ nói, từ từ mở cửa sổ.

“Nhưng mà, tớ cảm thấy việc đưa cậu về mới quan trọng.” Hần khẳng định.

“Nhờ cậu bị chậm trễ công việc, tớ sẽ rất áy náy, mau đi đi.” Đề nghị đuổi khách cũng chỉ là về nhà thôi mà, cô cũng không muốn đem thời gian quý giá của hần ở bên cạnh cô.

“Vậy được rồi, cậu về nhà một mình cẩn thận, có việc gì thì gọi cho mình nhé.” Tuấn Tường có chút miễn cưỡng, nhưng vì có việc gấp nên đành chấp nhận.

Tạm biệt xong, xe liền chậm rãi lăn bánh, Tiểu Mễ nhìn thấy đuôi xe biến mất, mới quay người đi về phía nhà mình.

6. Chương 6

“Đinh ... Đinh...” tiếng kêu phát ra từ chiếc điện thoại trong bao của cô, trên màn hình có một tin nhắn, là Trang Lam Ngọc, khoe miệng cô tạo thành một đường cong cười hơn hở, lập tức mở ra xem, “Tiểu Mễ thân mến, hôm nay tớ sẽ bay chuyến bay lúc 15: 10 đến sân bay Đại Liên, nhớ rõ đến đón tớ, không được để tớ thất vọng, Trang Lam Ngọc.”

Rốt cuộc đã chịu trở lại, tốt nghiệp trung học, cô bạn tốt của cô đã bay ngay sang Thụy Sĩ học, vì cha mẹ thường xuyên ở nước ngoài, nên Lam Ngọc cũng tự nhiên theo chân ra nước ngoài, đến bây giờ sẽ là ba bốn năm rồi.

Nhìn thời gian hiện tại đã là 14: 48. “Cái gì, còn có 20 phút nữa, Lam Ngọc chết tiệt sao lại không nhắn tin trước cho cô vài giờ, bây giờ sao có thể kịp ra đón cô ấy chứ, rõ ràng là cố ý mà, mặc kệ.” Tiểu Mễ lẩm bẩm nén giận. Nhưng vẫn muốn đi, ba năm không thấy cô ấy, thực sự là rất nhớ cô.

Bắt một chiếc tắc xi, “Tới sân bay, nhanh lên.”, cô vội vàng nói với lái xe, “Sư phụ, từ đây đến sân bay mất bao nhiêu thời gian vậy?”

“Nhanh cũng phải 40 phút, nếu trên đường kẹt xe thì cũng không biết là mất bao nhiêu thời gian nữa.” Lái xe suy nghĩ rồi trả lời cô.

“A, lâu vậy sao.” Về mặt Tiểu Mễ mắt nhắm mắt mở, xem ra là không thể kịp rồi, hi vọng Lam Ngọc chờ cô một chút.

Trước mặt giao thông tắc nghẽn, tốc độ xe đi ngày càng chậm, ngoài xe tiếng cười inh ỏi. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tiểu Mễ suốt ruột, bất an, thỉnh thoảng lại nhìn chằm chằm đồng hồ trên điện thoại di động. Gọi điện cho Lam Ngọc, cô ấy cũng tắt máy.

“Sư phụ, còn có con đường tắt nào đến đó nữa không?” Cứ như bây giờ, trời đã sắp tối rồi.

“Không có, chỉ có duy nhất một con đường này, chờ ra đầu đoạn đường này sẽ có nhiều đường để đi, tôi sẽ cố gắng.” Lái xe thấy vẻ mặt gấp rút của cô, trả lời cũng như an ủi cô.

Đến sân bay đã là 15: 52, Tiểu Mễ vừa xuống xe, chạy thẳng vào cửa vào. Đến chỗ phòng chờ, Tiểu Mễ chạy đi chạy lại, cố gắng tìm kiếm, sao lại không thể tìm thấy Lam Ngọc vậy.

Di động đột nhiên rung lên ở trên tay của Tiểu Mễ, là của cô.

“Lam Ngọc, cậu ở đâu vậy?” Cô không chút do dự liền bắt máy, vội vàng hỏi.

“Mặt _____ Tiểu _____ Mễ, tên tiểu quỷ này, cậu không đọc được tin nhắn của tớ sao? Cậu không thể ra sân bay đón tớ sao, hại tớ ở sân bay đợi cả buổi...” Tiếng nói trong điện thoại như rất tức giận, như tiếng sét đánh vang lên, cô gái này, tính cách vẫn chẳng thay đổi chút nào.

Trong mắt Tiểu Mễ ngấn nước, cố gắng kìm nén, thật tốt quá, cô ấy không có việc gì, còn có sức sống như vậy nữa, cô từ lo lắng chuyển thành vui sướng, “Đã đọc được tin nhắn, cũng đã tới sân bay, nhưng lại không tìm thấy cậu.” Cô kiên nhẫn ngao mạn trả lời.

“Thật sao? Tớ chờ cậu thật lâu mà không thấy cậu tới à? Cho nên tớ đã về nhà rồi.” Lam Ngọc vẫn có chút bán tín bán nghi.

Không nói thì không sao, vừa nói đã khiến cô tức giận, “Ở nhà? Tớ còn đang ở sân bay a, ai bảo cậu không báo tin sớm cho tớ, lúc nhận được tin nhắn là lúc tớ ở cách sân bay gần 4km, làm sao có thể trong 20 phút tới ngay được? Tớ thật sự điên rồi, sao lại có thể đến đây chứ.”

“^_^ hắc hắc, còn ở sân bay sao, lúc ấy người ta đột nhiên có cảm giác, không để ý thời gian liền nhấn tin cho cậu, nhấn xong, di động hết pin, cũng không thể biết cậu có trả lời hay không. Tớ xin lỗi, nhất định sau này sẽ không như thế nữa.” Lam Ngọc nghịch ngợm thè đầu lưỡi non mềm, nhận lỗi. Lam Ngọc coi Tiểu Mễ như búp bê đáng yêu nhất của cô, chỉ có cô mới có thể bắt nạt Tiểu Mễ, người khác không được phép bắt nạt cô.

“Còn cười được, hừ hừ, tức chết tớ mất.” Tiểu Mễ tức giận thở hổn hển lấy tay quạt quạt khuôn mặt tức giận đến đỏ lên, cô gái này thật không có biện pháp, mỗi lần đều muốn trêu đùa cô.

“Được rồi, được rồi, đừng nóng giận, tiểu công chúa của tớ, mau đến đây cho tớ xem nào, nhớ muốn chết đi được.” Khóe môi hiện lên tia vui sướng khi có người gặp họa, hì hì.

“Được rồi.” Cô bắt đầu dĩ nhiên.

“Được, tớ cúp máy nha.” Đầu bên kia cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, Tiểu Mễ đứng nguyên tại chỗ, trên vai như có một gánh nặng, buồn bực cúi đầu, nhìn sàn nhà đến gần người.

Đột nhiên, một bàn tay từ đằng sau đặt lên bả vai của cô, “Cô gái, giúp tôi với, có người theo dõi tôi.” Một giọng nói trầm thấp nam tính vang lên bên tai cô. Ở phía xa có vài người mặc đồ đen đeo kính râm như đang tìm kiếm cái gì đó.

Mặt Tiểu Mễ kinh ngạc quay người lại nhìn, người đàn ông đứng trước mặt cô mặc một bộ vest màu cà phê, đeo kính râm che hơn nửa gương mặt, nhưng tổng thể khuôn mặt đều có thể nhìn ra, đường nét gương mặt tuyệt đẹp, đôi mắt gợi cảm mê người.

Thấy vẻ mặt thất thần của Tiểu Mễ, thân hình nhỏ xinh chỉ tới vai của hắn, thật dễ dàng bị lôi đến chỗ rẽ ít người. Lưng Tiểu Mễ dán trên vách tường, một tay hắn đặt lên tường bên cạnh cô, một tay kia vẫn đặt trên bả vai cô, khuôn mặt tuần tú quay lại nhìn đằng sau.

Tiểu Mễ ở sau tấm lưng lạnh lẽo định thần lại, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm khuôn mặt tuần tú, hình ảnh của hắn khiến cô giật mình, thân hình hắn cao ngất, gầy, từ trên cao nhìn xuống.

Thấy mấy người theo dõi không đuổi kịp, người đàn ông mới an tâm quay đầu lại, đối diện với một đôi mắt to tròn. Ánh mắt có tia thú vị bắt đầu đánh giá cô từ trên xuống dưới, ngạc nhiên phát hiện trước mắt mình đúng là một tiểu mỹ nhân. Da thịt trắng nõn, dáng người mảnh khảnh, đường cong duyên dáng, ánh mắt đen láy như phát ra ánh sáng ngọc, gương mặt tròn, cái miệng non nớt màu anh đào nhỏ nhắn, thật mê người. Kì lạ, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp này dường như đã từng gặp qua ở đâu rồi, vẻ mặt hắn có chút mơ hồ.

“Cái kia... Người đã không theo tới nữa, có thể buông tôi ra không?” Tiếng nói non nớt dễ nghe, gương mặt mềm mại ứng hồng, cô phát hiện giữa hai người không có khe hở, tư thế quá mức thân mật.

Không được, hai chữ này suýt nữa phun ra khỏi miệng hắn, shit, sao hắn lại có ý niệm này trong đầu chứ, đối với cô gái hắn chưa từng thấy qua, phụ nữ chỉ là đồ chơi giải sầu cho hắn mà thôi.

Người đàn ông này chính là Thích Lãm Lạc, ở Nhật Bản mấy năm, sau một thời học tập quay về công ty nhận chức tổng giám đốc.

Hiện tại hắn đã tốt nghiệp thạc sĩ, cha của hắn đề nghị hắn trở về tiếp nhận chức tổng giám đốc, Thích Lãm Lạc đáp ứng cha hắn trở về nhưng lại không đồng ý trở thành tổng giám đốc, kết quả vừa xuống máy bay, cha hắn đã tới người tới bắt hắn, nhưng đều vô ích, tay không trở về. Đối với tài nghệ siêu phàm của Thích Lãm Lạc, ông căn bản là không có biện pháp.

Thích Lãm Lạc nhẹ nhàng buông tay xuống, khôi phục vẻ lạnh nhạt, hắn gỡ mắt kính xuống cài ở cổ áo trước ngực, mở miệng: “Thật xin lỗi... Cảm ơn.” Giọng hắn nói như ghi âm, chỉ nói hai từ trọng yếu, ánh mắt thâm thúy nhìn cô.

7. Chương 7

Một khuôn mặt khô ngô kiên định, hiện ra trước mặt Tiểu Mễ, ánh mắt mở to chăm chú quan sát gương mặt hoàn mỹ trước mặt. Đôi lông mày đen nhánh hình lưỡi kiếm, đôi mắt xinh đẹp thần bí, con ngươi đen sâu không nhìn thấy đáy, đẹp trai đến mức muốn độn thổ.

Người này so với anh trai thiên sứ còn đẹp hơn, thật không thể nào chịu được, nhưng mà người này với anh trai thiên sứ có nhiều điểm giống nhau a, cho qua vậy, gương mặt xinh đẹp ở trên thân người khác, thật không có cách nào khác a.

“Không còn chuyện gì nữa, phiền anh bỏ tay ra, anh chắc là được an toàn rồi, vậy tôi đi trước.” Tiểu Mễ cười thật tươi, giọng nói pha chút đùa cợt.

Hắn không nói gì, chỉ gật đầu, yên lặng nhìn vẻ mặt tươi cười của Tiểu Mễ, Nụ cười của cô rất chói mắt, nhất thời làm hắn hoa mắt. Đôi mắt cong cong như vàng trắng, nụ cười trong veo, cô không biết nụ cười của cô rất mê người sao? Hắn không hiểu sao trong lòng bỗng có một sự ham muốn giữ lấy, hắn ước có thể đem nụ cười của cô giấu đi không để cho người khác nhìn thấy.

Thấy hắn gật đầu, Tiểu Mễ xoay người rời đi.

Đối diện trước cửa thủy tinh không xa, có hai người mặc đồ đen đi tới, Lãm Lạc phát hiện, bèn đưa tay kéo tay Tiểu Mễ, cánh tay

thu lại, thân hình mảnh khảnh của cô chạm tới lồng ngực cứng rắn của hắn, đôi môi khiêu gợi chạm vào đôi môi cô... Chuyện này thật ngoài ý muốn khiến cô ngây người, cô gái này trông có vẻ rất không có kinh nghiệm.

Mắt cô mở lớn, không hề chớp, đột nhiên bị hành động của hắn làm cho hoảng sợ.

Hai người mặc đồ đen đi tới, nhìn thoáng qua, không nhận thấy cái gì lạ, đi qua, dường như sợ làm ảnh hưởng đến bọn họ, đều nhanh chóng đi qua. Lúc này hắn mới thở ra, nhưng lại không có buông Tiểu Mễ ra, cánh môi ôn nhu, hương vị ngọt ngào như mật, khiến người khác không muốn rời.

Hắn mở mắt, nhìn lại đôi mắt hờn giận kia, trong mắt cô tràn ngập địch ý, giống như cảnh cáo hắn mau buông tay. Cánh tay Lãm Lạc thả lỏng, Tiểu Mễ thừa cơ tranh khởi cánh tay hắn, sau đó nâng tay, “Ba” đánh vào mặt Lãm Lạc.

Cô quay người chạy thoát thân, cách hắn một khoảng cách nhất định, không cam lòng lại dừng bước, hai tay chống thắt lưng, lượn giọng mắng hắn:” ... Vô lại, tên khốn, tên yêu quái, đồ cuồng biến thái... Hừ Hừ...” Cô bĩu môi, hai má hồng hồng phồng lên, thở phì phì, dường có tưởng rằng đẹp trai thì có thể muốn làm gì thì làm. Dường như mắng người xong thoải mái hơn, cô chờ xem vẻ mặt tức giận của hắn.

Lãm Lạc đưa tay xoa xoa chỗ bị đánh, từ nhỏ đến lớn, hắn chưa bao giờ bị ai đánh, lại bị một cô gái nhỏ tát. Khóe miệng hắn khẽ giương lên, một nụ cười quỷ dị xuất hiện, nhìn thấy bộ dáng tức giận của cô, thật là vui, hắn hoàn toàn không có ý mắng cô.

A, sao hắn lại không có phản ứng, có phải hắn không nghe thấy? Chẳng nhẽ lại bị cô đánh đến choáng váng, thật là người quái lạ, Tiểu Mễ trong lòng tự hỏi từ trả lời. Mặc kệ, vẫn là chạy đi trước, bằng không khi hắn tức giận, sẽ khôn kịp chạy, thân hình nhanh chóng hướng cửa chạy ra.

Một loạt những động tác của cô đều ở trong mắt Lãm Lạc, cô nghĩ có thể chạy tóát sao? Hắn có linh cảm nhất định sẽ gặp lại cô, trên mặt hắn vẫn là nụ cười quỷ dị trí mạng.

Sau đó, hắn biến mất ở cửa ra.

Hắn người có khí chất chính là Thích Lãm Lạc, một quý tộc tài giỏi phong thái. Năm nay hắn 25 tuổi, thoát nhìn trường thành trững trạc, tràn đầy sức hấp dẫn của nam giới, dáng người thon dài, cao một mét tám lăm, sức khỏe tốt, rất nam tính, hắn gần như là hoàn hảo, là người trong mộng của toàn bộ phụ nữ.

Cha hắn là chủ tịch tập đoàn Thái Lăng đa quốc gia – Thích Thành Phong, cao lớn oai phong, kiêu ngạo, nổi bật phong thái một vị vương giả. Đứng sau sự thành công của ông là người phụ nữ luôn ủng hộ ông ———— Tưởng Tiểu Mạn, cũng chính là mẹ của Lãm Lạc, dáng người cao gầy, xinh đẹp, năm tháng dường như

không xóa đi nét thanh xuân của bà, dáng vẻ của bà vẫn luôn thùy mị xinh đẹp. Người cha mẹ như vậy mới có thể sinh được một người hoàn mỹ như hần, cái này gọi là cha mẹ nào thì con nấy. Còn có vị ông nội bí ẩn ____ Thích Vạn Thanh, luôn luôn không lộ mặt, người khác không thể biết được ông đang sống ở đâu.

Dưới ánh trăng, cảnh vật như ẩn như hiện.

Cửa sổ sát đất thật lớn, thân hình thon dài tựa vào vách tường, mặt hướng ra cửa sổ. Gió nhẹ hiu hiu trước mặt, trong phòng ánh sáng đèn nhạt nhạt.

Thích Lãm Lạc cầm một ly rượu vang, ánh mắt âm u tĩnh lặng không một tia dao động, yên lặng ngắm nhìn cảnh vật có chút thất thần. Hần nhớ tới một cô gái nhỏ từng không sợ hiểm nguy chỉ vì một bức tranh phong cảnh, cô bé ấy nhất định đã trưởng thành, đã trở thành một họa sĩ, hoặc là....

8. Chương 8

“Cái gì? Gặp tên biến thái, có...bị...?” Mồm Lam Ngọc mở lớn, cố gắng nuốt quả anh đào xuống, lo lắng hỏi.

Trang Lam Ngọc mặc áo ngủ gợi cảm, dáng người xinh đẹp, có lỗi có lỡ, vài năm không gặp đã trở thành một đại mỹ nhân. Hai cô nằm ở trên giường lớn, trên mặt bàn luận tán chuyện.

“Ai, một lời không thể nói hết.” Tiểu Mễ không biết làm sao nhìn vẻ mặt bất bình của Lam Ngọc

“Vậy mau nói, tớ tò mò muốn chết.” Tiểu Ngọc rên rỉ lấy lòng.

” Chính là %... & &... * # %... & * @ * &... # @ &... % % *! Là như thế đó. Làm người tốt, lại bị lời dưng, câu nói xem tớ thật xui xẻo a, sau này nếu như có tình cờ gặp hần, nhất định phải cách xa hần 1000m, không, tốt nhất là vĩnh viễn không bao giờ gặp lại hần.” Tiểu Mễ lải nhải đem cả một quá trình kể cho Lam Ngọc nghe.

” Hô... Hô... Z Z Z ” âm thanh ngáy ngủ a. Trời ạ, cô gái này đương nhiên ngủ thiếp đi, trong khi cô đang nói chuyện cực khổ như vậy, thực là quá đáng. Thôi quên đi, nói ra được cô cũng cảm thấy thoải mái hơn, xem ra hôm nay cô ấy ngồi trên máy bay lâu như vậy, chắc chắn rất mệt mỏi, nên buông tha cho cô ấy.

Nhưng mà, lại đem hần với anh trai thiên sứ đánh đồng, họ vốn hoàn toàn khác biệt nha, hần ngoài trừ bộ dạng đẹp thì không đáng giá một xu.

Trong đầu toàn gương mặt tuần tú của người nào đó, còn có cảnh hai người hôn nhau... Tiểu Mễ lắc động thật mạnh, cho những hình ảnh trong đầu rơi rụng hết.

Ánh nắng tươi sáng, ấm áp rực rỡ xuyên qua tấm màn chiếu ở trên sàn nhà, khiến gian phòng trở nên bừng sáng. Trên giường là một đôi hai cô gái xinh đẹp ôm nhau ngủ, người không biết, tuyệt đối sẽ không nghĩ hai cô là bạn bè của nhau, bởi vì tư thế của hai người thật mờ ám.

“... Cô chủ yêu quý, có điện thoại, có điện thoại, nhanh nghe điện thoại...” Giọng nói của một cậu nhóc vang lên trong di động, đưa hai con người xinh đẹp đang ôm mộng cùng Chu công thức giấc.

Lam Ngọc nhíu mày, vẻ mặt khó chịu bắt máy điện thoại, “Mặc kệ người là ai, mau lập tức đi chết cho tôi.” Cô đang muốn ngắt điện thoại, một tiếng nói ở đâu bên kia vang lên, “Ta là cha mày a, con bé chết tiết này, thật sự muốn chết sao.” Ở đầu dây bên kia bị chọc giận gần chết.

“Ha ha, cha a, có chuyện gì vậy cha, đầu cần sớm như vậy đã đánh thức con a.” Lam Ngọc ngồi hẳn dậy, sắc mặt dịu dàng hẳn đi.

“Bây giờ là chín giờ rồi, đại tiểu thư của cha à, cái này gọi là sớm sao? Nhanh rửa mặt chải đầu đi, mau đến công ty trình diện, đừng để trợ lý của con phải chờ nửa ngày a.” Cha Lam Ngọc không kiên nhẫn nói.

“Cái gì, cha, con mới trở về mà, bây giờ đi làm sẽ mệt chết đó cha. Cha

a, cha không thương con gái sao, sẽ mệt chết đó, sẽ không có ai chăm sóc cha, cho con nghỉ hai ngày nha, hai ngày sau nhất định con sẽ đến báo cáo đúng giờ.” Lam Ngọc lại sử dụng tuyệt chiêu nhõng nhẽo của cô, không tin cha cô sẽ không mềm lòng, hì hì...

“Nha đầu này, đều do mẹ còn làm hư hỏng a, khôn lỏi như vậy sau này có ai dám lấy con a. Hôm nay không đi cũng được, nhưng cha nói con hay, ngày mai nhất định phải đi làm đúng giờ, không thương lượng.” Thật không thể chịu nổi cô con gái của mình.

“Ha ha, con thật yêu cha a, cha là tốt nhất, nhất định ngày mai con sẽ đi làm đúng giờ, chào cha.” Vui vẻ đồng ý, không có hai ngày, cũng lấy được một ngày nghỉ ngơi, Lam Ngọc thật dễ thỏa mãn.

“Dậy mau, Tiểu Mễ, mau tỉnh dậy đi.” Lam Ngọc cảm thấy không thể đem lãng phí thời gian nghỉ ngơi ở trên giường được, cô lấy Tiểu Mễ thật mạnh, cô không được ngủ thì cũng không cho phép Tiểu Mễ được ngủ a.

“Làm gì vậy, người ta đang ngủ mà, đừng gọi ta nữa.” Tiểu Mễ không kiên nhẫn nói xong, liền lăn ra ngủ tiếp.

Thấy Tiểu Mễ như vậy, mềm không được thì sẽ mạnh bạo, khoe miệng Lam Ngọc kê giường lên, cười âm hiểm, sau đó dương nanh múa vuốt vươn tay vào trong áo, nắm chuẩn xác vào bụng Tiểu Mễ, sau đó phần kích gãi mạnh, biết Tiểu Mễ sợ nhất cái này, nhất định Tiểu Mễ sẽ phải rời khỏi giường, hắc hắc....

” A — ha ha — — ha — —, Lam Ngọc thối, ha ha _____ dừng lại, ha ha _____ tớ, vậy được rồi chứ.” Tiểu Mễ đỏ khóc đỏ cười nói xong, bất đắc dĩ phải ngồi dậy, đưa tay lau nước mắt, hoàn toàn hết buồn ngủ.

“Ha ha, xem cậu còn dám ngủ, mau đứng lên, cũng tớ đi ra ngoài.” Lam Ngọc cợt nhả nói, giọng điệu lại ngang tàng như đang ra lệnh.

“Được, được, được, đại tiểu thư.” Tiểu Mễ tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể đem Lam Ngọc xé thành hai mảnh, một nửa ác ma sẽ bị chặt đứt, chỉ giữ lại một nửa tốt đẹp. Sau này còn có ngày nào tốt đẹp sao? Không chết trong tay cô bạn này mới là lạ, trong lòng Tiểu Mễ ai oán nói.

9. Chương 9

Biệt thự của nhà họ Thạch.

Ánh mặt trời sáng lấp lánh, nước trong bể bơi trong suốt, trong suốt nhìn thấy tận đáy. Bên cạnh là đủ loại hoa quả màu sắc rực rỡ, không có một ngọn cỏ dại, nhìn là biết có người thường xuyên chăm sóc.

Cạnh bể bơi có một chiếc ô thật to để che nắng, trên ghế nằm là một thân hình cao lớn, thân hình mặc một chiếc áo tắm màu xanh đậm, hai chân vắt lê, hai tay vắt ở phía sau đầu, trên mặt có một chiếc kính râm. Bên cạnh là một chiếc bàn thủy tinh hình tròn, không lớn không nhỏ nhìn rất vừa mắt, trên mặt bàn có một ly sữa, di động và mấy quyển tạp chí.

Một cơn gió nhẹ lành lạnh thổi tới, thật là quá mức hưởng thụ, thực làm cho người khác khó chịu.

Một người phụ nữ tuổi trung niên khí chất tao nhã đi tới, vẻ mặt tươi cười.

“A Lạc, trở về khi nào, cũng không nói cho mẹ một tiếng, để mẹ đi đón con. Đã lâu không gặp con, mẹ nhớ con lắm a.” Nhìn thấy con trai của mình, Tưởng Tiểu Mạn quá phần khởi, ngồi bên cạnh nắm chặt tay hắn, xúc động mãnh mẽ.

“Đêm qua, thấy cha mẹ đều ngủ, cho nên con không muốn làm phiền.” Lãm Lạc thờ ơ nói xong, vẻ mặt lạnh lùng của hắn vẫn không thay đổi.

“Thật là nhớ a, lâu lắm rồi không được nghe giọng nói này.” Đưa ngón tay hắn chọc chọc lên mặt, trong mắt sáng ngời, có vẻ đáng thương nói.

Người phụ nữ trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách, khí chất tao nhã lúc này đã đi đâu, lập tức biến thành hồn nhiên, một phụ nữ có chồng vui tươi, chẳng lẽ đây là bản tính của bà.

Khỏe miệng Lầm Lạc cứng nhấc giật giật, mặt đen xì, rút tay của mình ra, “Lại thế nữa, mẹ không thể bình thường một chút sao?” Hấn không nghĩ đến người khác mà nói.

“Bình thường? Mẹ rất bình thường nha, công ty, dạ hội, xã giao, đều phải làm bộ không phải là mẹ, thật sự mệt chết được, con khiến cho mẹ ở nhà, khôi phục bản tính vốn có.” Nói xong, vẻ mặt muốn khóc, lại đem tay hấn nắm chặt lại, muốn tranh thủ sự đồng tình từ hấn.

“Tùy mẹ.” Hấn không quan tâm, đằng sau kinh râm, là một cái nhìn phản đối, xem ra là đã quen với tính cách của mẹ hấn a.

“Ha ha, vẫn rất lạnh lùng nha, mẹ rất thích.” Vẻ mặt Tiểu Mạn mê mẩn cười, giống như thích bị ngược đãi vậy/

Vẻ mặt hấn ngày càng đen, khỏe miệng giật giật cứng ngắc, vẻ mặt u ám, Lầm Lạc thực sự chịu thua mẹ hấn.

Hấn đứng lên, tháo kính râm, cởi áo tắm, chỉ mặc một chiếc quần bơi, lộ ra dáng người hoàn mỹ, thể trạng cường tráng, toàn thân không có vết sẹo. Một thân hình mà bất kể già trẻ gái trai chứng kiến đều thèm muốn, đương nhiên bao gồm cả mẹ hấn.

Hấn giơ tay lên nhảy xuống hồ, trên mặt nước có những dao động lớn, hấn bơi thật thoải mái, tốc độ không nhanh không chậm, động tác chuẩn mực thật đẹp mắt.

Một tháng sau.

Một căn phòng rộng, một không gian trắng, trang trí tao nhã thanh lịch, chắc căn phòng này là do một nhà thiết kế chuyên nghiệp làm.

Giá sách hình thang màu trắng, giá rượu bằng thủy tinh, trưng bày mấy chia rượu vang, có chiếc ghế sofa to dài, khi một mình có thể thoải mái nằm dài trên đó nghỉ ngơi, trên bàn có nhiều loại đồ uống, tất cả đều chuẩn bị đầy đủ, nơi đây không giống như một phòng làm việc, mà giống một căn phòng để hưởng thụ, giải trí, nhưng đây chính là một gian phòng làm việc, làm như vậy, dù công việc có vất vả, cũng vẫn sẽ thoải mái.

Ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc của tập đoàn đa quốc gia – Tổng giám đốc Thích Lầm Lạc, đang cúi đầu xem xét chỉnh sửa văn kiện. Trên người mặc bộ âu phục toát lên sự chuyên nghiệp, vẻ mặt u ám, nghiêm túc, như một con sư tử oai phong độc chiếm một vùng trời, kiêu ngạo, khó có thể tới gần.

Nếu không phải Thích Thành Phong hết lời nhờ vả hấn, Tướng Tiểu Mạn quấn quýt chặt lấy hấn, tìm mọi cách lấy lòng, Thích Lầm Lạc sẽ không bao giờ đến đảm nhiệm chức vụ này. Nhưng nếu đã đồng ý, thì hấn sẽ đem mọi chuyện hoàn thành một cách hoàn hảo nhất, phù hợp với tiêu chuẩn và thấy độ luôn luôn nghiêm khắc của hấn. Kỳ thật có một người quản lý như vậy, cấp dưới cũng sẽ không có ngày nào tốt lành a.

“Thùng thùng — — đông” tiếng gõ cửa vang lên, cửa tự động mở, “Ồ ~ Cũng không cần lễ độ như vậy, đi thôi, đi ăn cơm trưa.” Hai tay Trang Lam Ngọc chống ở trên bàn làm việc, trêu trọc nói. Hiện tại Trang Lam Ngọc đảm nhiệm chức vụ phó quản lý ở Thái Lăng, cha của cô ____ Trang Chấn, cũng là cổ đông của Thái Lăng, lại là bạn tốt của Thành Phong, hai người này giao tình rất tốt. Lam Ngọc và Lầm Lạc từ nhỏ đã nhận ra, vì tính cách hai người mạnh mẽ nên không hợp, chỉ toàn cãi nhau, sau đó sẽ không ai thèm để ý đến ai, trong từ điển của hai người không có hai chữ xin lỗi. Bây giờ đã trở thành, dĩ nhiên sẽ không ngại thơ như trước đây, đã trở thành đồng minh cùng chiến đấu hăng hái, nhưng là ngẫu nhiên sẽ...

“Quản lý Trang, là đang hẹn tôi sao?” Lầm Lạc ngẩng đầu, mỉm cười nói.

“Được rồi, được rồi, xem như thế đi.” Lam Ngọc bắt đầu dĩ nhiên chẳng thay đổi gì, vẫn rất vô sỉ như vậy.

“Đúng rồi, sao hai ngày nay không thấy Văn Cơ đến tìm cậu?” Lam Ngọc nghĩ đến điều gì đó, liền mở miệng. Nhớ rõ mấy ngày trước, cô ta lúc nào cũng dính bên cạnh hấn, bây giờ nhìn không thấy thật kì lạ a.

Văn Cơ là con gái một của Trí Thành, Trí Thành cũng là một đại cổ đông của công ty, cùng Thành Phong, Trang Trần đều rất thân với nhau.

Từ nhỏ, Văn Cơ luôn thích Lãm Lạc, ở bên cạnh hắn có vô số cô gái bám lấy, đều bị Văn Cơ cảnh báo, chỉ vì cô ta ghen tị. Cho nên các cô gái không dám ở bên cạnh Lãm Lạc, hắn lại không hiểu, lại cảm thấy thoải mái.

“Cậu cũng thật tò mò đấy.” Lãm Lạc nghe thấy hai chữ Văn Cơ liền không kiên nhẫn, mắt lạnh liếc cô một cái. Đứng lên, cầm áo khoác ở ghế tựa đi ra khỏi văn phòng. Cũng bởi vì mỗi ngày có người làm cho hắn không thể yên tĩnh làm việc, mới cảnh cáo cô ta nếu như không gọi thì tốt nhất đừng làm ảnh hưởng đến công việc của hắn.

Thật sự là thua hắn, tính tình vẫn xấu xa như vậy, Lam Ngọc vừa đi theo vừa nói: “Được được, không hỏi là được.”

“Thông báo 3 giờ đi dự hội nghị.” Hắn không có quay đầu lại, vẫn như cũ đi lên phía trước, mặt không có nửa điểm diễn cảm.

“Vâng, tổng giám đốc.” Lí Khắc thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở đằng sau, lệ độ cung kính nói.

Lí Khắc là trợ thủ đắc lực kiêm quản gia của Lãm Lạc, thoát nhìn khoảng bốn mươi tuổi, trên mặt đeo kính mắt, trung hậu, tài giỏi.

“Tớ vẫn cậu đó, bây giờ là lúc nghỉ trưa có được không?” Lam Ngọc có chút tức giận, yêu quý thời gian là đúng, nhưng không cần kéo theo người khác xuống nước, thật sự là ác ma.

Lãm Lạc đều không có trả lời cô, đi về phía trước.

Lam Ngọc dừng bước lại, nhìn thấy bóng lưng bọn hắn đã đi xa, cô làm cái mặt quỷ, lăm bầm lẫu bầu ừng ực nói, “Đúng là động vật máu lạnh mà, ai nguyện ý ăn cơm với hắn chứ, đồ ăn nóng hôi hổi cũng sẽ biến thành băng hết, hừ ____” cô quay về hướng khác bước đi.

10. Chương 10

3 giờ – buổi chiều, Lãm Lạc luôn luôn tuân thủ thời gian, đúng giờ đến phòng họp. Tất cả mọi người đã có mặt, trong phòng một mảnh tĩnh lặng, tiếng bước chân thật nhỏ trên mặt đất cũng có thể nghe thấy rõ.

Có thể thấy không có ai là không hiểu tính tình của tổng giám đốc, tác phong làm việc của hắn chuyên chế, quả quyết, mới vừa bước vào tập đoàn đã đưa ra những quyết sách chủ chốt, vì kiên quyết chỉnh đốn nội bộ tập đoàn, lại bỏ đi những điều lệ truyền thống cũ kĩ, nên đã gây ra những trận sóng gió lớn.

Một giờ sau, người từ trong phòng hội nghị lục tục đi ra, “Thì ra là bữa tiệc kỉ niệm hàng năm được diễn ra vào ngày mai, thật tốt quá.” Cô gái Giáp nói, hai cô gái vừa đi vừa nói chuyện, “Chờ ngày hôm nay cũng đã một năm rồi, thật sự là rất lâu rồi.” Cô gái Ất nói.

Giáp: “Đúng vậy, năm nay nhất định phải cầu được một anh chàng.”

Ất: “Đúng rồi, tổng giám đốc đẹp trai như vậy, không biết có nhiều tình nhân hay không?”

Giáp: “Đúng a, thật sự là một cực phẩm, chỉ cần mỗi ngày nhìn một cái, tôi cảm thấy rất hạnh phúc.”

Ất: “Xem cái dạng mê trai của cô, nhưng mà vị tổng giám đốc công tư phân minh kia rốt cuộc là thích người phụ nữ như thế nào?”

Giáp: “Ai biết a, nhưng mà mấy ngày trước, tôi có nhìn thấy một cô gái ở cùng với tổng giám đốc, không biết cso phải là ...?”

Ất: "Quản lý Trang thực gần gũi với hần a, ai nha, chúng ta trèo cao sẽ bị ngã đau không dậy nổi đó, đừng suy nghĩ nhiều nữa."

Giáp: "Đúng vậy."

Ất: "Tốt lắm, không nói nữa, làm việc đi, nếu bị giám đốc nhìn thấy sẽ bị phê bình đó."

Hai cô gái đi đến vị trí của mình, im lặng làm việc.

Chẳng có gì là lạ, Thích Lãm Lạc đến công ty chính là một tiêu điểm chói mắt, nhóm nam giới thì ảm đạm buồn bã, nữ giới thì lũ lượt chạy ra, hần đã trở thành đề tài nóng hổi nhất trong tập đoàn, ngày nào cũng nói.

Nhãn hiệu thời trang nổi tiếng, Lam Ngọc chưa kịp chọn cho Tiểu Mễ một bộ lễ phục dạ hội, chuẩn bị tham gia bữa tiệc tối nay, thì cô họ Mễ lại nói cái gì chứ?

"Tớ xin cậu, tớ không nên đi, tớ chính là người ngoài cuộc, không có chút quan hệ nào cả." Tiểu Mễ kiên quyết phản đối, tức giận tới mức dậm chân.

"Không có lựa chọn, cậu không đi giúp tớ, tớ phải tìm ai a, người quen trong công ty cũng không nhiều lắm, bữa tiệc này không đi cũng không được, một người đi sẽ rất nhàm chán a." Khẩu khí cứng rắn bác bỏ lời của Tiểu Mễ, Lam Ngọc tàn bạo trước sau như một nói một hồi, không cho phép cô cự tuyệt. Lam Ngọc cho dù chết cũng sẽ kéo Tiểu Mễ đi cùng, Tiểu Mễ đáng thương bị ép buộc a. 55555555....

"Ô ô... Lam Ngọc thối khi dễ tớ." Tiểu Mễ khóc không ra nước mắt, bị bắt vào phòng thay đồ.

Một lúc sau, cô từ trong phòng thay quần áo đi ra, hai mắt mọi người tỏa sáng, người đứng trước mắt bọn họ đã thay đổi hoàn toàn, không phải là ... Mặc Tiểu Mễ giản dị mộc mạc nữa, mà là một cô công chúa rơi xuống trần gian.

Đem mái tóc bình thường hay buộc cao, thả xuống, mái tóc dài đến thắt lưng, thật mượt mà tự nhiên, trên đầu có gài một vương miện nho nhỏ, thật thanh tú đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn trang điểm nhẹ nhàng, đúng là nhìn không ra, một, cô công chúa xinh đẹp, một chiếc đai lưng màu trắng, làn váy hơi bành, thể hiện nét tinh tế của chiếc eo thon nhỏ, đôi chân nhỏ phối hợp với đôi giày cao gót màu ánh bạc mẫu mới ra, thực hoàn hảo. Xem ra Lam Ngọc thật tinh mắt a, quả nhiên vài năm ra nước ngoài không có vô ích, đêm nay khẳng định Tiểu Mễ sẽ được chú ý nhất.

"Lấy bộ này a... Tôi sẽ lấy bộ này, phục vụ tính tiền." Nhìn Tiểu Mễ trước mặt, Lam Ngọc thực hài lòng, đáng giá, rất đáng giá, Lam Ngọc sung sướng bước về phía người phục vụ đang tính tiền.

"Đợi một chút... Tớ không muốn mặc như thế này, nếu thích thì cậu mặc đi." Tiểu Mễ nói xong vội vàng chạy tới phòng thay quần áo, muốn thay đồ.

"Trả tiền, không muốn cũng phải mặc, trừ khi cậu không muốn làm bạn của tớ nữa." Lam Ngọc cố ý nói như vậy, giọng điệu vẫn rất ngang ngược như vậy.

"Cậu... Đe dọa tớ?" Ánh mắt giằng co kết thúc, hai người trừng trừng mắt nhìn đối phương, giống như đang so xem mắt ai to hơn. Tiểu Mễ vẫn là người thua trận, cô gơ cơ trắng đầu hàng, "Ô ô... Không cần như vậy a, tớ mặc như bình thường là được mà." Cô cố gắng lấy lòng Trang Ngọc, hi vọng Lam Ngọc thay đổi chủ ý.

"Không được, vẻ xinh đẹp như vậy, đương nhiên phải cho tất cả mọi người cũng thưởng thức mới đúng. Đến lúc đó nói cậu là em gái tớ, cô em gái xinh đẹp, cũng khiến cho tớ tỏa sáng. Ác ~~ ha ha ha..." Hai mắt Lam Ngọc sáng long lanh, muốn đêm bảo vật hiếm có Tiểu Mễ khoe ra, (Không phải hàng hóa a). Sau đó cất tiếng cười lớn, quynh rũ bước về phía cửa ra.

"Cái gì? Hóa ra là muốn đem tớ ra làm hàng hóa để chào hàng a, tại sao lại có cô gái xấu xa như cậu chứ? Thật sự là hồng hần rồi, cậu đúng là ma nữ." Tiểu Mễ đứng nguyên tại chỗ không đi, oán trách không ngừng.

"Ngây ngốc ở đó làm gì a? Đi nhanh lên, không còn thời gian nữa rồi." Nhìn Tiểu Mễ đứng bất động, Lam Ngọc quay trở lại kéo cô ra phía cửa.

Ác mộng a, đáng thương cho Tiểu Mễ hiền lành lương thiện, lại bị hủy hoại như vậy, thật sự là đồng cảm a.

11. Chương 11

Bữa tiệc được tổ chức ở khách sạn năm sao Hương La, đại bộ phận đều là cổ đông của Thái Lăng, cùng những khách mời quan trọng.

Bữa tiệc được tổ chức sang trọng, đại sảnh tầng trệt rộng rãi được trang hoàng tráng lệ rực rỡ, lộng lẫy; bàn ăn được trải chiếc khăn trải bàn trắng muốt, trên mặt bàn nhiều món ăn điểm tâm khác nhau, các loại rượu vang quý, đồ uống. Ở giữa phòng có một không gian rộng, có thể dùng để khiêu vũ. Hiện tại có vô số những người nổi tiếng đứng ở đó, mỗi người cầm một ly rượu vang, cùng giao tiếp, chuyện trò vui vẻ, không khí trở nên náo nhiệt, bữa tiệc đã bắt đầu rồi.

Trên lầu có vài người, luôn không thích náo nhiệt như Thích Lâm Lạc, hắn ngồi ở một góc ít người chú ý. Bất chèo hai chân, cầm trong tay ly Whiskey, nhìn không ra cảm xúc trên mặt hắn, đêm nay hắn mặc một bộ âu phục của nhãn hiệu nổi tiếng, cảm giác như một hoàng tử cao quý, chỉ có thể nhìn từ xa, không thể đến gần.

Mặc dù hắn ngồi đó, nhưng thỉnh thoảng cũng có vài mỹ nhân đi tới bắt chuyện, nịnh hót, lại bị những lời mẫn nhật của hắn cho qua.

“Anh Lạc, hóa ra anh ở đây, người ta tìm anh thật khó a.” Không nhẹ nói xong, Văn Cơ đánh mông bước tới, ngồi ở bên cạnh Lâm Lạc, thân thể mềm mại vô cùng tựa vào bên cánh tay trái của hắn. Ánh mắt long lanh, nũng nịu nói: “Bác Thích hi vọng chúng ta hẹn hò, ý của anh thế nào? Em nghĩ chúng ta có thể thử hẹn hò xem có được không?” Văn Cơ vội vàng nói thẳng, mặt không đổi sắc, cũng không xấu hổ.

Lâm Lạc lạnh nhạt liếc mắt nhìn Văn Cơ một cái, khinh miệt nở nụ cười, “Tôi chưa tính đến này, đừng làm phiền tôi.” Nói xong, hắn đứng lên, đi ra.

Không còn chỗ dựa, thân thể mềm mại của Văn Cơ rơi vào không trung, vẻ mặt thập phần tức giận, “Anh.... Hừ...” Không nghĩ tự rước lấy nhục, Văn Cơ đi ra.

Bước tới cạnh, Thích Lâm Lạc nhìn mọi người ở dưới lầu, nhìn thấy một người thật nổi bật, phát sáng giữa tất cả mọi người, giống như một cánh bướm nhẹ nhàng động lòng người, mê hoặc lòng người, khiến người khác không thể rời mắt. Hắn hào hứng đưa ánh mắt theo từng chuyển động của bóng hình xinh đẹp đó.

“Cái này là sao a, Lam Ngọc trọng sắc khinh bạn chết tiệt dám đem tố để lại đây, mình thì chạy đi gặp soái ca, hừ hừ... Tức chết mất, tại sao lại có người bạn như vậy chứ, lại không thể quăng đi.” Tiểu Mễ dựa vào chiếc bàn ăn tức giận thì thào tự nói, vẻ mặt khó chịu, “Còn có, cái này có thể gọi là bữa tiệc sao, đến cả ghế tựa cũng không có, thức ăn cũng chẳng đủ nhét kê răng.” Một tay lấy đồ uống, một tay đem một miếng bánh lót dạ đưa vào mồm, bộ dáng của cô, thực sự rất khó coi.

“Khụ ... Khụ...” Ăn quá nhanh, bị sặc, Tiểu Mễ cầm đồ uống uống một ngụm lớn, không thể sặc chết ở đây a, mắt mặt lăm. Bụng cũng thỏa mãn rồi, không ăn nữa, bàn tay nhỏ bé quét cái miệng hồng, sau đó chạy lấy người.

Trong bữa tiệc không có một ai như cô, hoàn toàn không để ý đến hành vi cử chỉ của mình có bị người nhìn thấy hay không. Lâm Lạc cố nhịn cười, nhưng vẫn lơ đãng mỉm cười, cho tới giờ hắn chưa gặp ai thú vị như thế, thật sự rất đáng yêu. Hắn nhận ra cô chính là cô gái hắn gặp ở sân bay lần trước, một người đặc biệt như vậy, muốn quên cũng khó.

Ở một chỗ tối có một người dùng ống nhòm, nhìn trộm Thích Lâm Lạc. Tưởng Tiểu Mạn, con trai mình có thể cười như thế, thật sự rất khó khăn lắm mới thấy được, bà thực sự rất vui mừng, xem ra hoàng tử nhỏ của bà đã nhìn thấy công chúa của hắn. Hắc hắc... Bà nở một nụ cười rất âm mưu.

12. Chương 12

Những giọt nước trong hồ phun lên như những viên ngọc, trong nước có vài loại cá vàng tự do tự tại bơi qua bơi lại. Tiểu Mễ ngồi cạnh hồ, ánh sáng dưới hồ, chiếu trên người cô, cả người cô tỏa ra ánh sáng mê người.

Trong tay không biết lấy đâu ra thức ăn vật nuôi, cô hứng phần rắc nó vào nước, một mảnh dài hẹp cá lục đục bơi tới trợn giành thức ăn, xem ra mấy con cá này đều rất đói, thật đáng thương, “Ha ha, ăn đi, ăn đi, không cần khách sáo, may mà người các người gặp là ta, nếu chờ chủ nhân các người đến cho ăn, các người sớm đã đói chết phải không?” Tiểu Mễ nói chuyện với mấy con cá trong nước.

“Chúng nó sao có thể hiểu được tiếng người chứ?” Tiếng nói mê người từ phía sau truyền đến, Lãm Lạc khoác hai tay trước ngực tựa vào một chiếc cột trụ, nhàn nhã quan sát cô.

“Anh thì biết gì a, là động vật thì đều có trí thông minh.” Tiểu Mễ thích thú nhìn hình ảnh mấy con cá tranh giành thức ăn, hoàn toàn không chú ý, thật tự nhiên đáp lời hắn.

A ~ không đúng, rõ ràng chỉ có một mình cô, tại sao lại có tiếng nói của đàn ông. Cô giật mình quay về phía sau. Ánh sáng nhạt, thân hình thon dài, nhìn thật lóa mắt, giống như một thiên thần siêu phàm, phong thái giống một vị vương giả. Rõ ràng là khoảng cách gần như vậy, lại cảm giác như rất xa xôi không thể chạm vào.

“Là anh.” Tiểu Mễ nhanh chóng nhìn ra hắn là ai, là tên vô lại lần trước ở sân bay gặp phải, lại là một tên vô lại đẹp trai, hắn có hóa thành tro cô cũng nhận ra được; hắn không phải đến để báo thù chứ, báo thù cái tát kia. Tiểu Mễ vội vàng đứng dậy, kích động lui về phía sau vài bước, một bộ ra vẻ từ chối hắn lại gần, sợ hắn giống như sói mãnh liệt chạy tới, đem cô cắn cắn.

“Còn nhớ rõ tôi? Thật sự là sự vinh quang và may mắn.” Hắn vừa trêu đùa và bước tới gần cô.

“Đừng ... Đừng tới gần đây, tôi... Tôi có võ đấy.” Xèo xèo ngô ngô nói xong, hai tay cô đã bày ra tư thế đánh võ.

Quả nhiên Thích Lãm Lạc dừng bước lại, cách cô khoảng năm bước chân, hai tay đút túi quần, nhìn vẻ mặt hoảng sợ, tư thế thú vị của cô, đôi mắt thâm túy trần đầy hứng thú, nhúu nhúu mày kiếm, cố gắng kìm nén không bật cười.

“A? Phải không?” Lãm Lạc phối hợp với cô, cố ý hoài nghi hỏi cô.

Nhìn thấy hắn có chút nghi ngờ, cô vội vàng giả bộ một người mạnh mẽ, “Đương nhiên, tôi đã từng học qua võ công của Trung Quốc.”

“Tốt lắm, bản thân tôi muốn được lãnh giáo.” Khóe miệng giương lên một câu châm biếm, lại bước tới.

Tiểu Mễ thấy tình hình này, cô lúng túng bước lùi lại hai bước, thăm, về điểm này cô không có chút thủ đoạn, phải lộ bộ mặt thật. Bước tiếp theo, giày cao gót đập thật mạnh lên nền đá cuội ghập ghềnh, cổ chân bị tẹo mooth chút, thân hình nhỏ bé mất đi trọng tâm, nghiêng người về phía cái ao, “A ____” cô sắp ngã xuống hồ nước, sắp làm bạn với ấy con cá rồi, sau đó sẽ ướt sũng, Trong não đầy hình ảnh cô bị rơi xuống nước.

A, như thế nào còn chưa bị ngấm nước a? Không phải cả người lơ lửng trên mặt nước sao? Cô chậm rãi mở mắt ra, trước mắt hiện ra một gương mặt tuần tú, nụ cười mê người, trên người phát ra loại ánh sáng như đá quý sáng rọi, ma lực này cực kì hấp dẫn, kì quái chính là trên người hắn có mùi hương rất quen thuộc, Tiểu Mễ không khỏi mê muội.

Hóa ra Lãm Lạc vừa vịn đỡ lấy cô, hoàng tử ôm công chúa, hình ảnh này chẳng phải chỉ xuất hiện trong truyện cổ tích thôi sao?

Thật sự rất lãng mạn.

Ô ô ... Tưởng Tiểu Mễ từ một nơi bí mật gần đó chăm chú nhìn, một bên cảm động đến nước mắt sắp rơi ra ngoài, một bên cầm chiếc máy ảnh kĩ thuật số chụp lại hình ảnh động lòng người này, (* ^ _ ^ *) hì hì ..., hai người thật sự rất xứng đôi a.

“Có vẻ cô cũng thích gần gũi tôi nha?” Lầm Lạc nói thì thầm bên tai cô, vẻ mặt vẫn tươi cười như cũ.

Bên tai chấn động, Tiểu Mễ mới giật mình hoàn hồn, phát hiện mình còn ở trong lòng hắn, thậm chí còn không chịu buông.

Gương mặt nháy mắt đổi màu, giống như trái táo chín đỏ mọng, không dám ngẩng đầu nhìn hắn, càng cúi thấp hơn, xấu hổ mở miệng nói, “Cái này... Mau buông tôi ra.”

Tiểu Mễ then thùng trước mắt hắn, khiến cho hắn càng muốn trêu đùa cô, “Tự nhiên cô cũng không muốn rời đi, chúng ta đây liền...” Cố ý nói một nửa rồi dừng lại, để cho cô hiểu lầm lung tung.

Tiểu Mễ đầu quả dưa lập tức nghĩ đến “Có sắc” gì đó, giãy dụa nói: “Mau buông tôi ra, anh là đồ vô lại, đại háo sắc, nếu còn không buông, tôi sẽ gọi người đó.” Sắc mặt khẽ thay đổi, dường như rất tức giận.

13. Chương 13

Tiểu mĩ nhân thật đáng yêu, ngay cả khi tức giận cũng khiến người khác động lòng như vậy, thật muốn ăn cô gái này, “Có thể thả em xuống nhưng em phải nói cho tôi biết trước, em tên là gì?” Nguyên bản, Lầm Lạc rất tò mò về giai nhân đang ở trong vòng tay hắn.

“Dựa vào cái gì phải nói tên cho anh biết a.” Cô khinh thường nói, lại nghĩ nghĩ, nếu như thế có thể thả cô xuống, cũng không có thiệt thòi lắm, “Anh thực sự sẽ thả tôi xuống?” Tiểu Mễ sợ hắn chơi xấu nên hỏi lại.

“Đương nhiên.” Dường như nhìn ra được sự hoài nghi trong ánh mắt của cô, hắn không hề do dự trả lời.

“Trang Lam Ngọc.” Trước hết mượn cái tên Trang Lam Ngọc dùng một chút, ai kêu cô ấy hại cô chứ. (Chị thật là thông minh haha.)

“Trang Lam Ngọc, phải không?” Đây không phải tên quản lí Trang sao? Cô ấy cùng cô gái này có quan hệ thế nào. Biết rõ cô đang nói dối, nhưng vẫn nhẹ nhàng đặt cô xuống, dù sao cũng có thể nói chuyện.

Chân Tiểu Mễ vừa chạm xuống đất, bởi vì đau đớn, cả người lại nghiêng ngả, “Ồ ô, đau...” Cô khẽ rên rỉ.

“Làm sao vậy, không sao chứ chứ, bị trật chân sao?” Lầm Lạc lập tức cúi người đỡ lấy cô, cũng không biết tại sao, chính mình lại có cảm giác khẩn trương đau lòng. Hơn nữa loại hình ảnh này, cảm giác này ở nơi nào đó đã từng trải qua. Thời khắc này chạm đến sâu thẳm tâm hồn hắn, ở sâu trong nội tâm Lầm Lạc, đột nhiên “A—” âm thanh khẽ vang lên.

“Hình như là vậy, cổ chân đau quá.” Cô đơn giản quên trước mặt là một nhân vật nguy hiểm, có thể bởi vì hắn quan tâm đến cô một cách khác thường, hơn nữa lại thật ôn nhu, có điểm cảm động.

Tiếp đó liền ôm lấy cô quay người, đi ra ngoài.

“Này... Anh làm gì a?... Thả tôi xuống.” Tiểu Mễ thấy vòng tay của hắn càng chặt hơn, lại càng giãy dụa.

“Đương nhiên là đi bệnh viện, còn đi đâu nữa?” Hai hàng lông mày hơi nhíu lại, vẻ mặt khẩn trương nghiêm túc.

Hóa ra là như vậy, Tiểu Mễ không nói gì nữa, an phận trong lòng ngực hắn, trong lòng có cảm giác ấm áp. 10 phút sau tại bệnh viện.

Phòng bệnh tràn ngập mùi thuốc, Tiểu mễ ngồi ở trên giường, cổ chân bị bôi lớp thuốc dày, lụa trắng quấn quanh lấy.

“Cô ấy thế nào?” Lầm Lạc đứng ở một bên chú ý, mở miệng hỏi.

“Không có việc gì, cô ấy rất nhanh có thể đi lại, nhưng tốt nhất không nên đi giày cao gót, chờ chân khỏi hoàn toàn mới có thể đeo.” Y tế nhìn chân Tiểu Mễ, lại liếc nhìn đôi giày cao gót để bên cạnh, giải thích thêm.

“... a little bit caught in...” Một tiếng chuông vang lên.

“Này, Lam Ngọc..” Tiểu Mễ bắt máy điện thoại.

“Mặt Tiểu Mễ, cậu ở đâu? Tớ không tìm thấy cậu.” Vội vàng hỏi, ở bữa tiệc không thể tìm thấy Tiểu Mễ.

“Không phải đều tại cậu, muốn tớ đeo giày cao gót, hại chân tớ bị trật, hiện tại đang ở trong bệnh viện gần đó a.” Cô thở phì phì kể tội Lam Ngọc.

“Thật sao? Bây giờ tớ qua đó, chờ tớ nhé.”

“A, nhanh lên đó.”

“Được!” Lam Ngọc cúp điện thoại, liên hướng cửa chạy ra.

Nghe cuộc nói chuyện, Lãm Lạc suy nghĩ, cô quả nhiên nói dối, làm sao có thể nghe điện thoại lại nói tên mình? Lam Ngọc trong miệng cô có phải quản lí Trang không? Xem ra Lam Ngọc đã mang cô đến bữa tiệc, về mặt bình tĩnh, ánh mắt tối đen thản nhiên dừng trên người Tiểu Mễ.

“Em đã có bạn đến đón, ta đi trước, chính mình cẩn thận một chút.” Ôn hòa nói xong, xoay người bước đi.

“Cái kia... Cảm ơn anh a.” Vội vàng gọi hắt lại, Tiểu Mễ khẽ mở miệng, tỏ rõ lòng biết ơn, cô cũng không phải là người không có tình người.

Lãm Lạc không hé răng, bước chân ngừng lại, nhưng rất nhanh sau đó liền rời đi.

“Cái con người này, ít nhất cũng phải nói không có việc gì chẳng hạn, giống như không liên quan vậy, thật sự là ác ma biến đổi thất thường.” Trong lòng Tiểu Mễ không phục, thì thào nói.

Hắn vừa đi, Lam Ngọc liền vào cửa.

“Tiểu Mễ không sao chứ, y tá nói sao.” Lam Ngọc vội vàng hỏi

“Y tế nói, hậu quả rất nghiêm trọng, sau không thể đi được nữa.” Tiểu Mễ giả bộ đáng đáng thương.

“Cái gì, nghiêm trọng vậy sao, ta đi hỏi y tá.” Nói xong là muốn bước ra ngoài.

“Lừa cậu đó, đây là phạt câu, ai bảo cậu dám ném tớ sang một bên.” Tiểu Mễ tức giận trút hết lên Lam Ngọc.

“Ha ha ^_^, lần sau nhất định tớ sẽ không như thế, đảm bảo đấy.” Lam Ngọc cười ngây ngô, vội vàng giơ tay đảm bảo.

“Được rồi, tạm thời bỏ qua cho cậu, đưa tớ về đi!” Cô vẫn là rất dễ mềm lòng.

“Tuân lệnh, Mặt Tiểu Mễ đại nhân, tiểu nhân nguyện ý cống hiến hết sức lực cho đại nhân.” Được Tiểu Mễ tha thứ, Lam Ngọc nhất định phải cống hiến hết sức lực, cống hiến hết sức lực.

14. Chương 14

Về đến nhà.

Lam Ngọc đỡ Tiểu Mễ đi vào.

Trong nhà đèn vẫn sáng, có vẻ như ông nội còn chưa ngủ.

“Tớ đi về trước, mai còn phải đi làm nữa.” Lam Ngọc dìu cô vào trong nhà an toàn, vì ngày mai đi làm nên bắt buộc phải trở về, nếu không có thể ngủ lại cùng Tiểu Mễ.

“Cậu không ở lại ngủ với tớ sao?” Tiểu Mễ có vẻ trách cứ hỏi, còn tưởng rằng Lam Ngọc sẽ ngủ lại với cô.

“Không được, ngày mai tớ còn phải đi làm, ngủ với cậu, nhất định sẽ không dậy nổi.”

“Nga, vậy cậu lái xe cẩn thận một chút nha.” Nói như vậy là sẽ không thể lại lâu rồi.

“Được rồi, tớ biết rồi, tạm biệt.” Lam Ngọc vẫy tay bước ra khỏi cửa.

Đóng cửa, nhẹ nhàng đi đến trước cầu thang,, tay vịn vào thành cầu thang chân khẽ nhảy lò cò lên bậc, một bước một bước nhảy lên, nhẹ giọng gọi “Ông nội, con đã về rồi.”

Không có tiếng trả lời, không có ở đây sao?

Trên lầu, trong phòng khách cũng không có người, nhưng sao tất cả đèn lại sáng như vậy? Chẳng lẽ là quên tắt sao? Tiểu Mễ khó hiểu nghĩ.

“Khụ ... Khụ...” Tiếng ho khan, từ trong phòng ngủ truyền ra.

Bước vào phòng, thấy ông nội đang nằm trên ghế dựa ngoài ban công, nhắm mắt lại, đang ngủ sao? Tiểu Mễ cầm một chiếc chăn mỏng ra phủ lên người ông nội. Tiếp đó, ngồi ở trên chiếc ghế bên cạnh, nhìn ông nội đang nhắm mắt, sắc mặt tái nhợt, không có tinh thần phấn chấn, tóc cũng bạc gần hết, nếp nhăn trên mặt hằn sâu rõ ràng. Tiểu Mễ vuốt ve gương mặt của ông, nước mắt khẽ lăn xuống, dưới ánh trăng trong suốt trong suốt, giống như viên đá thủy tinh thanh khiết.

“Mễ Nhi, con đã về rồi sao, tại sao lại khóc?” Bị bàn tay Tiểu Mễ chạm vào, tỉnh lại. Thấy đứa cháu gái, trên mặt nở một nụ cười hiền lành, nhìn thấy cô đang khóc, ông đau lòng hỏi.

“Ông nội ~” Tiểu Mễ cúi người ôm ông nội khóc lớn.

“Đứa ngốc, khóc cái gì? Có phải ai dám làm?” khó để Tiểu Mễ nhà chúng ta đứng không?” Mặt Đức Bành an ủi cô cháu gái, trong lòng ông nghĩ, không có khả năng a, trong lòng ông có chút khó hiểu.

“...” Tiểu Mễ lắc đầu không nói gì.

“Không phải? Vậy vì sao cháu khóc?” Lại tiếp tục hỏi, Đức Bành không để cho bất kì kẻ nào khi dễ đứa cháu gái đáng yêu của ông, Mễ Nhi chính là động lực sống của ông, dù có liều mạng cũng muốn chôn cô cháu gái một cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ.

“Ông nội, nếu như ông vĩnh viễn còn trẻ thì thật tốt... Ô ô...” Nói xong nước mắt lại không ngừng rơi xuống.

“Ha ha, ông nội là người, đương nhiên sẽ phải già đi, nếu không già, ông nội chẳng phải là yêu quái sao?” Đã hiểu ra, vẻ mặt ông tươi cười vuốt ve đầu Tiểu Mễ, trong mắt ông cô cháu gái này mãi mãi vẫn là một đứa trẻ.

“Ô ô..., cháu mặc kệ, cháu không muốn ông già, cháu muốn cùng ông nội vĩnh viễn ở một chỗ.” Tiểu Mễ cố tình gây sự, càng khóc to.

“Đứa ngốc này.” Gắt gao ôm đứa cháu vào trong ngực, ông cũng bắt đầu buồn phiền, ông cũng muốn sẽ mãi ở cùng một chỗ với Mễ Nhi, nhưng tất cả phải dựa vào số mệnh.

Lặng lặng, Tiểu Mễ ngủ trong lòng Đức Bành, nhìn gương mặt say ngủ của cô, không khỏi thương tâm. Lần trước khi đi công tác ông đã ho rất nhiều, ho ra tơ máu.

Đến bệnh viện kiểm tra, ông bị ung thư phổi, hơn nữa là thời kì cuối, nhiều nhất cũng chỉ sống thêm nửa năm nữa, cảnh tượng nháy mắt xuất hiện trong não Đức Bành.

“Đây không phải là thật, thân thể ta vẫn luôn tốt lắm, các người nhất định lầm rồi.” Hắn không tin, cũng không dám tin, căng thẳng hỗn loạn nói với bác sĩ.

“Không có nhầm lẫn gì cả, đây là kết quả sau ba lượt kiểm tra.” Bác sĩ hoàn toàn không chút giấu diếm, chặt đứt các ý nghĩ khác của ông, khẳng định đáp.

“Sẽ không, sẽ không.” Trên mặt Đức Bành tái nhợt, tinh thần hoảng loạn ngồi xuống ghế.

“Ông không sao chứ, ngay trong ngày ông lên nằm viện để điều trị, như vậy mới có thể kéo dài tuổi thọ.” Bác sĩ nhìn thấy ông như vậy, quan tâm hỏi.

“...” Ông không nói gì, đứng dậy tuyệt vọng bước ra khỏi cửa. Ông còn muốn ở cùng một chỗ với Tiểu Mễ, xem cuộc sống kết hôn hạnh phúc của Tiểu mễ, làm sao ông có thể đi trước, sao có thể bỏ lại Tiểu Mễ đây?

Không, ông không thể nằm viện, không thể để Tiểu Mễ lo lắng. Trong lòng Đức Bành thật buồn đau, hẳn chưa từng ích kỉ nghĩ tới bản thân, chỉ vì Mễ Nhi mà cố gắng sống.

Mấy ngày đi công tác nữa là về nhà, vẫn là rất bình tĩnh cùng Tiểu Mễ ở chung, nhưng ông không muốn để lộ ra. Ông muốn đem thời gian còn lại cố gắng yêu thương đứa cháu nhỏ, cho đến một ngày ông rời đi, vẫn có thể giao cho bạn tốt tiếp tục chăm sóc Tiểu Mễ.

15. Chương 15

Buổi chiều, bầu trời trong xanh, một vài gợn mây trắng lững lờ trôi.

Tiểu Mễ cùng Tuấn Tường vừa ăn cơm xong đang trở về.

“Cảm ơn bữa cơm của cậu, cũng cảm ơn cậu đã đưa tớ về.” Mễ Nhi nở nụ cười, khách khí nhìn Tuấn Tường cảm ơn.

“Vất vả vì cậu là vinh hạnh của tớ! Tớ đi trước đây.” Tuấn Tường khẽ gật đầu, vẻ mặt mỉm cười thân thiết.

“Lái xe cẩn thận nha.”

“Tạm biệt, hẹn gặp lại.” Tâm tình thực thoải mái lên xe, lái xe đi xa dần.

Mở cửa vào nhà.

“Con đã về rồi.” Cô theo thói quen lên tiếng.

“Đã về rồi sao, Mễ Nhi lại đây.” Ông nội đang ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, giống như đang đợi cô.

“Có chuyện gì vậy ông?” Tiểu Mễ ngồi xuống bên cạnh ông.

“Ông nội dẫn con đi gặp một người, người này là bạn tốt của ông.”

“Bạn tốt của ông? Được, chỉ cần ông nội muốn đi, Mễ Nhi sẽ đi cùng ông.” Tiểu Mễ làm nũng kéo kéo cánh tay ông, thân mật nói.

“Ha ha — Cô nhóc này, thực sự khiến ông nội vui vẻ a.” Nghe tiếng nói cười của đứa cháu gái, nếu như ngày qua ngày đều có thể như vậy ông sẽ rất thỏa mãn.

Ven bãi con phố có một bến tàu, hai người đi ca-nô đến đảo Nam Sơn.

Phong cảnh nơi đây thật mê người, chung quanh tràn đầy hoa cỏ cây cối, hương hoa phả vào mặt, giống như thuốc mê, mềm nhẹ khiến mọi người buồn ngủ.

Tiểu Mễ giống như tiểu bạch thỏ, vẻ mặt hưng phấn nhảy nhót ở phía trước, hết ngó đông lại nhìn tây, đem hoa cỏ cây cối bên đường ngắm ngía, chạm tay vào một lần, đem ông nội để lại phía sau.

Phong cảnh ở đảo Nam Sơn giống như cảnh ở trong công viên, có một tòa kiến trúc phong cách Nhật, bên trong quán, chần trải lót sàn đều mang phong cách Nhật.

Mấy vị lão nhân ngồi xếp bằng ở kia, vừa uống trà vừa tán gẫu, có người thì chuyên chú chơi cờ, không hề có chút phân biệt ai với ai, dường như với cuộc sống này là rất thanh thoi, hưởng thụ.

“Hắc, lão bạn đồng nghiệp.” Đức Bành mở miệng nói.

“Tối rồi, anh Bành, chờ anh khá lâu đó.” Chỉ thấy một khuôn mặt cụ ông tười cười đón khách, đứng lên mở miệng nói, bọn họ giống như đã có hẹn.

Đi tới chỗ ông, đã lâu không nhìn thấy người bạn già, hai người không chút do dự ôm một cái thật chặt. Ông cụ đưa hai ông cháu vào bên trong quán, cũng là chỗ ở của ông cụ, vừa đi vừa trò chuyện.

“Mau gọi ông Thích, ông ấy là bạn thân nhất của ông nội đó.” Đức Bành vội vàng giới thiệu với Tiểu Mễ.

“Ông Thích, cháu là Tiểu Mễ.” Tiểu Mễ lễ phép chào ông.

“Được, được, thực ngoan, cũng đã trưởng thành một cô gái xinh đẹp như vậy, nhớ năm đó cháu còn rất nhỏ, ta còn thường ôm cháu chơi đùa.” Ông Thích vội vàng nói lên chuyện năm xưa, thật vui vẻ.

“Là sao ạ? Ông Thích biết Tiểu Mễ sao?” Cô mỉm cười, nhìn ông nội.

“Đúng a, lúc cháu còn nhỏ, ông Thích đã nhận cháu là cháu gái, đúng rồi, cháu còn có cha mẹ nuôi nữa đó.” Đức Bành giải thích.

“Ông nội thật là, cũng không có nói cho con biết.” Khóe miệng Tiểu Mễ khẽ cong lên, làm nũng.

“Ha ha.... Ông nội cháu sợ chúng ta cướp cháu đi.” Thích Vạn Thanh thấy vẻ mặt của cô, không khỏi bật cười, giải thích nói.

16. Chương 16

Mang phong cách cổ điển của Nhật, trên thảm lông trải sàn có một vị trung niên chín chắn ngồi xếp bằng — Thích Thành Phong, mặt không chút thay đổi nhìn tờ báo trên tay, trong phòng mùi thức ăn thoảng thơm ngọt.

Trong phòng bếp là hai người phụ nữ trung tuổi — Trương Tiểu Mạn, đang cùng bảo mẫu làm thức ăn.

Mùi thức ăn bay tới mũi, Tiểu Mễ không khỏi kích thích nói lớn: “Thơm quá a.”

Thích Hành Phong nghe thấy, chuyển tầm mắt nhìn Tiểu Mễ.

“Tối rồi.” Khuôn mặt không biểu cảm, nhưng lại thản nhiên cười vui vẻ, đút dây tõe về hoan nghênh.

Tiểu Mạn từ trong phòng bếp đi ra, tay bê một chút đồ ăn, nhìn thấy bọn họ liền cười khanh khách nói: “Rốt cuộc đã tối, tối đúng lúc lắm, đồ ăn đều đã làm xong, mau mau tới ăn cơm a.”

“Bọn họ là con ta, cũng là cha nuôi và mẹ nuôi của cháu.” Thích Vạn Thanh nhiệt tình giới thiệu cho Tiểu Mễ.

“Cha nuôi, mẹ nuôi! Con là Mạ Tiểu Mễ.” Tiểu Mễ lễ phép chào hỏi hai người, khuôn mặt trắng nõn phỉếm hồng, thật tốt, có nhiều người thân như vậy, thực sự là thích ứng không kịp, đều do ông nội không chịu nói sớm, để có thể chuẩn bị thật tốt, hồ đồ quá, thật là xấu hổ.

“Tốt, tốt, Tiểu Mễ đây sao? Đã lớn thế này rồi, lớn lên xinh đẹp thế này thật khiến người khác thích a.” Tiểu Mạn vội vã đáp lời cô, cũng thật là trùng hợp, Tiểu Mạn không ngờ cô gái chính là cô gái A Lạc ôm trong vù hội ngày đó, cười lên càng thêm xinh đẹp, nhất định phải đem hai người này thành một đôi, “Từ nay về sau gọi cha mẹ là được rồi, đừng có thêm từ nuôi, thật khó nghe a.”

“Vâng, cha mẹ.” Tiểu Mễ nghe lời, gọi một lần nữa, cô có thể nói ra, cô chưa từng mở miệng gọi cha mẹ, hóa ra đời này cô còn có thể có cha mẹ, nghĩ đến cái này, nước mắt cố không tự giác chảy xuống.

“Tiểu Mễ, sao lại khóc vậy?” Tiểu Mạn thấy cô như vậy, lo lắng hỏi.

“Không có gì, Tiểu Mễ rất vui.” Cô lau nước mắt, nở ra nụ cười thật tươi, “Tiểu Mễ khờ ngoảnh tới kiếp này vẫn còn có cha mẹ, thực sự rất vui.”

“Đứa nhỏ này...” Đứa nhỏ này thoát nhìn đáng yêu lại lương thiện, thực khiến người ta thương xót, Tiểu Mạn ngẹn ngẹn, nhìn không chịu được cũng khóc theo, nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Mễ vào trong lòng, “Mẹ cũng rất muốn có con gái a, sau này đến sống với chúng ta, để mẹ có thể yêu thương chăm sóc con a.”

“Tốt lắm, ngồi xuống ăn cơm đi, thật giống như mẹ ngàn dặm tìm con, đây là hình ảnh mẹ con gặp lại nhau a.” Trên trán Thích Hành Phong đầy vệt đen, bất đắc dĩ nói.

“Người ta cai húng vì có một cô con gái xinh đẹp thôi.” Tiểu Mạn cười nói.

Đêm nay hai người ở lại ăn ngủ, Tiểu Mễ tò mò không nhịn được liền đi tản bộ, nếu đã đến đây đương nhiên phải chơi thật vui vẻ chứ.

Bốn vị đại nhân ngồi trên ghế sa lon, trên mặt bàn, bảo mẫu đặt rất nhiều món điểm tâm ngọt, mọi người vui vẻ nói chuyện.

“Ta đã quyết định trị liệu, không biết mấy tháng hay nửa năm nữa sẽ ra đi, có thể sẽ sớm hơn. Ta không muốn để Tiểu Mễ biết, cho nên mong mọi người giúp ta giữ bí mật.” Mạt Đức Bành bình tĩnh nói xong.

“Người bảo thủ cuối cùng đã nghĩ thông a, tốt lắm, ta nhất định giúp ông tìm bác sĩ tốt nhất, chưa khỏi căn bệnh của ông.” Thích Vạn Thanh nói, ông cũng không muốn người bạn của mình ra sống vào chết, lại rời đi trước mình.

“Bác cứ yên tâm trị liệu, Tiểu Mễ cứ để cho chúng cháu chăm sóc, cháu rất thích đứa nhỏ này.” Tiểu Mạn vỗ mặt kích động, ước gì Tiểu Mễ ngay lập tức trở thành con gái của mình.

“Đúng vậy, đứa nhỏ kia hoạt bát vui vẻ, tất cả mọi người sẽ thích, bác cứ yên tâm đi chữa trị.” Thích Thành Phong bình tĩnh nói.

Bốn người ngồi nói chuyện một hồi, thời gian dần trôi qua.

Hôm sau.

Mặt trời ở đảo Nam Sơn khá lớn, ngênh ngang nhô lên chiếu sáng khắp nơi, bầu trời xanh thẳm không mây, thời tiết hôm nay thật tốt.

Bên ngoài tràn ngập không khí mới mẻ, cũng mùi hoa quỳện vào một chỗ, làm tinh thần trở lên phấn chấn.

Đứng ở trên tầng, Tiểu Mễ nhìn phong cảnh trước mắt, nghĩ tới chuyện tối hôm qua, hai vị ông nội hẹn nhau quyết định đi vòng quanh thế giới, có thể sẽ rất lâu không trở lại, cô sẽ về nhà cùng cha mẹ nuôi, bọn họ sẽ chăm sóc cô.

“Tiểu Mễ, xuống tầng thôi.” Tiểu Mạn đi tới, một tay đặt lên vai cô.

“Mẹ, hai người họ sẽ không phải muốn đi thật lâu chứ?” Tiểu Mễ lưu luyến không rời.

“Sao vậy? Không nở sao? Chờ bọn họ chơi chán sẽ trở lại thôi.”

“A.”

“Đi thôi, xuống tầng tiễn bọn họ một đoạn.” Tiểu Mạn kéo bàn tay bé nhỏ của cô xuống tầng.

Hai vị ông nội đều đang chờ, thấy Tiểu Mễ xuống dưới, Đức Bành lập tức đứng lên nói: “Mễ Nhi, thời gian tới ông nội sẽ đi vắng, con sẽ không trách ông nội chứ?” Ông sợ cô sẽ giận ông.

“Không đâu, ông nội đã rất vất vả, cũng nên đi hưởng thụ hạnh phúc. Mễ Nhi sẽ nghe lời ba mẹ, ông nội không cần quá lo lắng.” Tuy rằng thật buồn, nhưng cô nhất định phải kiên cường, không thể liên lụy đến ông nội, nên để ông có thể thoải mái đi chơi vui vẻ.

“Vậy là tốt rồi, ông nội an tâm rồi.” Đức Bành nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Mễ, cái ôm ly biệt.

Tuy rằng cô rất muốn khóc, nhưng vẫn cố gắng kìm nén, không thể để cho ông nội lo lắng.

17. Chương 17

Biệt thự nhà họ Thích.

Cánh cửa sắt to lớn tự động mở ra, một chiếc xe con màu đen tiến vào.

“Oa, đẹp quá!” Tiểu Mễ phấn khởi khen ngợi nói, vừa bước xuống xe, cô cảm nhận được nơi đây tràn đầy phong thái quý tộc. Hai nóc nhà chói mắt mang phong cách Châu Âu, ở giữa có một căn biệt thự, bên cạnh

có một bãi cỏ lớn, dường như dùng để chơi gôn, phía bên kia lại có một bể bơi lớn, dưới ánh mặt trời, mặt nước lấp lóa tỏa sáng, khung cảnh như trong mơ đang nhảy nhót, thực sự rất đẹp.

“Thích không?” Tiểu Mạn thấy vẻ mặt mê mẩn của Tiểu Mễ, liền nắm lấy tay cô, vừa đi vừa nói chuyện.

“Vâng, vâng, thực sự rất đẹp, đây là nhà của cha mẹ sao? Thật là đẹp quá a.” Cô vẫn khó có thể tin được, đây là chỗ ở của cô sau này sao?

“Hiện tại cũng là nhà của con a, ha ha, xem con vui mừng kìa.” Tiểu Mạn đã xem cô như con gái. A~, thiếu chút nữa quên mất chuyện quan trọng, “Quên mất chưa giới thiệu cho con, con của mẹ, nó tên là Thích Lãm Lạc, lớn hơn con vài tuổi, con cứ gọi nó là ca ca, bộ dạng nó rất tuấn tú, nhìn thấy nó, con nhất định sẽ thích.” Tiểu Mạn nghĩ đến đứa con kiều ngạo, ngay đến bọn họ cũng mê mẩn đến điên đảo thần hồn, huống chi là Tiểu Mễ, nghĩ đến cái này, bà cười một cách quỷ dị.

“Thích Lãm Lạc? Ca ca? Sao trước không có nghe mẹ nhắc tới?” Tiểu Mễ nghi ngờ hỏi.

“Được rồi, mặc kệ đi, mẹ đưa con đi xem phòng của con, con cùng A Lạc ở chung một biệt thự. Ông nội đã cho người trở hành lý của con tới đây rồi, mẹ kêu người sửa sang lại rồi, mau đi xem đi.” Tiểu Mạn mặc kệ câu hỏi của cô, vui vẻ kéo cô đi xem biệt thự của Lãm Lạc.

Tiểu Mễ có cảm giác như mình đang bị lừa, dường như đã có kế hoạch, chỉ chờ cô chui đầu vào lưới. Nhưng mà cũng không có thiệt thòi a, đặc biệt hơn đó lại là người thân, đây mới là niềm vui cô thích nhất.

“Đến ~ đến ~ thế nào? Có đẹp không?” Tiểu Mạn vừa nói xong, đem cửa phòng mở ra, hiện ra trước mặt Tiểu Mễ là một căn phòng trắng lệt, tao nhã, có màu hồng nhạt của công chúa.

Đi xem một vòng, Tiểu Mễ vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nhưng cũng không có thích lắm, “Thật là xa xỉ quá, không thể lấy phòng này làm phòng ngủ được, để cho con ngủ ở một gian phòng bình thường là được rồi, như vậy mới có cảm giác của một phòng ngủ.” Tiểu Mễ luôn giả dối như vậy, cô cười nói, vẫn là từ chối căn phòng Tiểu Mạn đã chuẩn bị cho cô.

“Đứa ngốc, đây mới là cảm giác của một phòng ngủ a, không cần nghĩ lung tung, nếu không thích, tự con sửa sang lại một chút đi, mẹ đi trước.” Tiểu Mạn không hiểu nổi ý nghĩ của đứa nhỏ này, cuối cùng vẫn là tùy cô.

“Vâng, mẹ, đi thông thả.” Cô vui vẻ đưa Tiểu Mạn ra cửa.

Bắt đầu chỉnh sửa lại căn phòng, kỳ thực có sửa thế nào cũng không thay đổi được phong cách của căn phòng. Tiểu Mễ đem bức tranh cô vẽ vài năm trước treo lên bức tường ngăn sự chói mắt của vách tường màu hồng nhạt, bức tranh này cũng đủ để chỉnh lại căn phòng.

Bài trí xong, nhìn thấy nơi này có hình ảnh quen thuộc, mới có cảm giác thân thiết, nơi giống như gian phòng của mình. Cô vừa lòng ngã xuống giường, nhìn trần nhà rồi thở dài, mí mắt khẽ chớp một cái, như gây sức ép cuối cùng lên sự mệt mỏi, một lúc sau liền im lặng tiến vào mộng đẹp.

Ban đêm, ánh trăng cong cong treo ở giữa không trung, các vì sao nhỏ đến mức khó mà nhìn thấy.

Một chiếc Ferrari màu đen tiến vào biệt thự họ Thích.

Dừng lại ở chỗ để xe nhà họ Thích, Thích Lãm Lạc bước xuống xe. Hắn đã biết trong nhà có thêm một cô em gái, hơn nữa lại người hắn đặc biệt mong nhớ. Ngay từ sớm, bà mẹ bất quá Trương Tiểu Mạn đã nói cho hắn biết, còn khuyên hắn ở chung với em gái thật tốt, không cho phép bắt nạt cô em gái này.

Hướng thẳng phòng Tiểu Mễ đi tới, dừng trước cửa phòng, nhẹ nhàng mở cửa đi vào.

Chỉ thấy Tiểu Mễ đang ngủ say, lại nhìn căn phòng một lần, cánh môi mỏng khẽ gợn lên, nụ cười kia thật quyến rũ lại ôn nhu, cô gái này thật đúng là kì quái, đây là triển lãm tác phẩm của cô sao?

Tầm mắt đột nhiên dừng lại trên một bức tranh dường như đã cũ, tâm đột nhiên nảy lên, đây không phải bức tranh tám năm trước Mễ Nhi không ngại nguy hiểm vẽ lên hay sao? Như thế nào lại ở đây? Chẳng lẽ... Cô chính là bé gái đó?! Cảnh tượng tám năm trước nháy mắt dao động trong đầu hắn, một đợt sóng nối tiếp một đợt sóng.

Kỳ thực, trước đó, hắn đã điều tra hết tài liệu liên quan đến cô, cô — Mạt Tiểu Mễ, học năm thứ hai đi học lại vừa đi dạy thêm hội họa, lại thích vẽ tranh, cái này cũng không có thể chứng minh được gì, bởi vì người vẽ tranh rất nhiều. Hắn cũng chưa từng nghĩ tới, Mễ Nhi cùng cô có liên hệ gì, với vì không có khả năng trùng hợp như vậy.

Nhưng mà, hiện tại hắn chắc chắn không thể nghi ngờ, từ sân bay nhìn thấy cô, có cảm giác quen thuộc, còn có lần thứ hai gặp cô, cũng có cảm giác như vậy, thậm chí còn mãnh liệt hơn. Thích Lãm Lạc a, hắn cười chính mình, cười chính mình ngu xuẩn, hắn phải sớm đoán ra mới đúng.

Lật mặt sau bức tranh, có mấy hàng chữ:

Ta được thiên sứ cứu

Hóa ra trên đời thật sự thiên sứ

Thiên sứ đang ở bên cạnh chúng ta

Thiên sứ ca ca

Cám ơn anh

Ngày 11 tháng 9 năm 2000

Mạt Tiểu Mễ

Lãm Lạc chuyển mắt nhìn Tiểu Mễ đang ngủ say, “Mễ Nhi” nội tâm của hắn kêu gọi tên của cô. Đi đến bên giường ngồi xuống, hắn ôn nhu nhìn gương mặt khê hồng ngọt ngào ngủ say, thập phần mê người, làm lòng hắn nhộn nhạo, bàn tay to nhẹ nhàng khê vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của cô, rất cẩn thận như sợ quấy rầy giấc ngủ của cô.

Cứ như vậy ngắm nhìn cô, một lúc lâu...

Thời gian không còn sớm, hắn cúi người hôn nhẹ lên trán cô, giúp cô đắp kín chăn, tắt chiếc đèn trên bàn, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

18. Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng sớm, mặt trời vừa mới mọc, ánh nắng ấm áp nhẹ nhàng phát ra.

Mang giá vẽ ra ban công tầng hai, tầm nhìn thật tốt. Tay Tiểu Mễ nâng bút vẽ, vẽ mặt phức tạp dễ thương, có một con mắt hí lại, con mắt còn lại thì ngắm nhìn tỉ lệ phong cảnh xa xa trước mắt. Đường nhiên đó cũng chỉ là một phần của khu nhà này, có thể thấy nơi này thật rộng lớn biết bao.

Thân hình cao lớn nghiêng người dựa vào khung cửa, hai tay đút túi quần, cảm thấy thú vị khi ngắm sự nghiêm túc của Tiểu Mễ, hắn không muốn quấy rầy cô, chỉ là yên lặng ngắm nhìn cô.

Mấy năm qua, tâm của hắn đã đặt ở trên người cô, sớm yêu tất cả nơi cô, dù cho là trước hay là hiện tại, sự hồn nhiên, vui tươi của cô, hành vi cử chỉ của cô. Mặc kệ là tốt hay xấu, làm cho hắn động tâm chỉ có một mình cô.

“Ha, ha, ha, thật đẹp, thật đẹp a, cho dù là tỷ lệ hay hình dáng đều rất chuẩn a.” Tiểu Mễ đột nhiên cất tiếng cười lớn, làm bầm bầm bầu nói khiến người nghe không thể nghe rõ lời nói của cô, cười xong, cô hưng phấn đặt bút vẽ tranh.

Thích Lãm Lạc đứng một bên chứng kiến tất cả, mắt tròn xoe, tiếp theo liền phì cười ha ha: “Ha ha ... ha ha ha..” Hấn ôm bụng không ngừng cười, nước mắt chút nữa phóng ra. (Ồ: “*nhìn* anh cười cái gì vậy, vô duyên quá đi ”)

Nghe tiếng cười, Tiểu Mễ nhanh chóng quay đầu lại, là hấn, sao lại cười lớn vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức đỏ ửng.

“Anh... Làm sao lại ở đây?” Khẽ lên tiếng, mặt cô đỏ như quả táo chín.

Xem vẻ mặt ngượng ngùng của cô, gương mặt nhỏ nhắn nhuộm hồng đến mê người, Lãm Lạc chậm rãi thu lại tiếng cười, tà mị nói: ” Xin chào, có vẻ em rất thích nói chuyện với chính mình.”

“...” Trên đầu Tiểu Mễ đen xì, buồn bực nói: “Sao nào, anh cũng không thể giả vờ không nghe thấy được sao? Không cần vạch trần người khác thì không được sao?” Thật là tức giận.

“A, được, anh không có thấy a.” Hấn cố ý cùng cô phối hợp.

“Anh...” Rõ ràng đùa cợt cô, còn ra ẻ ta đây, quên đây, không tranh luận với hấn, “Tại sao anh lại ở chỗ này?”

“Xin hỏi cô hỏi ai lại ở đây a?”

“Thích Lãm Lạc tiên sinh, làm sao vậy?” Tiểu Mễ nói xong liền suy nghĩ, lại mãnh liệt ý thức được đáp án của vấn đề, “Anh là Thích Lãm Lạc, là ca ca trong lời nói của mẹ.”

“Tiểu nah đầu cũng không có ngốc a.” Hấn cười cười nói.

“Không ____ sẽ ____ không, sao có thể trùng hợp như vậy a?” Cầm Tiểu Mễ rút xuống, miệng há thật lớn, khó mà tin được.

Cô cho rằng cô và hấn chỉ có duyên số ngẫu nhiên gặp nhau vài lần, sẽ không gặp lại nữa. Không ngờ tới ngoài ý muốn cô lại trở thành em gái hấn, thật vất vả mới có cảm giác cùng người thân, nháy mắt giống như bị cuốn vào lốc xoáy đen xì giữa không trung. Tuy rằng cô cũng không có ghét hấn, thậm chí đối với hấn còn có cảm xúc phức tạp, nhưng cũng không đến mức sẽ cùng hấn ở dưới một mái nhà đi.

“Mục tiêu đã định, em trốn không thoát đâu.” Giọng nói trêu đùa, hấn không thể không tin tưởng duyên phận này. Năm đó cứu cô gái nhỏ, tám năm sau, về nước gặp nhau, trong bữa tiệc... Sự tình này khiến cho người ta thật không thể tưởng tượng.

“Vậy tôi sẽ sang bên chỗ mẹ ở.” Cô thu dọn đồ đạc chuẩn bị chạy lấy người.

“Không ____ được.” Một cánh tay dài duỗi thẳng chặn đường của cô.

“Một mình anh ở đây đã thành thói quen, bây giờ có thêm một người ở nhất định sẽ rất phiền.” Tiểu Mễ quan tâm suy nghĩ thay hấn, cố gắng thoát khỏi cánh tay của hấn, thật là một công đôi việc.

“Em thật hiểu biết tôi, thật quan tâm tôi, bản thân tôi rất thích việc phá hỏng thói quen này.” Gương mặt tuấn tú anh tuấn mê người nói. Tuy hấn không thích có người ở cùng, nhưng với cô thì khác.

“...” Đỉnh đầu cô đen xì, hiện tại không khí không đủ để cô hô hấp, đành phải như hấn nói thôi. Ai, ăn nhờ ở đậu cái gì cũng khó nói a, “Có thể a, chúng ta lập ra ba điều kiện.” Tiểu mễ suy nghĩ một chút.

“Ác? Nói nghe xem.” Trong mắt hấn hiện lên một tia thích thú, xem tiểu nha đầu này có chủ ý quái quỷ gì.

“Thứ nhất, không cho phép tùy tiện vào phòng tôi. Thứ hai, không cho phép những hành động vượt quá tình cảm anh em trong nhà. Thứ ba, không cho phép... Cái thứ ba, còn chưa có nghĩ ra, chờ nghĩ rồi nói sau, thế nào?” Cô không thể không áp dụng biện pháp này, bằng không đến lúc đó có hại thì phải trách ai a.

“Anh không muốn đồng ý có được không?” Hấn cố ý trêu chọc ghé sát vào cô, tiếng nói trầm thấp vang đến bên tai cô.

“Anh... Vậy anh muốn như thế nào đây?” Thật sự là thua hấn, đây là nhà hấn, với hấn cô căn bản là không có cách nào khác.

“Gọi ca ca, anh xem xét.” Hấn vẫn hi vọng cô trước sau như một xưng hô với hấn.

“Cái gì?” Gọi hấn ca ca, giết cô đi còn hơn. Ngẫm lại, cũng chỉ là kêu một tiếng, hấn sẽ đáp ứng yêu cầu của cô, hấn là không thiệt thòi đi.

“...Thích Lãm Lạc....Ca ca.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại đỏ ửng, thanh âm thấp làm người khác không nghe rõ.

“Không nghe thấy.”

Cô thở sâu, trong lòng vững vàng, tự nói với mình cần nhẫn nại.

“Thích Lãm Lạc ca ca.” Cô tiếp tục gọi lần nữa.

“Vẫn không nghe thấy.” Lãm Lạc cố ý.

“Ca ca _____” đến gần tai hấn, nói mấy trăm lần tiếng ca ca.

“Thật là ngoan quá!” Nói xong lại xoa xoa đầu cô, sau đó xoay người rời đi.

“Này, anh còn chưa đáp ứng chuyện của tôi, này...” Tiểu Mễ tức giận muốn nổ tung, trong lòng bất bình nói lớn: ác ma, nguyên rửa anh, nguyên rửa chết anh, làm người không cần biết nhân hậu sao? Cô chưa từ bỏ ý định bước theo hấn.

Chợt, Lãm Lạc quay người một cái, Tiểu Mễ không có chút đề phòng đập lên lồng ngực của hấn. “Ai u ~~ đau quá.” Theo quá tính đập vào người hấn khá mạnh, cô rên rỉ.

“Đi không nhìn đường sao?” Lời nói cứng nhưng trong lòng lại mềm, đẩy hai vai của cô ra, nhìn xem trán cô có bị sưng không.

“Rõ ràng là anh đột nhiên xoay người, đau quá, anh là tảng đá à?” Tiểu Mễ không thích đẩy tay hấn ra, chính mình giờ tay sờ sờ đầu.

“Ai kêu em quá hung hăng.”

“Anh... Hừ hừ...” Cô thở mạnh, hai gò má ửng hồng phồng to, còn dám nói cô, nợ cũ chưa tình lại có thêm nợ mới, cô không thể thua, nhất định phải tìm cho mình một đạo lí.

“Được được, là ta không đúng.” Thấy vẻ mặt đáng yêu của cô, hấn chấp nhận thua trận. (Ồ: *Khinh bỉ* “Đúng là anh hùng không qua ải mỹ nhân.” *Đứng dậy, phui mông, ngúng nguẩy đi*) (Lãm Lạc: *ánh mắt giết người...*)

Câu này chấp nhận được, việc này coi như xong, tiếp tục nói chuyện kia, “Vừa nãy, anh còn chưa đáp ứng tôi.”

“Được, đều đáp ứng em, nhưng mà.... Chỉ cần em không gọi anh là ca ca, mấy điều kia tự động hủy.” Đáp ứng, sẽ đáp ứng nhưng cũng không quên chiếm chút tiện nghi.

“Sao có thể như vậy a.” Không gọi liền hủy bỏ? Thật sự là gian xảo.

“Không muốn? Vậy thì thôi.” Nói xong, hấn quay người chuẩn bị đi.

“Được, được, ca ca.” Tiểu Mễ nhanh chóng tóm lấy góc áo hấn, sợ mất đi cơ hội lần này sẽ chẳng còn lần nào nữa.

“Được, ngoan lắm.” Hấn rất hài lòng, sủng nịnh xoa xoa đầu cô. Kỳ thật hấn không muốn tuân thủ mấy cái điều kia, hấn chỉ muốn sớm có được cô.

“Chúng ta móc tay, em sợ anh sẽ đổi ý.” Nói xong, cô giờ ngon uto ra, vẻ mặt nghiêm túc.

Vẻ mặt Lãm Lạc có chút lo lắng, nhìn nhìn ngón tay của cô, lại nhìn gương mặt nhỏ nhắn khờ dại, trong lòng có chút buồn bực, còn làm cái hành động của trẻ con này, còn chưa lớn sao? Nhưng hấn vẫn mỉm cười giờ tay móc tay với cô, xem ra hấn phải nghiêm túc dạy dỗ cô mới được.

19. Chương 19

Chiếc xe Mercedes-Benz màu xanh đậm chờ ở trước biệt thự họ Thích, Tuấn Tường ở một bên, vẻ mặt vui vẻ nhìn Tiểu Mễ, mở cửa xe cho cô.

Cô không nói gì chỉ mỉm cười bước lên xe, sau đó Tuấn Tường cũng lên xe, khởi động chân ga, xe chậm rãi chuyển bánh.

Trong khung cửa sổ lớn trên tầng, một bóng dáng âm u. Vẻ mặt Lãm Lạc có chút ảm đạm, nhìn thấy đuôi xe biến mất, lửa giận trong nháy mắt nổi lên, cảm giác ghen tị trỗi dậy trong trái tim, hắn không muốn cô trước mặt hắn cười với người đàn ông. Sắc mặt lạnh lạnh, giọng điệu lạnh buốt: “Lý Khắc.”

“Thiếu gia có gì phân phó.” Lý Khắc từ ngoài cửa bước tới.

“Giúp ta điều tra về người đàn ông kia.”

“Vâng, thiếu gia.” Không có bất kỳ ý kiến gì, nói xong liền rời đi.

Lãm Lạc ngồi ở trên ghế sa lon, rót một ly Whiskey, uống một hơi cạn, tay cầm chặt y rượu. Đường như muốn đem nó bóp nát, ánh mắt anh như băng khiến người khác phải e ngại.

Ở bên kia.

“Anh Tuấn Tường, hôm nay tìm em có chuyện gì vậy?” Tiểu Mễ hỏi, sao lại ra vẻ huyền bí như vậy.

“Làm sao em lại ở nhà hắn?” Tuấn Tường hỏi sang chuyện khác, hắn biết chủ nhân tòa nhà đó là ai, thậm chí còn biết cách đối nhân xử thế của vị chủ nhân này. Tuấn Tường ở nước ngoài đã từng chú ý tới Lãm Lạc, hắn là một tên vô tình lãnh khốc trên thương trường kinh doanh, đối phó với kẻ địch cũng không lưu lại cho nửa đường sống, là một đối thủ vô cùng mạnh mẽ thông minh tuyệt đỉnh, nếu chống lại hắn chỉ có mà tự tìm đường chết.

“Ai, nói thì dài lắm, anh biết Lãm Lạc sao?” Cô thở dài nói, ý thức được hai từ “nhà hắn”.

“Không có, chỉ là trên thương trường cũng có gặp qua hắn vài lần, nhưng mà hắn cũng chưa bao giờ thấy anh.”

“A, là vậy a!”

“Hôm nay, anh đưa em đến một nơi.” Không nói chuyện này nữa, chuyển về chủ đề chính.

“Nơi nào vậy, bí mật như vậy?”

“Đi rồi khắc biết.”

Chiếc xe dừng lại tại cửa hàng Thánh Á một cửa hàng như một vùng biển nhỏ, Tuấn Tường cầm tay Tiểu Mễ đi vào. Đây là do Đại Liên Thánh Á dốc sức xây dựng một tòa nhà mang hình ảnh của biển cả lớn nhất Trung Quốc, với chủ đề là vui chơi, chọn những phương thức vui chơi tiên tiến nhất thế giới, sử dụng các thiết kế đẹp nhất trên thế giới...

“Đáy biển thế giới a.” Tiểu Mễ vui cười hơn hở xem chung quanh.

“Đúng, nơi này có hơn một vạn loài động vật quý hiếm ở các vùng biển trên thế giới đó, đến đây đi, mau đi tản bộ nào.” Tuấn Tường giới thiệu,

Tuấn Tường giới thiệu, sủng nịnh cô, hần làm trợ giảng, đưa cô đi qua tòa nhà đệ nhất thế giới xuyên qua hai đáy biển bằng một con tàu. Wow, muốn tráng lệ có tráng lệ.

“Oa, thật tuyệt vời, mau nhìn kìa, đó là cá heo, đang yêu quá.” Tiểu Mễ một hồi kinh ngạc, hưng phấn kêu lên, không thể tưởng tượng nổi trước mắt mình là mộ đáy biển đồ sộ, vẻ mặt thực sự hứng khởi, giống như một đứa nhỏ hạnh phúc.

Tuấn Tường không nói gì, chỉ ôn nhu ngắm nhìn cô, chỉ cần cô vui vẻ, cái gì hần cũng có thể làm vì cô.

“Tuấn Tường, anh đang nhìn gì vậy, trên mặt em có gì sao?” Thấy hần không nói chuyện, vẫn nhìn mình, cô hỏi.

Đưa tay xoa gương mặt nhỏ nhắn của cô, “Không có gì, chỉ là muốn nhìn em.”

Mắt to chớp chớp, “Tuấn Tường, hôm nay anh rất kì lạ nha.”

“Tiểu Mễ, em có muốn ở cùng một chỗ với anh không?”

Tuấn Tường ôm cô vào lòng, “Tiểu Mễ, anh thích em, chúng ta vĩnh viễn ở cùng một nơi có được không?”
Từng tiếng nói réo rắt rơi bên tai cô.

Tay nhỏ bé chống lại cái ôm, đôi mắt mở to nhìn hần, không nói gì.

“Làm sao vậy?” Thấy cô nhìn mình như vậy, Tuấn Tường không tự nhiên hỏi.

“A~~ ha ha, em cũng rất thích anh Tuấn Tường, thiếu chút nữa bị anh hù rồi.” Cô nghĩ ra cái gì đó rồi nở nụ cười, tay nhỏ bé vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Nụ cười cứng lại trên mặt Tuấn Tường, đầu hắn đen xì, nha đầu kia, hắn cũng không phải đang nói đùa. Nhưng mà cô như vậy hắn cũng không biết phải làm sao, việc này có thể từ từ làm rõ, không thể vội vàng, hắn không muốn miễn cưỡng cô. “Tiểu Mễ, anh nói thật, hi vọng em cân nhắc lại.”

Giả vờ không nghe thấy, “A... Là cá trắng kình, oa... Thật lớn, thật lớn a.” Tiểu Mễ la lớn, đúng là có một con cá kình khổng lồ trên đỉnh đầu hai người bơi qua, giống như che mất một phần ánh mặt trời.

Tuấn Tường không nói gì, lẳng lặng nhìn cô.

20. Chương 20

Tại cửa bệnh viện tư nhân, Lâm Lạc đưa xe vào chỗ để xe.

Đi vào, hướng thẳng phòng bệnh đi đến.

Nhìn thấy hắn, mấy y tá không khỏi nhìn hắn mấy lần, hắn đi qua, mấy cô y tá sôi nổi bàn luận:

Y tá một: “Gần đây, người này thường hay đến a, là người nhà của bệnh nhân sao? Thật sự rất đẹp trai a.”

Y tá hai: “Anh ấy là người trong mộng của ta a.” Nói xong, hai mắt tỏa sáng.

Y tá ba mập mập bước tới nói: “Anh ấy vừa mới liếc nhìn ta, có phải anh ấy thích ta rồi không?”

Hai y tá liếc nhìn cô y tá mập mập một cái, rồi đi nơi khác, mặc kệ ý nghĩ điên cuồng kia.

Vào phòng bệnh, trong phòng tràn ngập mùi thuốc.

“Bệnh tình của ông ấy có... chuyển biến tốt đẹp không?” Lâm Lạc nhìn Đức Bành đang ngủ, nhỏ giọng hỏi bác sĩ.

“Cái này... Trước mắt chúng ta đang từ từ trị liệu, đã không chế được tế bào ung thư kéo dài.” Bác sĩ có chút do dự, nhẹ giọng đáp.

“Nói như vậy, không có biện pháp hồi phục?” Giọng nói của hắn có chút nóng.

“Cũng không phải không có phương pháp trị liệu, chính là”

“Phương pháp gì vậy, mau nói.” Thanh âm kẻ rằng truyền ra.

“Cần phải làm phẫu thuật cấy ghép, nhưng trước mắt còn chưa tìm được phổi thích hợp để cấy ghép.” Bác sĩ nhìn thấy hấn phát hỏa, vội vàng nói.

“A Lạc, cháu đến rồi sao.” Đức Bành tỉnh lại, nghe thấy cuộc nói chuyện.

“Tốt lắm, anh ra ngoài trước đi.” Đức Bành tỉnh lại kêu bác sĩ đi ra ngoài, “Ngại quá, đánh thức ông.” Lãm Lạc cảm thấy có lỗi.

“Không sao, ta cũng ngủ lâu rồi.” Nói xong ông ngồi dậy, “Giúp ta đi ra ngoài một chút đi.”

“Vâng, ông chậm một chút.” Lãm Lạc đưa ông ngồi trên xe lăn, ở phía sau phụ đẩy chiếc xe ra ngoài.

“A Lạc a, Tiểu Mễ ở đó đã quen chưa?” Trong lòng ông vẫn luôn luôn nhớ đến Tiểu Mễ.

“Cô ấy a, ông yên tâm đi, sôi nổi giống như con kiến trong nồi.” Hấn an ủi cũng như một câu trả lời ông. (Ồ: ý anh là chị như con kiến trong nồi đang đun trên bếp sao, sôi nổi dễ sợ luôn =)))

“Ác? Ha ha, vậy là tốt rồi.” Nghe được cô sống vui vẻ, ông rất an tâm, “A Lạc cảm thấy Tiểu Mễ nhà chúng ta thế nào?” Ông sớm muốn đem Tiểu Mễ giới thiệu cho A Lạc, ông phi thường thích Lãm Lạc, đứa cháu gái nhỏ của ông gả cho hấn cũng có thể yên tâm hoàn toàn.

“Từ nhỏ cháu đã thích cô ấy.” Lãm Lạc không hề giấu diếm.

“Ác? Từ nhỏ? Sao hai người lại biết nhau.” Nhớ rõ lúc trước khi ông đến nhà họ cũng không có đưa Tiểu Mễ theo.

“Một lần ngẫu nhiên gặp được, cứu cô ấy thành quen biết.”

“A ~ cháu chính là thiên sứ ca ca mà Tiểu Mễ hay nhắc tới a.” Nhớ rõ khi đó, mỗi ngày Tiểu Mễ đều quần quít lấy ông nói về chuyện thiên sứ ca ca, cũng không biết có bao nhiêu phần khích, “Nó biết cháu là thiên sứ ca ca năm đó sao?”

“Cô ấy còn chưa biết, xin ông giữ bí mật này.”

“Ha ha ha, cũng không biết suy nghĩ của người trẻ tuổi các cháu.” Đức Bành cười to nói.

Sắc trời tối dần.

Tuấn Tường đưa Tiểu Mễ đến cửa nhà, giúp cô mở cửa xe, ” Hôm nay có vui không?”

“Vâng, rất rất vui, cảm ơn anh Tuấn Tường.” Tiểu Mễ thực sự rất vui vẻ, vẻ mặt tươi cười trả lời.

“Vậy là tốt rồi, lần sau còn muốn đi nữa, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, anh cũng sẽ đưa em đi.” Hấn cũng rất vui.

“Vâng, nhất định.”

“Vậy, anh đi trước.” Nói xong liền hôn lên trán cô, “Tạm biệt.”

Sau đó Tuấn Tường lên xe, lái đi.

Thật khéo lại để Lãm Lạc thấy được, ánh mắt tối đen lạnh lẽo. Không khí âm u tràn ra, trong xe, ngoài xe, chung quanh. Xuống xe hung hăng dùng sức đóng cửa xe, hướng phía biệt thự, tựa hồ như mỗi bước đi đều bao trùm sự khủng bố âm thầm, không gian cũng bởi vì nghênh đón một người nào đó phủ đầy bóng đen mà cũng trở lên đen xì.

Cởi bỏ mấy nút áo sơ mi sẫm màu, lộ ra lồng ngực khiêu gợi, thân hình tao nhã ngồi bất chéo chân trên ghế sofa trong phòng khách, mượn rượu giải sầu, rượu đỏ từng ly rót vào cổ họng, giống như chất rượu đỏ này vô vị như nước trắng.

Tiểu Mễ vừa tắm rửa xong bước xong, cô mặc đồ ngủ, là loại đồ ngủ bảo thủ, dường như sợ bị tấn công. Tóc cô chưa khô, nước theo sợi tóc rơi xuống, tay cầm khăn mặt tùy ý lau, vừa lau vừa đi vào phòng.

21. Chương 21

Nhìn Lãm Lạc có chút say vẫn đang uống rượu trong phòng khách, cô không đành lòng nói: “Thích Lãm Lạc tiên sinh, đừng uống nữa, uống nhiều sẽ không tốt cho cơ thể.”

Ánh mắt hấn lạnh giá liếc nhìn cô, lại rót một chén, thoải mái uống, một dòng rượu đỏ theo khóa môi hấn chảy xuống, đến yết hầu chảy xuống, một giọt rượu thật là khiêu gợi, hấn không để ý giọt rượu lẩn xuống, chùi miệng, lại tiếp tục uống rượu.

“Thích Lãm Lạc, em đang nói chuyện với anh đó, anh có nghe thấy không?” Tiểu Mễ không thích bộ dáng coi thường người của hấn.

“Em cũng lo đến sự sống chết của anh sao, trong mắt em không phải chỉ có Tuấn Tường thôi sao?” Không có chút tình cảm đáp lại một câu, hắn đã xem qua tài liệu về Tuấn Tường, biết tên của hắn. Hừ, đối với Tuấn Tường, hắn chỉ có thể tức giận, nhớ lại hình ảnh cô trước mặt Tuấn Tường không chút keo kiệt nộ ra nụ cười rực rỡ, trong lòng hắn ngập tràn đổ kị.

Tiểu Mễ bình tĩnh nhìn hắn, vẻ mặt thản nhiên: “Anh Tuấn Tường là một người bạn của em.” Đúng vậy, đối với Tuấn Tường, cô không muốn vượt quá cảm giác thân thiết của hai anh em. Cô thích ở cùng với hắn, bởi vì trên đời này, ngoài ông nội là người thân của cô, thì Tuấn Tường giống như anh trai cho cô cảm giác an toàn vui vẻ.

“Lại đây.” Hắn dùng giọng điệu mệnh lệnh.

Nhìn hắn một cái, Tiểu Mễ bước tới bên cạnh hắn ngồi xuống nhưng vẫn giữ khoảng cách nhất định.

Môi Lãm Lạc mím lại thành một đường thẳng, coi hắn là thú dữ sao? Đưa cánh tay thon dài ôm qua lưng của cô kéo lại, hưng hăng kéo vào trong lòng mình.

Mới chạm tới lồng ngực rắn chắc nóng bỏng của hắn, mùi rượu nam tính lập tức xông vào mũi cô. Cô có chút mê hoặc, nhưng rất nhanh ý thức được hành động quá thân mật của bọn họ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lập tức đỏ bừng, giãy giụa muốn thoát ra.

Lại bị Lãm Lạc xoay người lại, đè lên người cô, đôi mắt tối đen không hề chớp nhìn chằm chằm mặt của cô, ngửi thấy mùi sữa tắm thơm mát trên người của cô.

Nhìn gương mặt tuấn tú kề sát mặt mình, Tiểu Mễ xấu hổ đem tầm mắt di chuyển nơi khác, hai má cô nóng bừng, nhìn rất biết khiêu khích lòng người.

Chú ý thấy cô thẹn thùng, khoe môi Lãm Lạc tà mị giương lên, ngón trỏ vuốt ve chiếc cằm thon của cô: “Mễ Nhi, em thật đẹp.” Dứt lời, hắn bá đạo hôn đôi môi non mềm của cô, đầu lưỡi sử dụng kĩ xảo khiêu khích hai hàm răng của cô hé ra, quấn quanh chiếc lưỡi ướt át của cô, hưởng thụ vị ngọt ngào trong miệng cô.

Cho đến khi cô có chút khó thở, sắp không thể hô hấp được, hắn mới lưu luyến rời khỏi đôi môi cô.

Cánh môi sưng lên đỏ thẫm, thân thể cô nóng như bị thiêu đốt, gương mặt lại càng như bị lửa đốt, đỏ rực, hoàn toàn quên mất phải phản ứng thế nào.

“Xem ra em cũng không phải không thích anh nha, tuy rằng kỹ thuật hôn có điểm kém nhưng vẫn coi là khá đi.” Giọng điệu Lãm Lạc có đầy ý trêu chọc.

Tiếng nói hài hước đập vào mặt cô, Tiểu Mễ hoàn hồn, vội vàng giãy khỏi vòng tay hắn, chạy xa khỏi hắn, “Xấu xa, không phải anh đã đồng ý yêu cầu của tôi rồi sao?”

Hắn đưa tay xoa nhẹ đôi môi còn lưu lại chút vị ngọt ấm áp của cô, hương vị này thật khiến hắn thỏa mãn. Hắn có chút vui vẻ khi nhìn gương mặt tức giận của cô, thật à khiến hắn không ngừng yêu thương, không muốn buông tay, càng kích thích nhu cầu sinh lí của hắn, ước gì có thể đem cô ăn tươi nuốt sống, “Đúng vậy, anh đã đáp ứng em, nhưng em cũng không có đáp ứng anh.”

“Cái gì? Đáp ứng anh cái gì?” Cô gãi gãi đầu, cố gắng suy nghĩ, rốt cuộc phải đáp ứng hắn cái gì, ác ~~ gọi hắn là ca ca, a! Vừa nãy cô quên mất, kêu tên hắn, ai nha, thật sự là đầu heo a, chính mình lại bán đứng mình, có thể trách ai đây, a _____ trong lòng cô sắp phát điên, vẻ mặt phức tạp.

Lâm Lạc thong dong nhìn Tiểu Mễ, khuôn mặt tuấn dật nổi lên nét vui mừng sung sướng, rất rất phong tình, thật gọi cảm mê người, kiên nhẫn đợi cô hồi phục.

“Hắc hắc ... Cái này... Chỉ là em nhất thời quên, lần sau sẽ không thế nữa.” Gương mặt cô xấu hổ tươi cười, có chút đưa tình nhìn hắn.

“Một lần cũng không được, các điều kiện đó hủy bỏ.” Hoàn toàn không cho cô thương lượng, ai kêu cô thân thiết với Tuấn Tường như vậy, còn mình ngay cả gọi tên cũng thêm chữ “Tiên sinh”, chẳng lẽ trong lòng cô hắn không bằng kẻ kia sao? Nghĩ đến cái này hắn thật NND đau khổ.

“Nói hủy liền hủy, thật sự là quỷ hẹp hòi.” Nụ cười cứng ngắt, lớn tiếng quát, tiến về gian phòng của mình, không thèm để ý ác ma này nữa, cùng hắn đấu chỉ có hại người.

Lâm Lạc rót một ly rượu, ngửi mùi rượu rồi tao nhã nhấp nhẹ một ngụm, bây giờ lại có chút hương vị tuyệt vời của rượu trong miệng mình, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng chấp tay dâng Tiểu Mễ cho người khác.

Ở trên giường lớn, Tiểu Mễ lăn qua lộn lại không ngủ được. Nghĩ đến nụ hôn vừa rồi, trên người vẫn còn lưu lại mùi hương của hắn, gương mặt lại đỏ lên, cô vùi mặt vào gối như sợ bị người khác nhìn thấy. Nhưng mà như thế lại càng nóng a, nên làm cái gì bây giờ? Trong đầu không thể xóa đi hình ảnh gương mặt tà mị tươi cười kia. Đối với hắn lại không có ghét như trước, hơn nữa...

Thảm, nhất định đã trúng độc của hắn, không phải là thích hắn chứ, thích ác ma, a _____ không được, nội tâm Tiểu Mễ điên cuồng, nghĩ đến khả năng ác ma sẽ tàn phá cô, cô sợ hãi, kích động, bất lực...

22. Chương 22

Cuối tuần.

Một ngày tốt nhất trong cả tuần.

Trong phòng, nhìn trong gương có một cô gái mặc một bộ quần áo giản dị, bày ra đủ các loại tư thế ngấm

nhìn, cái này cũng không được, cái kia cũng không được, về mặt Tiểu Mễ buồn rầu nhìn mình trong gương. Hôm nay cô hẹn Lam Ngọc đến Thiên Nhất dạo chơi, muốn mặc một bộ đồ vừa ý một chút, nhưng cô chẳng vừa lòng với bộ nào cả.

“Tiểu thư, phu nhân kêu người xuống ăn cơm.” Nữ giúp việc nhẹ nhàng gõ cửa, nói.

“A, tôi biết rồi, tôi xuống ngay đây.” Quay về phía cửa đáp lời, cô thu vội đồng quần áo rồi đi xuống tầng.

Thích Thành Phong vừa đọc báo vừa uống sữa tươi, Tiểu Mạn thì giúp bưng phần ăn sáng lên cho Tiểu Mễ, cả nhà vui vẻ hòa thuận.

“Tiểu Mễ, đi gọi anh của con xuống ăn điểm tâm đi?” Tiểu Mạn mở miệng nói, biết tính tình của A Lạc, hắn đang ngủ nếu bị làm phiền sẽ rất tức giận, đừng nói là người giúp việc ngay cả bà cũng không dám gọi hắn. Mà A Lạc thích Tiểu Mễ, như vậy biết đâu hắn sẽ không tức giận.

“Tại sao lại là con?” Cô không tình nguyện hỏi.

“Con là em gái, cần quan tâm nhiều hơn đến anh trai mới đúng.” Tiểu Mạn là cố ý, nói mà mặt không chút thay đổi, kỳ thật trong lòng bà đang rất vui mừng, dưới tình huống này, A Lạc nhất định sẽ không thể nổi giận với Tiểu Mễ, hơn nữa... Hắc hắc....

“A, con biết rồi.” Cô không biết phải làm sao nữa, ai kêu cô là đi ăn nhờ ở đậu chứ, huống hồ cha mẹ nuôi đều thương cô như vậy, tự nhiên cô sẽ rất nghe lời a.

Cô bước nghiêng ngả trên mặt đất, đi đến trước cửa phòng hắn, gõ cửa hai cái, “Thích Lãm Lạc tiên sinh, dậy thôi.” Cô ghé tai vào cánh cửa nghe ngóng bên trong không có một chút động tĩnh, một hồi lâu cũng chưa có một tiếng động gì.

Cô khê mở cửa đi vào, bức màn màu đen, bên trong tối đen, nhìn không ra có thứ gì bên trong, “Thích Lãm Lạc tiên sinh, anh ở đâu?” Không thấy âm thanh trả lời, làm cho cô tưởng bên trong không có ai.

Tay nhỏ bé sờ soạng vách tường, tìm công tắc đèn. Sờ tới một thứ lồi lên, ấn xuống, ánh sáng đèn nhàn nhạt sáng lên. Trên giường lớn một thân thể thon dài lộ ra, không có bất cứ âm thanh gì, giống như một khối băng, lẳng lặng nằm.

Thấy vậy người cô không khỏi run rẩy, hắn sẽ không chết chứ? Tiến tới mép giường ngồi xuống, tay run rẩy đưa đến trước mũi hắn, có hơi thở, may mắn còn thở, cô thở dài một hơi nhẹ nhõm. Nhìn thấy gương mặt tuần tú đáng ngủ, cũng không có há miệng, cũng không có nước miếng chảy xuống, không thể nhìn hết cả ngũ quan trên gương mặt, sao lại có thể nghệ thuật đến vậy chứ? Tiểu Mẫn cảm thán, tướng ngủ cũng thật đẹp mắt, không đi làm ngôi sao thật là đáng tiếc. Không biết hắn lúc ngái ngủ sẽ thế nào nhỉ, nếu được nhìn thấy thì thật may mắn, (* ^ _ ^ *) hì hì... Đầu ngón tay tò mò giống như nét bút di chuyển nhẹ trên gương mặt hắn như muốn đem gương mặt tuần mỹ này in sâu vào trong não.

Hai cánh tay dài hương về eo của cô, bá đạo đem thân thể cô ôm chôn lên giường, nửa thân trên đặt trên người của cô. Một loạt động tác này không đến ba giây, khiến cô không thể động đậy.

Nghe được tiếng hét điếc tai của cô, hắc khê nhủ mày, cô hét không phải cũng vô nghĩa sao? Hắc lại không biết hắc đè lên người cô rất nặng, ai kêu cô sáng sớm không để cho hắc ngủ ngon, cái này cứ coi như là trừng phạt nhỏ nhỏ đi. Lầm Lạc như cũ không thèm để ý cô, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thấy hắc không có phản ứng, cô cố gắng nói thật lớn nhất có thể: “Thích ____ Lầm Lạc _____ a.....” Chữ thứ ba còn chưa ra khỏi miệng, xem ra đôi môi nhỏ lại bị hắc che lại rồi. Hôn đến khi hắc cảm thấy thỏa mãn, dễ dàng bắt được tinh thần của cô làm tù binh. Hơi thở ấm áp phả bên tai của cô, khiến cho cô run rẩy. Trên mặt đỏ bừng, ngượng ngùng dính trên vai của hắc.

Thấy gương mặt đỏ bừng của cô, lại khiến vật nhỏ của hắc kích động. Lầm Lạc không tiếp tục động tác ôm ấp nữa, nếu không hắc sẽ không thể kiểm soát được mình, hắc không muốn dọa cô, hắc muốn kiên nhẫn đợi cho cô thích ứng được với tình cảm của hắc.

Ác ma mỉm cười thật mê hoặc, giọng nói nhỏ khàn thật quyến rũ: “Mễ Nhi, em là của anh.” Hắc mặc kệ trong lòng cô tồn tại cái gì, hắc chỉ biết trong lòng hắc có một âm thành đang gào thét: cô thuộc về hắc, thuộc về hắc.

Nghe thấy câu nói này, Tiểu Mễ đột nhiên hoàn hồn, vừa rồi phát sinh chuyện gì vậy? Cô nhanh chóng tách khỏi người hắc, giữ khoảng cách, nhảy xuống giường. Mặt đỏ ửng tai mẩn: “Đại sắc ma, anh.... Anh... Anh cố ý.” Cô xấu hổ lắp bắp nói. Vừa rồi cô lại không có giấy dựa, chẳng lẽ cô lại nổi lên sắc tâm đối với hắc, thật là mất mặt quá đi, trong lòng cô hung hăng tra hỏi.

23. Chương 23

Lầm Lạc nửa nằm, một tay chống thái dương, tư thế thật tao nhã quyến rũ, tràn đầy hứng thú nhìn cô, “Đã bảo phải gọi là ca ca, Mễ Nhi thật không ngoan.” Hắc thích ngắm nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, cả vẻ mặt ngốc nghếch nữa, còn có bộ ngực phập phồng cùng những đường cong đẹp đẽ trên cơ thể, khiến cho tâm tình hắc lập tức tốt hơn, trong lòng không khỏi ham muốn.

“Dựa vào cái gì mà làm ca ca chứ, còn nữa, không được gọi ta là Mễ Nhi.” Hừ, hắc không có tuân thủ điều kiện còn muốn được gọi là ca ca, nằm mơ đi, tức quá, lại còn dám gọi tên nhũ danh của cô, Tiểu Mễ hét sức tức giận, không tức hắc, cũng tức chính mình không có tiền đồ, như vậy sẽ làm theo sắp xếp của anh ta.

“Vì cái gì?” Khẩu khí hắc tà mị nói.

“Trên đời này chỉ có hai người được gọi cái tên đó, một người là ông nội, còn người kia là thiên sứ ca ca của ta.” Cô kiên nhẫn nói, vừa nghĩ tới thiên sứ ca ca, lòng của cô cảm thấy thật ấm áp.

“Ác? Cái người gọi là thiên sứ ca ca, có tồn tại không vậy?” Hóa ra hần luôn luôn tồn tại trong lòng cô, hóa ra cô cũng chưa bao giờ quên, điểm này càng khiến hần thêm vui mừng.

“Tất nhiên là có tồn tại, nếu không giờ này tôi cũng đã không đứng đây, đã biến mất từ năm tám tuổi giờ rồi, là thiên sứ ca ca đã cứu tôi, không có anh ấy, sẽ không có tôi, tôi chỉ thuộc về thiên sứ ca ca.” Nhất định phải tìm được thiên sứ ca ca, cô im lặng thề.

Nghe được lời cô nói xong, hần thề nhưng lại ghen tị với cái tên “Thiên sứ ca ca” hư vô kia của chính mình, thật sự là quá buồn cười. Đại khái là hần nên trực tiếp nói rõ sự thật cho cô, khỏi cần làm những điều thừa thãi. Nhưng hần cũng không tin hiện tại hần sẽ thua chính mình trước đây, đối với Tiểu Mễ, hơn ai hết hần có thể nhẫn nại.

“Vậy sao?” Lầm Lạc nói xong rồi xuống giường, cởi bỏ áo ngủ.

“Anh... Anh làm gì thế?” Theo bản năng cô nghĩ đến rất đen tối a, cô xoay người, di chuyển người sang bên cạnh, chuẩn bị chạy.

“Em cứ nói đi.” Hần chỉ muốn thay quần áo mà thôi, nhưng không có trực tiếp trả lời cô, ngược lại cố ý khiêu khích cô nói tiếp.

Tiểu Mễ chạy một mạch tông cửa xông ra.

Thấy bộ dạng khẩn trương của cô, Lầm Lạc không khỏi buồn cười, nha đầu kia, hần cũng đâu phải sói, so với thỏ chạy trốn cũng nhanh lắm.

Hần bị điên sao? Thật xứng với cái danh đại sắc ma. Tiểu Mễ đi xuống tầng, lại nghĩ, vừa nãy nói về chuyện thiên sứ ca ca, hần lại không có tức giận, lại có vẻ mặt không sao cả. Chẳng lẽ hần một chút cũng không để ý cô sao? Chỉ là muốn chơi đùa cô, đem cô ra chơi đùa sao?

Vô tính cảm giác nghiền ngẹn ở mũi, tầm mắt dần trở nên mơ hồ, không hiểu sao nước mắt lại chảy xuống, trong lòng rất khó chịu, cô không thể thích hần, hần đường đường là một tổng giám đốc của tập đoàn Thái Lăng, tương lai là người kế thừa, tài mạo đủ cả, bên người vĩnh viễn không thiếu phụ nữa, cô thích hần cô sẽ tự làm mình bị thương. Ha ha, thật khờ, cô lộ ra nụ cười yếu ớt, như tự cười chính mình.

24. Chương 24

Bầu trời cao trong xanh, ánh mặt trời soi sáng khắp nơi.

Một chiếc Mercedes-Benz sắc hồng đỗ ở cạnh đường, Tiểu Mễ ngồi trên xe nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đôi mắt có chút u sầu, gương mặt thoáng qua nét cảm xúc phức tạp, lại không rõ ràng.

“Mặt ____ Tiểu ____ Mễ.” Lam Ngọc nói chuyện với cô lại không thấy cô trả lời, la lớn.

“Uhm?” cô có chút phản ứng, lên tiếng.

“Cậu còn ngồi đó làm gì a? Không chịu nói chuyện với tớ, một câu tớ nói cậu đều không nghe thấy sao?” Lam Ngọc có chút tức nói.

“Vừa rồi cậu có nói gì sao?” Về mặt cô hết sức bình tĩnh.

“Cậu, thôi quên đi, lời hay không nói hai lần.” Cô đúng là bất lực rồi, mặc kệ, Lam Ngọc tiếp tục lái xe.

“Thực xin lỗi nha, vừa rồi tớ đang suy nghĩ vài chuyện.” Tiểu Mễ lấy lòng Lam Ngọc.

Lam Ngọc không nói gì, còn đang tập trung lái xe, hình như phía trước có bóng dáng người quen, khẽ nói: “Đây không phải dì Dương sao? Cậu xem, ở phía trước kia.” Tốc độ xe dần chậm lại, ngón tay chỉ chỉ người đang đi trên vỉa hè, một bóng dáng rất quen thuộc đang đi rất vội.

Nhìn theo phía tay Lam Ngọc chỉ, ở trong đám người đi bộ, ánh mắt dừng lại ở một người phụ nữ hơn 40 tuổi, trên tay cầm theo bình nước, trong lòng Tiểu Mễ đang khó chịu, đột nhiên trở nên tốt hơn, gương mặt lộ ra nụ cười tươi rọi, “Đúng rồi, là dì Dương, chúng ta dừng xe lại đi, tớ muốn gặp dì ấy.” Từ khi chuyển về ở trong nhà họ Thích, đã lâu lắm rồi chưa gặp dì Dương, cô rất nhớ dì a.

Dì Dương chăm sóc Tiểu Mễ từ nhỏ đến lớn, giống như người thân luôn yêu thương cô, ngoài ông nội, dì Dương là người thân nhất của cô.

Xe từ từ dừng lại, Tiểu Mễ nhìn hướng dì Dương đi, “Lam Ngọc, nhanh một chút a, dì Dương đi sắp đi vào bệnh viện rồi, sẽ không gặp được a, nhanh lên a.” Cô không kìm nén được thúc giục Lam Ngọc, tâm sớm đã bay đến bên dì Dương.

Bệnh viện thật là rộng, không gian thật lớn để cho người bệnh thoải mái hơn. Y tá cẩn thận chăm sóc người bệnh, khiến lòng người ấm áp. Hai cô đi vào không nhìn thấy bóng dáng dì Dương, hai người chia nhau đi tìm.

Cô một đường hướng đến gian phòng bệnh, dưới tầng không nhìn thấy lại lên tầng hia, tầng hai là phòng bệnh VIP. Tiểu Mễ vẫn kiên nhẫn đi tìm ở từng phòng, tuy rằng các cửa đều đóng, nhưng có thể nhìn qua cánh cửa thủy tinh trong suốt của cửa sổ, cô cố gắng không bỏ qua phòng bệnh nào.

A, tìm được rồi, nhìn qua cửa thủy tinh thấy bóng lưng dì Dương, bên trong có một chiếc giường lớn, không gian rộng rãi, phòng được bài trí đầy đủ, có giường bệnh, có sofa có cả bàn trà. Dì Dương đang cho người bệnh ăn, người dì Dương đã che khuất người bệnh, cô không thể nhìn được. Tiểu Mễ không đi vào, cô không muốn quấy rầy đến người bệnh đang ăn, cô kiên nhẫn chờ ở ngoài.

Ngoài cửa sổ, cô lặng lẽ nhìn vào bên trong. Dì Dương đứng hẳn lên, thu thập bắt đầu đi vào phòng vệ sinh.

Một giây sau, cô thấy được bộ dạng bệnh nhân, cô ngậy ngần cả người, gương mặt người bệnh không thể không thể quen thuộc hơn được nữa. Trong lòng cô như bị sấm sét đánh nát, gương mặt tái đi, nước mắt lăn chã rơi xuống.

Một bác sĩ đi quá, nhìn thấy cô như vậy, thân thiết hỏi: “Cô gái, cô không sao chứ, trong người không thoải mái sao?”

“Bác sĩ, người bệnh trong phòng này bị bệnh gì vậy?” Tiểu Mễ tóm lấy cánh tay của bác sĩ, tiếng nói khàn khàn run rẩy hỏi, cả người cảm thấy suy yếu không thể đứng vững.

“Cô là người nhà của bệnh nhân sao?” Bác sĩ có trách nhiệm giữ bó mật bệnh tình của bệnh nhân, xem cô như vậy, không nói thì nhất định sẽ khóc đến chết đi sống lại. Nhưng mà bệnh tình của bệnh nhân không mấy khả quan, nếu có ngày đột nhiên rời đi, đứa nhỏ này sẽ càng thương tâm.

“Vâng, tôi là cháu gái ông ấy.” Cô sợ y tá không nói với cô, liền giải thích cho bác sĩ.

“Tốt lắm, cô đi theo tôi.”

Bác sĩ đưa cô đến văn phòng, lấy một phần tư liệu cho cô xem, bác sĩ nói: “Ông nội của cô bị ung thư phổi, hơn nữa là giai đoạn cuối, chỉ sợ...”

Mỗi câu nói của bác sĩ đều hung hăng cửa vào lòng cô đánh trúng vào trái tim yếu ớt của cô, “Không, không thể, ông đang gạt tôi...” Không đợi bác sĩ nói xong, cô quả quyết ngăn cản bác sĩ nói tiếp, cô không muốn nghe nữa, cũng không muốn tin, điều này khiến cô quá đau đớn, cô trốn tránh chạy ra ngoài.

25. Chương 25

Cô cố gắng chạy, chỉ cần phía trước không có vật cản thì sẽ chạy không ngừng nghỉ, theo con đường chạy nước mắt cũng không ngừng tuôn rơi. Cho đến khi cả người cảm thấy tê liệt cô tựa vào tường ngồi xuống, ôm hai đầu gối khóc lớn, “Ô ô... Ô ô ô ô...Ô ô...” Nơi này không có một ai, cô không nghĩ đến hình ảnh của mình cứ thế khóc thật lớn, dường như muốn đem toàn bộ thống khổ đau đớn phát ra ngoài, tiếng khóc quá đau đớn, quá bi thương.

Lúc này, một bàn tay chìa chiếc khăn tay màu trắng đến trước mặt cô, Tiểu Mễ ngược mắt nhìn lại, mắt to chớp chớp. Một thân áo khoác trắng, cách ăn mặc này là bác sĩ, dáng người cao cao, bên ngoài nho nhã đài hoàng, mày rậm mắt sáng, ánh mắt ôn nhu, người này giống như thiên sứ rực rỡ.

“Thiên sứ ca ca...” Cô không nghĩ ngợi gì lao vào trong lồng ngực của hắn, tướng mạo của hắn cùng thiên sứ ca ca trong trí nhớ của Tiểu Mễ hoàn toàn giống nhau, cho nên cô nhận định cô không thể quên được thiên sứ ca ca.

Người đàn ông sừng sốt không hiểu gì cae, cũng không tránh khỏi Tiểu Mễ, chỉ là lẳng lặng để cô ôm.

Lúc Tiểu Mễ chạy băng băng trên đường đã chạy qua người nàu, bóng dáng nhỏ xinh đẹp, trên người có mùi hương thoang thoảng. Hắn không khỏi chú ý tới cô, đoán cô có xảy ra chuyện gì đó, nên chạy theo cô tới đầu, hắn nghĩ có thể giúp đỡ cô một chút.

Nước mắt của cô thấm ướt đầm mảnh áo trước ngực bác sĩ, nước mắt vẫn rơi, tiếng khóc khàn dần, cô rất mệt mỏi.

“Cô không sao chứ, có chuyện gì vậy?” Trên đầu cô là tiếng nói ôn nhu, uyển chuyển như nước chảy nghe thật êm tai. Người đàn ông nhìn cô khóc thương tâm như thế, cũng cảm thấy đau lòng hỏi cô.

“Ông nội sinh bệnh rồi... Em không biết... Em không muốn ông có bệnh, em không muốn ông rời xa em...” Âm thanh nghẹn ngào khàn khàn lại có chút vội vàng, nói năng lộn xộn, đứt quãng. Cô tự trách mình không biết rõ tình hình, không thể chăm sóc ông nội thật tốt.

“Không có việc gì, không có việc gì.” Hắn cảm giác được cô rất sợ hãi, an ủi vỗ nhẹ lưng của cô, “Mặc kệ có chuyện gì xảy ra, đều sẽ tìm ra biện pháp giải quyết.” Hắn nhìn gương mặt thuần khiết, mảnh mai như một đứa trẻ, tâm khê nói, trong lòng có chút thương tiếc, muốn bảo vệ cô.

Đôi mắt của cô sưng đỏ vì khóc nhiều, cũng có chút an tâm vì gương mặt đã tám năm rồi không nhìn thấy. Tám năm, hắn vẫn ôn nhu chăm sóc cô như vậy, bình dị và gần gũi.

“Thiên sứ ca ca, cuối cùng Mễ Nhi đã có thể gặp lại anh, tám năm trước đã muốn nói với anh lời cảm ơn, cảm ơn anh đã cứu em một mạng.”

Mễ Nhi, là tên của cô?! Hắn mặc kệ cô nói thiên sứ ca ca là ai, hắn không phủ nhận cũng không thừa nhận mà chuyển chủ đề sang chuyện khác, “Tạ Khắc là tên của tôi, có thể gọi tôi là Thụy ca ca, nói cho Thụy ca ca biết ông nội có bệnh gì may ra ca ca mới có thể giúp em.” Lời nói dịu dàng, khiến người khác có cảm giác an toàn.

“Không còn kịp rồi, bác sĩ nói ông nội bị ung thư phổi, đã là giai đoạn cuối...” Tiểu Mễ chán nản nói, nước mắt lại không ngừng rơi xuống.

Tạ Khắc đau lòng cầm lấy khăn tay giúp cô lau nước mắt, “Là vậy sao, nhưng nhất định Thụy ca ca sẽ dốc hết sức để chữa trị cho ông nội, hi vọng có thể kéo dài tuổi thọ của ông.” Hắn đã biết ông nội trong lời cô nói là ai, hơn nữa hắn đang dốc hết sức lực để tìm ra phương pháp chữa trị thích hợp, trong khoảng thời gian ngắn, hắn đã mời các chuyên gia nước ngoài, tiến hành thảo luận nghiên cứu. Thật ra hắn là được người giao trách nhiệm chỉ chuyên tâm chữa trị một mình bệnh nhân này, nửa điểm cũng không dám quá

loa. Thì ra Mễ Nhi là cháu gái của bệnh nhân này, chính vì không muốn cho cô biết nên ông đã lừa cô là đi chơi vòng quanh thế giới.

“Thật sao? Cảm ơn Thụy ca ca, em rất thích anh, từ nhỏ đã luôn thích anh.” Cô nín khóc, lại khẽ mỉm cười, hai má hồng hồng, trái tim đập thật mạnh, đây là lần đầu tiên cô thổ lộ.

Gương mặt cô thẹn thùng, hai gò má phồng hồng, đôi môi kia như mật ngọt lại thật đẹp, làm người khác muốn ngậm lấy.

Tạ Khải hơi thất thần, hắn không muốn thừa nhận hắn không phải thiên sứ ca ca mà cô nói. Tuy rằng cái này thực sự rất ích kỷ, nhưng nếu có thể, hắn tình nguyện giấu chuyện này. Có chút áp lực, hắn nhẹ nói: “Anh cũng rất thích Tiểu Mễ.”

“Thật sao” Em vui quá.” Tiểu Mễ húng phẩn cười tươi.

“Đúng vậy, Mễ Nhi thật đáng yêu, ai nhìn thấy đều sẽ thích.” Đúng vậy, cô thực sự khiến người khác phải yêu mến, nhìn thấy cô liền không thể kìm nén mà tự giác yêu mến cô.

“Em muốn nhìn thấy ông nội, em muốn chăm sóc ông thật tốt.” Nhìn thấy thiên sứ ca ca, cũng không thể quên ông nội, nhất định phải nhìn thấy ông, vì sao phải gạt cô, giấu diếm bệnh tình của ông.

Tạ Khải đặt hai tay lên vai cô, dường như đã đoán được suy nghĩ của cô, bình tĩnh nói: “Có một số việc, ông nội có lẽ sợ em lo lắng nên mới làm thế, em đừng trách ông nội nhé.”

“Vâng, em biết rồi, em đi đây.” Nghe lời của hắn, cô giống như đã sáng tỏ chuyện gì, sau khi tạm biệt hắn liền nhắm thẳng phòng bệnh của ông chạy tới.

Đứng ở trước cửa phòng, cô thở hồng hộc, chưa dám đi vào. Cô do dự, cô sợ mình không thể kiên cường, nhìn thấy ông nội sẽ khóc lớn.

Cửa phòng đột nhiên mở, cô mở to mắt nhìn người mở cửa.

“Tiểu Mễ.” Lam Ngọc hoảng sợ, vốn biết có chuyện, muốn đưa Tiểu Mễ rời khỏi bệnh viện, không cho cô biết, không nghĩ tới...

Tiểu Mễ nhẹ nhàng đi vào phòng bệnh, ngồi trên ghế nhìn ông nội đang ngủ sau, nước mắt lưng tròng, nhẹ nhàng chảy xuống. Cô không muốn đánh thức ông, chỉ cần yên lặng ở bên cạnh ông sẽ tốt hơn.

Dì Dương kéo Lam Ngọc ra ngoài, nhìn Tiểu Mễ một chút, rồi đóng cửa lại.

“Để cho ông cháu bọn họ nói chuyện, chúng ta đi trước.” Di Dương cảm thấy như vậy mới công bằng mới Tiểu Mễ.

“Nhưng mà...” Lam Ngọc vừa mở miệng, Di Dương lắc đầu, ý muốn hãy để cho Tiểu Mễ yên tĩnh.

Lam Ngọc liền đưa Di Dương trở về.

26. Chương 26

Mười giờ tối, Đức Bành tỉnh lại, không ngờ lại nhìn thấy Tiểu Mễ ngủ ở bên cạnh giường, trên người còn có một chiếc áo khoác của đàn ông. Hai mắt sưng lên, vẫn còn lưu lại nước mắt, cô đã khóc rất nhiều.

“Đứa ngốc này.” Đưa tay vuốt nhẹ đầu cô, ông không muốn nhìn thấy cảnh cô thương tâm như thế, càng như vậy lại càng khiến hắn không an tâm, trong lòng ông cảm thấy chua xót.

Có cảm giác bị đụng vào người, Tiểu Mễ tỉnh dậy, thấy ông nội đã tỉnh.

“Ông nội _____” không đợi ông trả lời, cô đã nhào vào lòng ông khóc lớn “....Ô ô....Ô ô...”.

“Đừng khóc, Mễ Nhi không khóc, ông nội không có việc gì cả.” Ông vội vàng an ủi cô.

Lâm Lạc im lặng đứng dựa vào vách tường ngoài cửa nghe âm thanh bên trong, ánh mắt nhìn vào trong phòng bệnh, thấy hai người đã tỉnh, nhưng chưa đi vào, chỉ là lặng lẽ đứng ở ngoài.

Lúc chín giờ tối, trong lòng Lâm Lạc cảm thấy bất an, Tiểu Mễ luôn về nhà đúng giờ, lần này đã quá giờ mà vẫn chưa thấy cô trở về. Hắn liền gọi điện cho Lam Ngọc, biết tình hình cụ thể, không nói một câu liền chạy xe đến thẳng bệnh viện. Hắn phát hiện hắn đối với cô là cực kỳ lo lắng, con người cô bất tri bất giác đã lấp đầy trái tim hắn, không thể chấp nhận người thứ hai.

Mấy ngày gần đây, sau giờ học Tiểu Mễ liền đến bệnh viện. Bây giờ đối với cô không có việc gì quan trọng bằng việc chăm sóc ông nội, đây là chuyện duy nhất cô muốn làm. Ngoài trừ ông nội cô đã không còn ai là người nài, từ nhỏ đã không có cha mẹ yêu thương, bây giờ ông nội lại bị bệnh, chuyện này đã dả kích rất lớn đối với cô. Có mấy ngày mà cô đã gầy hằn đi, có chút tiều tụy.

“Tiểu Mễ, dì hầm canh gà cho ông nội và con cùng nhau ăn, con cũng nên bồi bổ đi.” Di Dương cầm một bình thủy tinh, cười nói.

“Con không đói bụng, để ông nội ăn đi.” Cô không có tâm trạng ăn uống.

“Mẽ Nhi ăn chút đi, như vậy ông nội sẽ rất lo lắng.” Đức Bành thấy cô cháu gái như vậy thực sự đau lòng muốn chết.

Tạ Khải đi tới, “A~ Thơm quá a, dì Dương lại mang thức ăn đến cho bác Mạt a.”

Trước đây, Tiểu Mễ đem chuyện Tạ Khải là thiên sứ ca ca nói cho bọn họ nghe, hơn nữa còn thương xuyên nói chuyện tán gẫu với hần, thực sự rất hợp. Tạ Khải là em họ của Lãm Lạc, là người phụ trách bệnh tình của ông.

“Tôi đúng lúc lắm, giúp ta khuyên nhủ Tiểu Mễ uống chút canh gà, nó luôn không ăn uống gì, như vậy cũng sẽ bị bệnh mất.” Dì Dương không đành lòng nhìn bộ dạng yếu ớt của Tiểu Mễ.

“Mẽ Nhi, như vậy là không được đâu. Em nghĩ xem, nếu em bị bệnh, ai sẽ chăm sóc ông nội đây? Nếu em bị ốm, ông nội sẽ rất đau lòng, bệnh tình lại nặng thêm. Cái nào thiệt cái nào hơn, em nói xem?” Tạ Khải kiên nhẫn giảng giải cho cô, vẻ mặt ôn nhu, bàn tay to nhẹ xoa tóc cô.

“Dì Dương, mức giúp con một chén.” Tiểu Mễ cuối cùng cũng nghe lời.

“Được, bây giờ mới ngoan a.” Dì Dương lập tức mức cho cô một bát, xem ra sức hấp dẫn của thiên sứ ca ca thật là lớn.

“Tiểu Mễ rất ngoan, Thụy ca ca ngày mai đưa em đi chơi, được không?” Thấy Tiểu Mễ nghe lời như vậy, trong lòng sung sướng muốn chết.

“Đi đâu vậy?”

“Đi đến nơi mà em cảm thấy vui vẻ là được.” Tạ Khải tràn đầy tự tin nói, “Anh còn có việc, anh đi trước đây.” Nói xong liền đi ra cửa.

Ngoài cửa vang lên âm thánh: “Tốt nhất là cách xa cô ấy một chút, cô ấy không phải loại người em thích đâu.” Tạ Khải là một cao thủ tình trường, một đời phong lưu, Tiểu Mễ ở cùng một chỗ với hần nhất định sẽ bị tổn thương.

“Ác? Ca thật hiểu em nha, nhưng đành phải làm anh thất vọng rồi, em thực sự rất thích cô ấy.” Tạ Khả cố ý trêu chọc cũng nhìn cô gái hiện lên trong mắt con người lạnh lùng này.

“Nếu cậu có gan dám động đến một sợi tơ của cô ấy, đừng có trách tôi.” Ánh mắt thu hồi sau đó liền ném cho em họ một cái nhìn đầy sát khí.

“Con người lạnh lùng cũng có thể nói như vậy, yên tâm đi, cô ấy là một cô gái tốt, em sẽ không làm gì cô ấy.” Tạ Khải cảm thấy cảm thấy tức giận, kỳ thực chính là ghen tị với anh họ, người anh họ này đối với

Tiểu Mễ cũng không chỉ đơn thuần là chăm sóc em gái, tình cảm hẳn bộc lộ mãnh liệt, không biết Tiểu Mễ có cảm giác gì không?

“Tốt nhất là như vậy.” Xoay người bước vào phòng bệnh.

Tạ Khải một mình đứng ngoài phòng bệnh, trong lòng có vị chua, chẳng lẽ anh họ với cô ấy lại.... Cô ấy đơn thuần, đáng yêu như vậy, đúng vậy, ai nhìn thấy cũng đều yêu mến, núi băng kia cũng không ngoại lệ, mặt không chút thay đổi, nở một nụ cười anh tuấn, như đang chờ xem kịch vui.

27. Chương 27

Tiết trời lạnh dần, mùa đông sắp tràn về.

Trong phòng bếp, phát ra tiếng bát đĩa rơi xuống sàn nhà, ‘Ba... Ba...’, người giúp việc nghe thấy vội vàng quay lại.

“Tiểu thư, để tôi, cẩn thận làm mình bị thương.” Người giúp việc lo lắng nói.

“Không sao, tôi cũng muốn làm đồ ăn cho ông nội ăn, chính tay mình làm mới có thành ý.” Cô mỉm cười nói, bột mì vương vãi khắp nơi, trên mặt của cô cũng có.

“Nếu em cứ như thế này, có phải muốn đốt cháy phòng bếp hay không?” Tiếng nam giới từ phía sau truyền tới, Lầm Lạc tự vào cửa bếp đã lâu, nhìn thấy tất cả xảy ra. Về mặt Tiểu Mễ rất chăm chú, cũng không phát hiện ra hắn, mà hắn cũng có chút tham lam ngắm nhìn cô, không lỡ lên tiếng quấy rầy.

“Thiếu gia” Người giúp việc kêu lên.

“Cô đi ra ngoài đi.” Lầm Lạc khẽ xua tay.

“Vâng, thiếu gia.” Người giúp việc cúi đầu lui ra ngoài.

“Anh... Anh đứng đó từ lúc nào?” Tiểu Mễ thật muốn động thổ, hắn luôn như ma quỷ xuất hiện vậy, mỗi lần cô đều bị hắn bắt gặp đang làm trò hề, cô thật không cam tâm a.

“Em nói xem?” Khóe miệng khẽ giương lên.

Hắn bước chậm rãi tới gần cô, Tiểu Mễ theo bản năng lui lại mấy bước, tới khi đụng phải bàn ăn. Hai tay Lầm Lạc đặt trên bàn giữ cô ở giữa, không gian bỗng tràn ngập không khí thân mật.

“Anh... Anh... Anh muốn làm gì?” Tiểu Mễ thấy gương mặt tuần tú của hắn ngày càng tới gần, vội vàng hỏi, trong lòng có chút nóng, gương mặt theo đó cũng nóng theo, hai má đỏ dần.

Hắn im lặng nhìn cô, khóe miệng tà mị nhếch lên, vẻ mặt nặng trĩu, dường như muốn trừng phạt cô.

Trong khoảng thời gian này, cô cố ý tránh né hắn, cố ý giữ khoảng cách với hắn, cái khiến hắn không thể chịu đựng nhất chính là, cô lại thân thiết với Tạ Khải như vậy. Đối với hắn chỉ sợ tránh không kịp, đối xử với hắn giống như thú dữ vậy.

Cô cảm thấy có chút sợ hãi, nhắm chặt mắt, giống như đã chôn đầu dưới lòng đất, người khác sẽ không nhìn thấy.

Thấy phản ứng của cô, hắn vừa buồn cười vừa tức giận, cô thế nhưng lại sợ hãi sự tiếp cận của hắn. Quên đi, xem cô đáng yêu như vậy, căn bản không thể phạt cô. Lầm Lạc mềm lòng, mặc kệ cô nghĩ như thế nào, làm như thế nào, đều tùy tâm cô đi vậy. Hắn đưa tay lau nhẹ nhè các vết dơ trên mặt, nói: “Sao mặt lại toàn bột mì thế này?” Tiếng nói ôn nhu, ánh mắt tươi cười khó mà nhận ra.

Nghe hắn nói, Tiểu Mễ mở to mắt, không thể tin được ác ma trước mắt lại ôn nhu như vậy, hắn ôn nhu vỗ về như vậy giống như mạnh mẽ mẽ hoặc cô.

Ngón tay xao nhẹ lên cánh môi hồng nhạt, cô cứ như vậy bị cuốn hút. Vẻ mặt mê man, ngây ngốc nhìn gương mặt tuần tú của hắn, hắn quả thực xứng đáng là đệ nhất mỹ nam a! (Ồ: chắc, đệ nhất zai đẹp và đệ nhất mê zai a =)))

“Nước miếng chảy ra rồi kia.” Lầm Lạc hết cách khẽ nói, Vẻ mặt Tiểu Mễ thực sự là khoa trương rồi.

Cô lập tức đưa tay sờ miệng, nói: “Không có a, không có chảy nước miếng.” Nói xong cô mới giật mình, chảy nước miếng? Cô bị hắn mê hoặc, thiếu chút nữa nước miếng sẽ chảy ra, thật sự là điên mất rồi. Gương mặt lập tức đỏ bừng lên, thật là muốn độn thổ mà.

Gương mặt cô đỏ bừng không biết nên chui vào đâu, Lầm Lạc đắc ý cười, nói sang chuyện khác: “Để anh dậy em.”

Vẻ mặt cô ngơ ngàng nhìn hắn, “Anh, anh biết làm bánh ngọt?”

“Không phải có sách sao? Nhìn thì sẽ biết làm thôi.” Không biết sao lại xuất hiện một cuốn sách ở trên tay Lầm Lạc

“Cái gì? Chỉ cần nhìn thôi sao, anh cũng đâu phải thiên tài.” Tiểu Mễ nghi ngờ nhìn hắn.

“Anh sẽ làm mẫu cho em xem.” Vẻ mặt Lầm Lạc nghiêm túc, xắn tay áo lên chuẩn bị trở tài.

“Tốt, em xem anh làm thành cái gì đây.” Rốt cuộc cũng có cơ hội giễu cợt hần, hắc hắc, vẻ mặt cô đắc ý, chờ chế giễu hần.

Ngoài cửa, Tiểu Mạn cười đến thần bí, bà ở ngoài cửa nhìn trộm, còn có một máy quay phim đặt trên tủ bát, quay được hết quá trình làm bánh ngọt ngào của hai người. Ai nha, vợ chồng son a, chính là vợ chồng mới cưới a, thật ngọt ngào, khiến người ta hâm mộ chết đi được. Tiểu Mạn nhìn hai đứa trẻ một cách tinh quái, không biết trong lòng bà lại đang có âm mưu đùa giỡn gì.

“Oa~~ thật ngon a.” Ánh mắt Tiểu Mễ sáng lên, cầm lấy bánh ngọt của Lãm Lạc làm, cắn từng miếng từng miếng. Chỉ cần đọc sách cũng có thể làm ngon như vậy, thật sự là thiên tài, cô nói thầm trong lòng, không có nói ra ngoài, không làm hần phồng mũi. Vốn định chế giễu, ngược lại xấu hổ muốn chết a.

Hần kiên nhẫn dạy cô làm bánh ngọt, thoát nhìn hai người thật tình cảm, tuần nam mĩ nữ trời đất tạo thành.

28. Chương 28

Đột nhiên có một người lạ xông vào phòng bếp, một cô gái mặc váy ngắn, lộ ra dáng người gợi cảm, mái tóc dài xõa ngang vai, làn da trắng nõn, khuôn mặt nhỏ nhắn đậm mùi phấn xinh đẹp, thoát nhìn là một mĩ nhân.

“Lạc ca ca... Lạc ca ca...”Miệng cô gái kia không ngừng gọi tên Lãm Lạc.

Thấy hần ở trong phòng bếp, lập tức chạy tới ôm lấy hần, người xem không nhìn được một trận rét run, cái này thực khiến Tiểu Mễ được mở rộng tầm mắt a, đây đúng là tình yêu cuồng nhiệt a.

“Buông ra.” Giọng điệu và ánh mắt của Lãm Lạc chưa đầy khinh thường.

“Không, em rất nhớ anh a, thời gian trước bị mẹ lôi đi nước ngoài, không được gặp mặt anh thường xuyên, em nhớ sắp chết rồi.” Văn Cơ không nghe theo hần còn làm nũng, hai tay ôm chặt lấy cổ Lãm Lạc, mặt dính trên lồng ngực hần, cảm nhận hương vị Văn Cơ vẫn nhớ nhung.

Tiểu Mễ cảm thấy trong lòng có chút vị chua, lại không hiểu chuyện gì đang xảy ra, dù sao cô cũng không thích cô gái kia.

“Cút ngay.” Lãm Lạc lạnh lùng nói, không chút lưu tình đẩy Văn Cơ ra.

Văn Cơ không cẩn thận bị ngã xuống đất (Ồ: “Đáng đời, ha ha..”)

“Cô không sao chứ.” Tiểu Mễ thấy Văn Cơ bị ngã, không đành lòng liền tiến tới đỡ cô.

Lúc này, Văn Cơ mới chú ý trong phòng bếp còn có người thứ ba. Văn Cơ nhú mày đánh giá cô gái thuần khiết trước mặt. Cô gái xinh xắn này sao lại ở trong nhà Lãm Lạc, hơn nữa hai người còn cùng ở một chỗ, chẳng lẽ đây là người yêu mới của hắn...

Văn Cơ xem thường đẩy tay cô ra, “Không cần cô quan tâm, tránh sang một bên.” Cô tiểu thư xấu tính này tự đứng lại gào lên với Tiểu Mễ. Văn Cơ ghét cô gái xinh đẹp này ở bên người Lãm Lạc, Văn Cơ coi Tiểu Mễ như tình địch.

Tiểu Mễ vô tội lùi sang một bên, ý tốt lại bị coi lòng lang dạ thú, quên đi, không can thiệp hai vợ chồng họ cãi nhau,

trông lòng không hiểu sao lại buồn bực.

Về mặt Lãm Lạc lạnh băng, nhìn thấy Văn Cơ quát Tiểu Mễ. Ánh mắt như ngọn lửa muốn thiêu chết người, không có chút tình cảm nào, mười ngón tay nắm chặt, móng tay cắm vào lòng bàn tay, hơi thở trở nên nguy hiểm.

“Văn Cơ đến khi nào vậy, cũng không đi chào hỏi chúng ta a.” Tiểu Mạn thấy tình huống không ổn vội vàng đi ra giảng hòa. Lần đầu tiên bà thấy Lãm Lạc tức giận như vậy, không biết có chuyện gì xảy ra. Văn Cơ là nữ cổ đông lớn của công ty a, không thể đắc tội được, bằng không sẽ lại có bão gió a. Bà mở miệng nói: “Tiểu Mễ là con gái nuôi của ta. Còn đây là con gái bạn tốt của cha tên là Văn Cơ.” Bà khách khí giới thiệu hai người cho nhau.

“Xin chào, tôi là Mạt Tiểu Mễ.” Cô xòe tay hướng Văn Cơ chào hỏi.

“A! Bác gái khi nào thì nhận nuôi cô gái xinh xắn này a, cháu sao lại không biết chứ. Nếu là con nuôi của hai bác thì cũng là em gái của con, sau này gọi tôi là chị Văn Cơ đi, chúng ta coi nhau như chị em trong nhà.” Trong nháy mắt giọng điệu Văn Cơ thay đổi, ở trước mặt bác gái không thể làm mất hình tượng.

“Được, chị Văn Cơ.” Tiểu Mễ vui vẻ gọi, cô không có xấu tính a, hơn nữa lại có thêm một chị gái xinh đẹp, thật sự quá tốt rồi. Cô rất đơn thuần, không biết trong giọng nói kại Văn Cơ ẩn giấu bao nhiêu đao kiếm.

“Ngoan, Tiểu mễ ngoan, đi thôi, ta vừa kêu người đi làm cơm trưa, mọi người cùng qua ăn trưa đi.” Tiểu Mễ nhanh chóng kết thúc cục diện này.

Văn Cơ đi ở phía sau, trong ánh mắt lóe lên sự chán ghét, thấy bác gái và Lãm Lạc đối với Tiểu Mễ tốt, cô tức đến hộc máu. Cô đi vắng một thời gian, Lãm Lạc đã có thêm một cô em gái, hơn nữa lại là em gái không cùng huyết thống. Giác quan thứ sáu nói cho cô biết, cô gái này, sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến cô, nhất định phải nghĩ biện pháp thu dọn cái gai trong mắt.

29. Chương 29

Buổi chiều, nhà họ Thích trở nên náo nhiệt.

“Lam Ngọc, Tuấn Tường ca.” Tiểu Mễ nhìn thấy hai người họ từ trong xe đi ra, vội vàng chạy tới nghênh đón.

Phía sau lại có một chiếc xe màu trắng tiến tới, xe dừng lại, một người bước xuống xe.

“Thụy ca ca?” Tiểu Mễ không tin nổi, hôm nay là ngày gì vậy? Tất cả mọi người đều tới.

“Ow~ hôm nay là ngày gì vậy, sao mọi người lại cùng đến đây?” Tiểu Mạn cười nói.

“Chỉ là trùng hợp thôi.” Tạ Khải đáp lời.

“Nếu mọi người đều ở đây rồi, sao không cùng nhau đi chơi a?” Tiểu Mạn đưa ra đề nghị cho mọi người.

“Đúng vậy, thật tốt quá, mọi người cùng đi chơi chắc chắn sẽ rất vui vẻ.” Tiểu Mễ phấn khích.

“Cháu chỉ muốn hẹn một mình Tiểu Mễ.” Tạ Khải trực tiếp nói.

Mọi người đều im lặng, trên đầu hình như còn có quạ bay qua a, trên trán đầy vạch đen, mọi người đồng loạt nhìn về phía hắn, ánh mắt Tạ Khải chỉ nhìn về Tiểu Mễ. Ánh mắt Tuấn Tường tối lại, trong lòng tức giận.

“Ha ha, mọi người đừng nghiêm túc như vậy chứ? Máy khi mọi người đều ở đây, chúng ta cùng nhau đi chơi.” Tiểu Mễ cười cười nói xong, nhưng chóng hóa giải tình huống căng thẳng, để mọi người hiểu lầm sẽ không hay a.

Trong lòng Lãm Lạc phẫn nộ, cùng đi chơi? Chuyện cười, không có khả năng a, mặt không biểu tình, xoay người đi vào trong nhà.

Văn Cơ liếc mắt nhìn bọn họ một cái, hè một tiếng rồi theo sau hắn đi vào.

Nhìn bóng lưng bọn họ đi vào trong, trong lòng Tiểu Mễ chua xót. Chị Văn Cơ thích Lãm Lạc tiên sinh, vậy hắn đối với cô ấy là cảm giác gì a?

“Tiểu Mễ, không cần phải xen vào giữa họ, tự chúng ta sẽ đi chơi.” Lam Ngọc cảm thấy cùng núi băng đi chơi thà rằng ở nhà còn sướng hơn.

“Uhm, được rồi, Thụy ca ca thấy sao? Có muốn đi chơi cùng chúng tôi không?” Thấy hấn không đáp ứng, Tiểu Mễ hỏi lại một lần nữa.

“Nếu như là đề nghị của Tiểu Mễ, cung kính không bằng tuân lệnh a.” Tạ Khải thầm nghĩ sẽ nghe theo quyết định của cô.

Lúc sau, Tuấn Tường trở Lam Ngọc, Tạ Khải trở Tiểu mễ, hai chiếc xe Mercedes-Benz xuất phát chạy thẳng ra cổng.

“Tiểu Mễ nhà chúng ta nhân duyên thật tốt a, ai, có người phải mất hứng rồi.” Tiểu Mạn nhìn hai chiếc xe đi khuất, lăm bầm lầu bầu nói.

Trong phòng khách có một chiếc ti vi LCD khổng lồ, Lãm Lạc ngồi trên ghế sofa, đôi mắt nhìn chăm chăm vào ti vi, ti vi không có bật, nhưng vẻ mặt hấn cực kì không vui, cả người toát ra khí lạnh như núi băng. Nhìn qua, cũng không ai muốn tự đi tìm cái chết, trừ khi có người không sợ chết a.

“Tiểu Mễ, em ấy thật có duyên nha. Bọn họ tình cảm nhất định tốt lắm.” Văn Cơ ngồi bên cạnh hấn, quạt gió đốt lửa.

Vẻ mặt hấn vẫn lạnh như băng, hoàn toàn không để ý đến cô.

Thấy hấn không nói gì, thân thể lại xê dịch tới gần hấn, đầu dần dần ngã xuống bả vai hấn.

“Cách xa ta một chút.” Ngữ khí không có một chút tình cảm.

Đầu Văn Cơ còn chưa kịp chạm đến vai hấn, nghe thấy lời nói lạnh lùng kia, ngẩng đầu ủy khuất nhìn hấn, “Vì sao anh lại đối xử với em như vậy? Rốt cuộc em làm sai cái gì? Anh thà rằng động chạm cô gái khác, cũng không thềm liếc mắt nhìn em một cái. Rốt cuộc anh muốn em phải như thế nào, em mới chấp nhận em.” Nước mắt Văn Cơ chảy xuống, cô thực sự không cam lòng, rốt cuộc cô có chỗ nào không tốt, vì sao lại đối xử với cô như vậy.

“...”Lãm Lạc im lặng không nói.

“Vì sao phải đối với em như vậy?” Cô nức nở, không cam lòng hỏi lại.

“Không phải đã nói cho cô, không cần giành tình cảm cho ta sao?” Từ nhỏ hấn đã nói với cô, đã biết rõ còn cố tình mắc phải.

“Chuyện tình cảm, sao có thể nói không yêu thì sẽ không yêu, em làm không được, làm không được ...Ô ô...” Nước mắt vừa ngừng lại bắt đầu rơi.

Nhìn cô khóc lớn như vậy, còn định khóc tới khi nào. Lầm Lạc đưa tay xoa huyệt thái dương, “Được rồi, đừng khóc nữa, tôi đưa cô về, tôi còn phải đến công ty.” Giọng điệu có chút dịu đi.

Văn Cơ nhìn gương mặt không biểu của hắn, đã không còn lạnh lùng như vừa nãy, đưa tay lau nước mắt, “Anh nếu như có thể luôn đối với em như vậy thì thật tốt.”

” Không khó, chỉ cần cô không quẩn quít lấy tôi, không can thiệp vào chuyện riêng của tôi thì tốt rồi.” Lầm Lạc thẳng thắn nói, cũng bởi vì mấy năm qua lạnh lùng với cô, cũng có chút áy náy.

“Lời đã nói, sẽ không đổi ý.” Văn Cơ nín khóc mỉm cười.

“Được, đi thôi.”

Thực ra, Văn Cơ là cô thiên kim tiểu thư xấu tính không quan tâm người khác, nhưng lại là một mỹ nhân làm tổn thương người khác, Lầm Lạc cũng sẽ không lạnh nhạt với cô như vậy. Lầm Lạc xem Văn Cơ giống như con bọ cạp, trừ bỏ Lầm Lạc, cô đối ai cũng khinh thường, hống hách, đặc biệt là những cô gái xung quanh Lầm Lạc. Bởi vì ghen tị, thủ đoạn gì cô ta cũng dám dùng. Ý vào thế lực của ca nên cô ta muốn làm gì thì làm, đã từng có lần đem gương mặt của một cô gái đối đầu với cô ta ra hủy hoại, chuyện này lên tận tòa án, cha cô ta mời mấy luật sư tới đàm phán, kết quả mọi chuyện như không có.

Càng về sau, Lầm Lạc càng chán ghét Văn Cơ, hắn không có một chút tình cảm nào với cô ta cả. Tuy rằng thời gian đã qua lâu rồi, nhưng hắn vẫn không thể cho phép mình có một cô gái lòng dạ độc ác quẩn lấy mình được.

30. Chương 30

Mua bốn vé xem phim VIP, lại là vé tình nhân, chi giành cho hai người xem.

“Lam Ngọc cùng Tuấn Tường hai người xem phòng này đi.” Tiểu Mễ đưa hai vé xem phim cho bọn họ, cố ý gán ghép hai người họ.

“Cùng nhau xem không được sao? Tại sao lại mua vé giành cho hai người chứ?” Tuấn Tường không vui.

“Ai nha, có cái gì đâu a, cũng đã mau rồi, đi xem thôi.” Tiểu Mễ nói, chỉ sợ Tuấn Tường lại muốn đổi vé, “Đúng rồi, còn chưa mua đồ ăn a, hai người vào trước đi, chút nữa tớ sẽ theo sau.” Tiểu Mễ kéo Tạ Khải chạy.

“Em làm mối cho bọn họ cũng quá rõ ràng rồi a.” Tạ Khải bắt đầu dĩ nhiên.

“Vậy sao? Em cảm thấy mọi chuyện tốt mà.” Tiểu Mễ thấy mình thật thông minh.

Kéo hẳn đến quầy bán hàng trước phòng chiếu, nhìn người phục vụ nói: “Chị à, cho em hai phần bỏng, không, bốn phần, còn có khoai tây chiên nữa.”

“Ăn nhiều như vậy sao?” Tạ Khải hỏi.

“Tất nhiên rồi, chúng ta với họ chia đôi, cùng nhau hưởng thụ a.” Tiểu Mễ cười cười nói.

“Được, không cần đồ uống sao?” Cô gái bán hàng khách khí hỏi.

“Có chứ, cola, trà sữa, còn có nước trái cây, đúng rồi, em còn muốn lấy hạt dẻ nữa.” Vội vàng trả lời, vẻ mặt tươi vui nhìn cô bán hàng nói.

Tạ Khải đứng bên cạnh không thể tưởng tượng được, “Em là quỷ chết đói đầu thai sao?”

“Hắc hắc ~ em có thể ăn hết mà, anh mau trả tiền đi.” Tiểu Mễ ôm lấy một đồng đồ ăn, thúc hẳn trả tiền, ôm đồng đồ ăn hứng phần bước về phía trước.

Thanh toán tiền, Tạ Khải nở nụ cười sủng nịnh, đuổi theo.

Trong rạp chiếu phim, Tiểu Mễ vừa xem phim, tay cũng không để yên, nhiệt tình bốc bỏng ngô nhét vào miệng.

Tạ Khải không chuyên chú xem phim, thỉnh thoảng lại nhìn Tiểu Mễ. Thấy tay cô không ngừng bốc bỏng, buồn cười lắc đầu. Cô giống như một đứa trẻ, hoàn toàn không biết có nguy hiểm đang ở gần mình. Cô không biết ngồi bên cạnh cô là một người nguy hiểm như thế nào, người đã thương tổn bao nhiêu cô gái, là một cao thủ tình trường khiến bao người lệ rơi, tan nát cõi lòng.

Tiểu Mễ quay đầu nhìn hẳn, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt của Tạ Khải, “Hắc hắc ...” Gương mặt tình khiết tươi cười, mắt to trong suốt híp lại cong cong như vàng trắng, cái miệng nhỏ nhắn lộ ra hàm răng trắng tinh. Mặc dù có chút ngọc ngà, nhưng thật sự rất đáng yêu, Tạ Khải hơi thất thần, ánh mắt chăm chú ngắm nhìn.

“Cậu thích Tiểu Mễ đúng không?” Lam Ngọc buồn chán tìm đề tài nói chuyện.

“Đúng vậy, nhưng cô ấy lại không thích tớ, bằng không sẽ không gán ghép chúng ta lại với nhau.” Tuấn Tường buồn bực nói.

“Nói cũng phải a, từ trước đến nay Tiểu Mễ chỉ thích thiên sứ ca ca, từ nhỏ đã như vậy rồi. Mà Tạ Khải lại

chính là thiên sứ ca ca của cô, bây giờ cũng không còn ai có thể chia rẽ họ a.”

“Ai_____” Tuấn Tường cảm thấy thật bất đắc dĩ, hần thở dài, dường như có thể xóa chút đau đớn trong tâm hần.

“Ai nha, cậu vẫn là nên buông tha sớm đi, bằng không sẽ bị tổn thương, đến cuối cùng lại là công dã tràng.” Lam Ngọc lại tiếp tục xát muối vào vết thương của hần, cô thật tốt a.

“Cậu đây là đang an ủi tớ sao? Thật sự độc nhất là lòng dạ đàn bà mà.”

“Cậu nói cái gì, độc nhất là lòng dạ đàn bà? Tớ thấy cậu là muốn chết sớm đúng không?”

“Quả nhiên là ác độc, như vậy đã lập tức nguyên rửa tớ chết rồi.”

“Cậu... Đúng, chính là muốn nguyên rửa chết cậu... Thế nào?” Lam Ngọc chèo lên ghế ngồi, vẻ mắt hung ác nhìn hần, thật sự là không có cách nào để nói chuyện a, lần nào gặp mặt cũng đều cãi nhau với hần.

“A! Thẹn quá hóa giận, muốn giết người diệt khẩu sao?” Tuấn Tường không chịu yếu thế, đưa ánh mắt nghênh đón ánh mắt của cô.

Ánh mắt hai người tóe lửa điện nhìn nhau chằm chằm, không ai chịu nhường ai, trừng mắt thật lớn nhìn đối phương.

Chợt, Lam Ngọc không cẩn thận đạp đến khe hở của ghế, ngã nhào vào lòng Tuấn Tường, thật khéo, miệng cũng chạm vào miệng của hần, hai người ngỡ ngàng bốn mắt nhìn nhau.

Lúc này, vừa vặn bị Tiểu mễ và Tạ Khải phát hiện, kinh ngạc nhìn bọn họ. Phát triển cũng thật nhanh a, loáng cái đã trình diễn nụ hôn của đôi tình nhân rồi.

Lam Ngọc vội vàng đứng lên, giải thích nói: “Không phải như hai người nhìn thấy đâu, là ngoài ý muốn thôi.”

“Đúng vậy, không phải như hai người nghĩ đâu, là do ngoài ý muốn thôi.” Tuấn Tường cũng lên tiếng giải thích.

Hai người vội vàng đưa tay lau miệng của mình.

Nhìn thấy màn kịch hay, Tiểu Mễ và Tạ Khải cười a a, căn bản là không thèm để ý đến lời giải thích của hai người.

“Tôi thấy hai người thật là đẹp đôi.” Tạ Khải đùa nói.

“Nói bừa.”

“Nói bừa.”

Hai người đồng thanh nói một lời.

“Còn nói không sao, ngay cả nói chuyện cũng giống nhau.” Tiểu Mễ trêu chọc nói.

“Ai cùng hần nói cùng một câu chứ.” Lam Ngọc khinh thương nói.

“Ý tớ cũng là thế đấy.” Tuấn Tường đáp.

“”Xem ra hai người không ằm ĩ thì sẽ không chịu bỏ qua a.” Tạ Khải nói.

“Ai cần anh lo.”

“Ai cần anh lo.”

Hai người lại nói những lời giống nhau.

Lam Ngọc: “Tôi nói anh sao lại nói giống tôi vậy a?”

Tuấn Tường: “Còn dám nói tôi, rõ ràng cô nói giống tôi a.”

Lam Ngọc: “Mặt anh thật dày a.”

“Mặc kệ cô.” Tuấn Tường nói xong, không muốn cứ cãi nhau như vậy, liền đứng dậy bước thẳng ra ngoài.

“Thăm Tuấn Tường, đứng lại cho tôi.” Lam Ngọc đuổi theo.

Mọi người trong rạp như xem cuộc vui, đều hào hứng cười cười.

31. Chương 31

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mười giờ tối, trong phòng yên tĩnh.

Tiểu Mễ đi chơi về mệt nên ngủ say như heo chết, ‘I m just a little bit caught in the middle’ chuông điện thoại vang lên một lúc lâu cũng không đánh thức được cô.

“Này ~ là ai a, nửa đêm còn gọi a.” Giọng nói Tiểu Mễ khàn khàn buồn ngủ.

“Xin chào, cô là bạn của chủ nhân di động này sao?” Một giọng nữ vang lên.

Tiểu Mễ nhìn nhìn màn hình di động, thì ra là Lam Ngọc gọi điện tới. “Vâng, đúng vậy, cô ấy là bạn của tôi.”

“Hiện tại, cô ấy đang uống rượu trong quán của tôi, cô có thể tới đón cô ấy không?...”

“A, tôi biết rồi, được, được, tôi lập tức qua.” Cô vội vàng trả lời, cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất, vội vàng xuống giường.

Nha đầu chết tiệt này, sao lại đi uống rượu chứ. Lại đi một mình nữa, nhờ đừng phải lưu manh thì làm sao đây, trong đầu Tiểu Mễ cuống lên, chạy nhanh ra khỏi phòng.

Đang chạy xuống lầu thì một âm thanh từ sau bay tới, “Đi đâu mà vội vàng vậy?” Lầm Lạc cầm một ly rượu đứng ở ban công ngắm trăng.

“Lam Ngọc uống rượu say, em phải đi đón cô ấy.” Cô thành thật nói.

Hắn nhìn cô một lượt, “Em cứ như vậy mà đi?” Quần áo xộc xệch, đầu tóc giống tổ quạ, vẻ mặt mơ mơ màng màng. Cô vẫn mặc bộ quần áo ngủ, ngay cả dép lê cũng đi ngược, muốn cho người khác cười rụng răng sao.

Cô nhìn nhìn mình, lại đưa tay sờ đầu tóc mình, “A_____” kêu lên một tiếng, vội vàng chạy lên phòng, đóng cửa. Thật sự là mất mặt a, như thế nào lại phạm phải chuyện hồ đồ như thế a, cái này thật là, lại để hân chế giễu rồi. Tiểu Mễ đánh đánh lên đầu của mình, thực sự là hồ đồ, hồ đồ a.

Lầm Lạc đứng ngoài cửa không khỏi cười nhạo, cô là cô gái duy nhất khiến cho hắn động tâm.

Cửa phòng hé mở, ánh mắt nhìn quanh, cô đang nhìn xem Lầm Lạc còn ở đâu hay không.

“Em đang nhìn cái gì a, không phải đang rất sốt ruột sao?” Lầm Lạc thấy cô hết nhìn đông lại nhìn tây, nhắc nhở cô.

“Làm em giật cả mình.” Tiểu Mễ cũng không hiểu trong lòng nghĩ cái gì. Nghĩ thầm: kỳ quái, tại sao phải lên lút, thật sự là không hiểu ra sao hết.

“Anh đi cùng em, em như vậy khiến anh không an tâm.”

“Được!” Tiểu Mễ đồng ý.

Nhà hàng Lỗ Liệu, đã không còn có khách, trông thật lớn a.

Chỉ còn Lam Ngọc chết dí trên bàn cơm, bên cạnh có rất nhiều chai rượu trống không.

“Lam Ngọc tỉnh lại đi.” Tiểu Mễ vội vàng lay cô dậy.

Mơ mơ hồ hồ nghe thấy có tiếng gọi mình, ngẩng đầu nhìn: “Thì ra là Tiểu Mễ a, mau cùng ta uống a.” Mơ hồ nói ra, sau đó tay lại cầm ly rượu lên.

“Đừng uống nữa, cậu đã say như thế này rồi!” Tiểu Mễ nhanh chóng giành lấy ly rượu.

Lam Ngọc bị cướp mất ly rượu rất không vui, muốn đứng lên, lại không đứng vững lại ngã xuống.

May mắn có Lãm Lạc giúp cô, bằng không nhất định sẽ thành bốn chân chống lên trời. (Ồ: Thực sự là ta đang liên tưởng đến con ... khi nằm ra a)

Thanh toán tiền xong, Lãm Lạc đỡ cô ngồi vào ghế sau của xe, Tiểu Mễ cũng cùng lên xe.

Trên xe, Lam Ngọc đang ngủ, đầu gối trên đùi Tiểu Mễ, ngủ rất bình thản.

“Thích Lãm Lạc tiên sinh, cảm ơn anh nha.” Tiểu Mễ không thể không cảm ơn hần, nếu không có hần, cô cũng không biết làm như thế nào/

“Đây gọi là đáp ơn anh sao?” Lại vẫn gọi hần như vậy, nhưng người khác thì cứ kêu ca ca ngọt sót, nhưng lại lạnh nhạt khách sáo gọi thẳng cả tên lẫn họ của hần, cái này khiến hần tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vậy anh muốn thế nào a?” Thật sự là người tính toán a!” Chỉ biết, hần không có tốt như vậy a.

“Tự mình nghĩ đi.” Hần muốn cô khó xử.

“Được rồi, được rồi, về nhà sẽ cố gắng trả ơn anh là được chứ gì.” Đúng là người làm ăn có khác, một vật đổi một vật, thật đúng là hại người.

Hần không nói chuyện, nhìn gương mặt Tiểu Mễ qua chiếc gương, biểu cảm đa dạng, cánh môi gợi cảm của hần hơi hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười anh tuấn.

Lái xe vào trong nhà họ Thích, Lãm Lạc ôm Lãm Ngọc lên phòng Tiểu Mễ, sau đó tới phòng khách rót cốc nước uống. Nghỉ lại vừa rồi Tiểu Mễ nói: “Anh ở trên tầng chờ em một chút.” hần không khỏi bật cười, nha đầu kia định làm cái gì a, hần chỉ muốn đùa cô một chút, cô còn tưởng thật, nhưng mà hần cũng thật chờ mong cái mà gọi là “trả ơn” của cô.

32. Chương 32

Một lúc sau.

Tiểu Mễ từ dưới tầng đi lên, tay bưng một bát gì đó, “Lãm Lạc tiên sinh, em đã làm xong rồi.”

Lãm Lạc không chờ được nữa, uống một ngụm nước lớn, không vui xoay người nhìn cô. Kinh ngạc nhìn thấy vẻ mặt tối đen của cô, miệng mới nuốt được một nửa liền phun thẳng về hướng Tiểu Mễ. Tiểu Mễ lau lau nước trên mặt mình, oán giận nói: “Thích Lãm Lạc, anh thật không có lễ độ a, tôi hảo tâm làm bữa ăn khuya cho anh, anh lại...” Cô tức giận quát.

Hần vội vàng rút giấy ăn ở trên bàn, ôn nhu lau khô nước trên mặt cô. Hần cố gắng nhịn cười, gương mặt tuần tú đỏ lên, trầm giọng nói: “Thực xin lỗi, nhìn mặt em thật đen quá.” Hần cẩn thận lau sạch nước trên mặt cô, thật dịu dàng nhẹ nhàng như sợ làm cô đau.

Tiểu Mễ chớp chớp đôi mắt to tròn, không thể bỏ qua sự dịu dàng của hần, tức giận tan thành mây khói. Gương mặt đại ra (Ồ: Mê zai, mê zai =))) ngơ ngác nhìn hần, tận hưởng sự dịu dàng hần mang lại.

Sau khi lau sạch cho cô, Lãm Lạc thoáng nhìn tay cô đang bưng cái gì đó, mì? Không, không biết có phải đây còn là mì hay không, đen sì sì, có thêm chút gia vị cũng đen sì sì. Da đầu hần khẽ run lên, môi khẽ mấp máy: “Em nấu cái gì vậy?”

“Hắc hắc, là mì.” Gương mặt Tiểu Mễ tươi cười, tự tin đáp.

“Cái này có thể ăn sao? Lần trước không phải đã dạy em nấu rồi sao?” Hắc lớn tiếng nói, nhớ rõ lần trước dạy dỗ cô rất cẩn thận, giờ còn làm ra cái thứ này.

“Sao anh lại tức giận như vậy a, đây là em chân thành làm ra, anh không muốn ăn thì đem đổ đi.” Bị hắc lớn tiếng dọa, vừa mới đây còn dịu dàng như vậy? Thật không nghĩ tới, thật giống như từ thiên đường rơi xuống địa ngục vậy. Cô đem mì đặt lên bàn, xoay người đi vào trong phòng, đóng cửa thật mạnh.

“Thật sự là _____ xấu xa, ta nói nha, ác ma bệnh như thế sao có thể có ý tốt chứ?” Tiểu Mễ dựa lưng vào cửa nhỏ giọng mắng, lông mày nhíu chặt lại, vẻ mặt tức giận.

Lâm Lạc ở bên ngoài, nhìn nhìn bát mì trước mặt, ngồi xuống, tuy rằng không thể biết cái mùi vị sẽ thế nào? Hắc cầm lấy cái thìa, xúc một miếng đưa vào miệng, cảm nhận hương vị.

Mày khế nhíu, vẻ mặt phức tạp, rõ ràng là mì, sao vị lại khác như vậy?

Nhưng nhìn cô khổ cực vì hắc nấu ra, hắc vẫn cố gắng ăn hết cái bát mì mùi vị khác lạ ăn hết.

33. Chương 33

Sáng thứ hai.

Mọi người ngồi quây quần trước bàn ăn sáng.

“Lam Ngọc chưa tỉnh sao?” Lâm Lạc xem báo, nhàn nhã hỏi.

“Vâng... Còn đang ngủ...Tối hôm qua...Có lẽ đã uống quá nhiều.” Miệng Tiểu Mễ đầy sandwich, nói không rõ.

“Ăn chậm một chút, không có ai tranh với em đâu.” Lâm Lạc nhìn thấy cô như vậy, lắc đầu khuyên. Mỗi ngày đều ăn như vậy, vẫn gầy như vậy, rốt cuộc thức ăn đi nơi nào a? Hắc nhìn thấy nhưng không thể trách, buông tờ báo, đứng dậy chuẩn bị rời bàn ăn.

“Không ăn thêm sao?” Tưởng Tiểu Mạn thấy hắc mới ăn có hai cái, khuyên hắc ăn thêm một chút. Tiểu Mễ nhà chúng ta thật ngoan a, không khó ăn không ngại ăn.

“Không được, con phải tới công ty.”

Chờ hẩn đi khỏi, Tiểu Mễ đưa tay lấy bữa sáng hẩn còn chưa động qua, đưa đến trước mặt mình bắt đầu ăn. Thật sự là quá lãng phí, lãng phí? Mới nhớ tới chuyện hôm qua, sáng nay cô đã hỏi: “Mẹ, tối qua con có nấu một bát mì, mẹ rửa rồi à?”

“Hóa ra người đem phòng bếp đầy mùi mì kì lạ chính là con a, mẹ còn tưởng rằng ai đốt cái gì cơ.” Tiểu Mạn hiểu ra, “Sao lại còn có mì a, không phải ăn sạch rồi sao? Khi mẹ lên gọi hai người xuống ăn cơm, bát trên bàn trống không a, cho nên mẹ mới lấy xuống, làm sao vậy?”

“Con nấu mì cho Lãm Lạc ăn, anh ta lại không thèm cảm ơn.” Tiểu Mễ nhớ liền tức.

“A, em gái còn có thể nấu mì cho anh trai, hiếm thấy hiếm thấy.” Tiểu Mạn cố ý giễu cợt cô.

“Không phải như mẹ nghĩ đâu.” Cô lập tức giải thích.

“Nhưng mà nó cũng ăn hết rồi, không phải sao? Cũng biết nó đối với con... Hắc hắc...” Tiểu Mạn ghé sát vào mặt Tiểu Mễ, cười nham hiểm.

“Con no rồi, con đi gọi Lam Ngọc.” Mặt Tiểu Mễ có chút hồng, nhanh chóng rời bàn ăn, không muốn tiếp tục bị người mẹ này kéo xuống, bị giễu cợt.

Đi lên tầng, từng bước từng bước nhẹ nhàng, ngọt ngào nghĩ, hẩn thật sự ăn hết sao, (*^__^*) hì hì..., ngón trở còn vẽ vòng vòng, càng nghĩ càng cao hứng, vẻ mặt ngây ngô cười, cả người nâng nâng, người không biết tưởng rằng cô có bệnh a.

Vào phòng, đây không phải phòng của mình. Mới giật mình, phòng này? Tiểu Mễ đứng ngốc tựa vào một bức tượng, nghĩ nghĩ.

Ác ~ Hóa ra là tầng ba a, như thế nào lại lên tầng ba chứ? Gãi gãi tóc, cô điên rồi, nghĩ về hẩn đến điên rồi, không biết mình đang làm cái gì nữa. Xấu hổ gõ vào đầu mấy cái, nhanh chóng xuống tầng hai, bằng không bị nhìn thấy, xấu hổ muốn chết. Không được, tuyệt đối không thể tiếp tục rơi vào tay giặc, cần tỉnh táo lại, bảo vệ quyền uy của mình.

34. Chương 34

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hành lang bệnh viện, Tiểu Mễ và Lam Ngọc vội vàng đi đến phòng bệnh, cô nghe điện thoại của Tạ Khải, nói là bệnh tình ông nội chuyển biến xấu. Cô không chút nghĩ ngợi chạy ngay tới bệnh viện, vô cùng lo lắng, nếu không có Lam Ngọc an ủi, đã sớm khóc òa.

Tạ Khải đứng ngoài phòng bệnh, dựa vào vách tường đứng chờ, nhìn thấy các cô tới, đứng thẳng người nói:

“Bệnh tình của bác Mạt đột nhiên chuyển biến xấu, buổi sáng vẫn còn tốt, không biết...”

Tiểu Mễ chưa đi vào, từ cửa sổ thủy tinh nhìn vào, một bác sĩ đang ở cạnh xem xét bệnh tình của ông. Đức Bành nằm trên giường bệnh phải thở bằng bình dưỡng khí, hai mắt nhắm, sắc mặt tái nhợt, giống như đang nguy kịch.

Sắc mặt cô xanh mét, nước mắt vô thanh vô thức rơi xuống. Trên đường đi không muốn để Lam Ngọc lo lắng nên cô đã không khóc, nhìn thấy ông nội như vậy, cô không thể nhìn được, cô sợ hãi.

Bác sĩ từ trong phòng đi ra, nhìn bọn họ, “Đã có kết quả xét nghiệm, không lạc quan lắm, tế bào ung thư đã lan rộng, mạch máu bị tắc nghẽn nghiêm trọng, chỉ có thể mổ. Nhưng người bệnh lớn tuổi, thân thể lại suy yếu, sẽ không thể chịu được ca mổ lớn như vậy.” Hẩn giải thích, việc này cần cho bọn họ biết.

“Vậy phải làm sao?” Tiểu Mễ vội vàng hỏi.

“Trước mắt chỉ có thể dựa vào thuốc điều trị, duy trì chức năng của phổi, còn lại, chỉ có thể đợi.” Bác sĩ nói.

“Chờ cái gì đây? Nói mau đi.” Lam Ngọc cũng gấp gáp.

“Có lẽ chờ cho kì tích xuất hiện, nhưng mà, hi vọng này là cực kì cực kì nhỏ. Tôi đề nghị người nhà bệnh nhân, vẫn là chuẩn bị tốt tinh thần.” Bác sĩ cố gắng nói, hiện tại hẩn cũng chỉ có thể làm yên lòng người nhà bệnh nhân, nói xong lắc đầu rời đi.

Tiểu Mễ ngồi sụp xuống, cả người mất hồn mất vía, ánh mắt đẫm nước.

“Tiểu Mễ, em không sao chứ?” Tạ Khải nhìn sắc mặt cô, lo lắng hỏi.

“Em không sao, hai người đi về trước đi, em muốn ở một mình.” Cô vô lực nói.

“Nhưng mà...” Lam Ngọc vừa muốn ới, Tạ Khải giữ tay cô, chỉ thị cô, đừng nói gì cả, để cô ấy một mình cũng tốt.

Hai người đi rồi, Tiểu Mễ đứng dậy, dùng một chút mở cửa đi vào.

Kéo ghế ngồi xuống, cẩn thận nắm lấy tay ông nội, một tay lau nước mắt: “Ông nội, ông nhất định sẽ tốt hơn, chờ ông khỏe, chúng ta sẽ cùng đi vòng quanh thế giới được không ông? Con sẽ cùng ông đi Đài Bắc... Ô...Ô... Ông nói, người đừng bỏ Tiểu Mễ lại một mình... Mễ nhi muốn... Vĩnh viễn ở cùng ông nội.... Cùng một chỗ...” Tiếng nói đứt quãng, nước mắt lại bắt đầu rơi, lại không dám khóc lớn tiếng, giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi, thực khiến người khác đau lòng.

Lầm Lạc đi tới, nhìn Tiểu Mễ nghẹn ngào khóc, trong lòng không đành lòng kéo cô vào trong lòng.

Nghe được thông báo, lúc đó hẩn đang họp hội đồng, hẩn liền chạy thẳng đến bệnh viện. Biết Tiểu Mễ nhất định bị sốc, hẩn không muốn cô chịu một chút tổn thương nào, càng không muốn để cô một mình hứng chịu, coi như bị thương cũng sẽ có một người ở bên cạnh bảo vệ cô, một chút cũng không rời.

Tiểu Mễ dựa vào trong ngực hẩn, không ngừng khóc, nước mắt thấm ướt mảnh áo trước ngực Lầm Lạc, hẩn cũng không để tâm.

Cánh tay của hẩn ông cô thật chặt, cảm đặt trên đầu của cô. nếu như có thể, hẩn thật muốn đem cô hợp thành một với hẩn, chính hẩn sẽ điều khiển tư tưởng của cô, khiến cô vĩnh viễn không có đau khổ bị thương. (Anh bá đạo)

35. Chương 35

Sáng hôm sau.

Trên ghế sa lon Tiểu Mễ vẫn như trước ở trong lòng Lầm Lạc, chỉ khác là cô đang ngủ, Lầm Lạc nhắm mắt,

tạm nghỉ ngơi. hai người lẳng lẳng dựa vào nhau, như hai bức tượng xinh đẹp thật yên bình.

Hai tay Tạ Khải đặt lên ngực, dựa vào cửa bên ngoài, ánh mắt thảnh thơi lại nhìn xuyên qua cánh cửa thủy tinh, nhìn rồi lại quay ra ngoài. Lòng mảy mảy, vẻ mặt cứng lại, nội tâm có chút mất mát. Hắn không muốn đi vào, giả vờ như không nhìn thấy, càng không muốn biết có phải hai người bọn họ là tình nguyện. Chỉ biết mình, đã không còn cách nào khống chế, không thể không để ý đến cô bé ấy. Hắn vốn không thích những cô gái đa tình lại độc đoán nên càng bị cô dễ dàng tác động.

Cửa phòng bệnh mở, Thích Trí Thành cùng Tưởng Tiểu Mạn đi vào, trên tay cầm hoa quả và bữa sáng.

Nghe tiếng, Lãm Lạc mở mắt, có thể thấy hắn vẫn luôn tỉnh táo.

“Thế nào?” Thích Trí Thành hỏi.

“Còn chưa có tỉnh.”

“Lại đây, ăn chút gì đi, Tiểu Mễ ngày hôm qua còn chưa có ăn gì, mau đánh thức nó.” Tiểu Mạn đem đồ ăn đặt lên bàn, giúp bọn họ múc cháo.

Hắn không đánh thức cô, chính là lẳng lẳng nhìn cô ngủ yên, cũng không đành lòng quấy rầy. Hi vọng cô có thể có đủ tinh thần, tỉnh lại, ông nội chưa tỉnh, cô cũng sẽ ngã xuống.

“Khụ ... Khụ...” Đức Bành ho khan hai tiếng, nhẹ nhàng mở mắt.

“Tỉnh, bác tỉnh rồi, cháu đi gọi bác sĩ.” Tiểu Mạn sung sướng ngắt ngay, vội vã đi ra ngoài.

“Bác có khỏe không?” Thích Trí Thành hỏi.

Đức Bành nhìn bọn họ, tiếng nói khàn khàn vô lực “Tốt lắm.”

“Tiểu Mễ, ông nội tỉnh.” Tiếng nói Lãm Lạc vang lên bên tai cô, hắn lần này không thể không đánh thức cô, cô nhanh chóng mở mắt, giống như luôn luôn tỉnh, cô có bao nhiêu trông mong ông nội có thể tỉnh lại.

“Ông nội, ông tỉnh rồi, ông có chỗ nào không thoải mái không?” Cô vội vàng đến bên giường nắm lấy tay ông, vội vàng hỏi.

Ông đưa bàn tay to xoa xoa đầu Tiểu Mễ, trong mắt mang theo ôn nhu: “Mễ nhi ngoan, ông nội không có chuyện gì, không cần quá lo lắng.”

“A Lạc, chúng ta ở đây rồi, công ty còn có việc cần con xử lý.” Thích Trí Thành uy nghiêm nói.

“Anh mau đi đi, em sẽ chăm sóc ông thật tốt.” Tiểu Mễ an ủi nói.

Lâm Lạc đến trước giường Đức Bành nói: “Vậy cháu đi trước, ông chú ý giữ gìn sức khỏe, xong việc cháu sẽ quay lại đây.”

Ông gật gật đầu đồng ý.

Sau khi rời đi, Tiểu Mạn, Tạ Khải và bác sĩ đều tới.

Bác sĩ kiểm tra thân thể bệnh nhân, mọi người đều ra ngoài đợi.

Kiểm tra xong, bác sĩ đi tới, “Bệnh tình đã có chút tiến triển, thuốc điều trị đã bắt đầu có tác dụng, nhưng phải dùng đúng giờ, bởi vì hiện tại chỉ có thể dùng thuốc điều trị để suy trì sinh mệnh.”

“Chỉ trông vào thuốc điều trị có thể chống đỡ được bao lâu đây?” Trí Thành hỏi.

“Cái này...” Bác sĩ ngập ngừng, “Cái này khó nói, chỉ có thể xem bản năng mưu sinh của bệnh nhân.”

“...” Trí Thành không nói gì nữa.

Bác sĩ nhìn nhìn bọn họ, nói: “Người bệnh cần yên tĩnh, cũng không thể nói nhiều, chỉ nên có một người vào thăm, nhiều người vào sẽ ảnh hưởng đến bệnh tình của bệnh nhân.”

“Chúng tôi hiểu, cảm ơn!”

“Uhm.” Bác sĩ gật đầu, rời đi.

36. Chương 36

Mọi người trao đổi.

Lần này Tiểu Mễ rất tỉnh táo, cô cảm thấy khóc, đau lòng sẽ chẳng có tác dụng gì, sẽ chỉ làm người khác lo lắng thêm cho mình, cho nên cô phải kiên cường, không để ảnh hưởng đến mọi người.

“Ba mẹ, hai người về trước đi, có việc gì con sẽ gọi hai người. Con sẽ trông ông nội, hai người yên tâm đi.” Miệng cười nói, cô tỏ vẻ như không có vấn đề gì.

Nghe tiếng nói, bọn họ đều đưa mắt nhìn Tiểu Mễ.

“Hai người yên tâm, có cháu ở đây.” Tạ Khải cũng lên tiếng.

“Được rồi, vậy chúng ta về trước, có việc gì thì gọi cho chúng ta.” Tiểu Mạn xoa xoa đầu Tiểu Mễ, thoáng nhìn qua phòng bệnh, rồi rời đi.

“Cảm ơn Thụy ca ca, một mình em có thể làm được, anh mau đi làm việc đi.” Trong thời gian này cô đã gây cho hắn đủ phiền toái rồi, cô vô cùng cảm kích hắn. Cô nợ hắn nhiều lắm, đời này sao có thể báo đáp hết đây.

“Em không cần khách khí với anh, không cần tính toán với anh, kỳ thật anh cũng không có việc gì để làm a.” Nhìn ra vẻ mặt cảm kích của cô, vẻ mặt hắn ảm đạm, giải thích. Chẳng lẽ cô đối với hắn chỉ có cảm kích thôi sao? Lòng của cô rốt cuộc ở nơi đâu? Hắn hi vọng trong lòng cô có sự tồn tại của hắn.

“Ha ha, Thụy ca ca thật khiêm tốn quá, em đi vào xem ông nội trước.” Cô nở nụ cười, hướng hắn đáp lời, sau đó liền vào phòng bệnh.

Nụ cười trong veo, vẻ mặt Tạ Khải thay đổi, đã vài ngày chưa nhìn thấy nụ cười của cô. Hắn thích nhìn cô cười, chú ý từng cử động của cô, hắn giống như đã thật sự yêu thích cô.

Hắn không theo cô vào phòng, vẫn chỉ đứng ngoài nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh, im lặng nhìn cô. Sau đó, trở về làm công việc của mình.

Sắc mặt Đức Bành tái nhợt không một chút máu, mơ màng nằm trên giường. Trong phòng hơi thở yếu ớt lan tràn, thật thê lương đáng sợ, ông giống như sắp sang thế giới bên kia, cách xa một thế giới.

“Ông nội, ông thấy thế nào?” Tiểu Mễ giả bộ chín chắn, không khóc lóc, mà là điềm tĩnh hỏi. Cô không lúc này không thể để ông nội nhìn thấy mình đau lòng thế nào, bằng không ông sẽ không yên tâm.

Nghe tiếng nói, Đức Bành nhẹ nhàng mở mắt, chứng kiến nụ cười kiên cường vui vẻ của Tiểu Mễ, bởi vì ông ngay cả cười cũng không còn khí lực, ông biết mình sắp không còn được lâu nữa, thậm chí kéo nhẹ tay cô, muốn nói với cô một chuyện.

“Mễ nhi, cháu gái nhỏ của ta.” Đức Bành khàn khàn lên tiếng, theo bên gối lấy ra một túi hương màu đỏ nho nhỏ, đặt lên tay Tiểu Mễ, còn nói: “Đây là bùa hộ mệnh, nó sẽ thay ông phù hộ cháu. Ai~~ ông nội còn một tâm nguyện chưa xong, không bỏ cháu đi được.” Đức Bành thở dài, đáng tiếc đợi không được ngày đó.

Tay Tiểu Mễ nắm chặt túi hương, một tay cầm bàn tay thô to của ông nội vàng hỏi: “Ông nội còn có tâm nguyện gì? Mễ nhi nhất định sẽ giúp ông hoàn thành.”

“Thật sao? Tâm nguyện của ông nội chính là cháu, ông nội hi vọng tận mắt nhìn thấy cháu và A Lạc kết hôn, đây là tâm nguyện của ông nội, chính là ... Khụ ... Khụ... Chính là ông nội chỉ sợ không thể tận mắt nhìn thấy...” Thanh âm của ông khàn khàn vô lực, dùng hết khí lực để nói chuyện.

“Cùng Thích Lãm Lạc tiên sinh kết hôn? Được, con sẽ đi tìm anh ấy, tất cả mọi người, con sẽ lập tức trở lại, nhất định phải chờ con trở lại.” Cô không nghĩ ngợi liền đáp ứng, nói xong liền chạy ra ngoài. Vì hoàn thành tâm nguyện của ông nội, bất kể như thế nào đều phải thực hiện.

37. Chương 37

Tòa nhà của tập đoàn họ Thái, tòa nhà cao ngất, có mấy chục tầng.

Kính thủy tinh bao bọc bên ngoài, phản chiếu dưới ánh nắng mặt trời, toàn bộ tòa nhà như được dát vàng, thật chói mắt làm người khác ấn tượng.

Tác xi dừng lại trước cửa tập đoàn, Tiểu Mễ vội vàng xuống xe, đi nhanh vào tòa nhà.

Tất cả đàn ông bên trong tòa nhà đều đi giày Tây, đàn bà là trang phục đồng bộ, nhanh chóng đi giải quyết công việc của mình, không khí thật khẩn trương, không phí phạm thời gian.

Nhìn quanh một vòng, tầm mắt dừng lại ở cô phục vụ, Tiểu Mễ vội vàng đi tới.

“Xin chào cô, xin hỏi Thích Lãm Lạc tiên sinh ở tầng mấy?” Cô lễ phép hỏi.

Ánh mắt cô lễ tân nhìn cô một lượt, trên mặt hiện lên một tia xem thường, dường như đã quá quen với chuyện này, cô lễ tân duy trì bộ dạng khách sáo nói: “Cô có hẹn trước với Tổng giám đốc không?”

Hẹn trước? Tìm hắn còn phải hẹn trước sao?

“Không có, tôi đang có việc gấp tìm anh ấy, cô có thể nói cho tôi biết không?” Mặc kệ có hẹn trước hay không, cô đang rất muốn gặp Lãm Lạc.

“Không được, không có hẹn trước với Tổng giám đốc, thì mời cô về cho.” Giọng điệu nhạt nhạt của cô lễ tân vang lên.

Không được, cô nhất định phải gặp hẳn, ông nội sẽ không đợi kịp mắt.

“Tôi... Tôi là em gái của anh ấy, chẳng lẽ em gái muốn gặp anh trai, còn phải hẹn trước sao?” Tiểu Mễ bắt đầu nói lý.

“Vậy sao? Cô? Có gì chứng minh sao? Cô lẽ nào hoàn toàn không tin lời nói của cô, có rất nhiều cô gái đã từng đến, thực sự là không ngại khiến người khác thấy phiền sao, cô sao lại cô thế không biết tổng giám đốc không có em gái, cho nên nhất định là giả.”

“Ai u, ai u, đau bụng quá, toilet ở đâu vậy cô?” Tiểu Mễ thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, vẫn là tìm đường khác a.

Cô lẽ nào liếc mắt nhìn cô một cái, đưa tay chỉ, “Đi thẳng, sau đó rẽ phải là tới.”

“A, cảm ơn.” Tay nhỏ bé ôm bụng, cố ý giả vờ bụng thật đau.

Chạy nhanh thôi, miễn cho sẽ bị mất mặt, ai, ngay cả cửa thứ nhất còn chẳng thể qua nổi, sao có thể gặp được Lâm Lạc tiên sinh đây? Cô tránh ở một bên góc tường toilet, cân nhắc làm như thế nào mới có thể nhìn thấy hẳn.

Một bác gái trung tuổi mặc bộ quần áo vệ sinh, tay đẩy chiếc xe đựng đồ vệ sinh, từ toilet đi ra. Tiểu Mễ nhìn thấy bà, đầu đột nhiên lóe ra một ý tưởng, cô nở nụ cười thâm.

“Dì, cháu là người dọn vệ sinh mới tới, người quản lý bảo cháu đi thay quần áo, dì có thể đưa cháu đi thay không?” Tiểu Mễ muốn dùng thân phận người làm vệ sinh để đi gặp Lâm Lạc.

Bác gái nhìn cô, gương mặt thật thanh tú đáng yêu, “Mới tới a, dáng vẻ của cháu không giống cô gái con nhà thường dân, làm công việc vất vả thế này, phải cố gắng hết sức a.” Thoạt nhìn tuổi còn nhỏ, không thích hợp để làm công việc này, bác gái không đành lòng khuyên nhủ cô.

“Ô ô... Dì, trong nhà cháu không còn ai, cháu không còn người thân nào cả, chỉ có thể dựa vào công việc này để sống qua ngày, ô ô.” Tiểu Mễ vội vàng giả bộ đáng thương, giả vờ khóc.

“Được được, không khóc, không khóc, đứa nhỏ này cũng thật khổ a, đi nào, dì đưa cháu đi thay quần áo.” Bác gái xót xa nói, cô cũng thật đáng thương, cũng không tiếp tục hỏi nữa, trực tiếp đưa cô đến phòng thay quần áo.

“Đúng rồi, dì a, văn phòng tổng giám đốc ở tầng mấy vậy dì? Người quản lý bảo cháu đi dọn phòng tổng giám đốc a.” Tiểu Mễ không quên hỏi việc chính.

“Ở tầng 13, nghe nói tổng giám đốc yêu cầu rất cao, bình thường nhưng người dọn vệ sinh đều không thích

dọn trên tầng 13, nếu có chút sơ sẩy hay dọn dẹp không sạch sẽ bị đuổi việc.” Bác gái đến đây cũng đã lâu, cũng biết khá nhiều chuyện liên quan đến tổng giám đốc.

“Không sao, cháu nhất định sẽ chăm chỉ làm việc, sẽ không để tổng giám đốc thất vọng.” Tiểu Mễ càng nói càng lưu loát, đối với một người không biết thế nào là nói dối, biến hóa được như thế quả thực là rất tốt.

“Thời nay, thanh niên chịu được khổ cực như cháu không còn nhiều a, sau này có ai khỉ dễ cháu, nói cho đi biết a.” Cô gái nhỏ này thực đáng yêu, khiến cho người khác thích.

“Vậy cháu đi lên tầng làm việc a.” Tiểu Mễ không khỏi áy náy, thực xin lỗi, thật sự xin lỗi, không phải cháu cố ý lựa gạt dì a.

“Được, cố gắng lên!” Bác gái cổ vũ tinh thần cô, hi vọng cô có thể dũng cảm kiên cường sống tiếp.

“Vâng! Cố lên!” Tiểu Mễ mặc bộ đồng phục dọn vệ sinh, đầu còn đội mũ, làm cho người ta hoàn toàn không nhìn ra là cô gái vừa nãy bước vào, cô phụ giúp đẩy xe đựng đồ dọn vệ sinh.

Đi đến trước thang máy, hai người bảo vệ cũng không có thấy có gì không thích hợp.

Vào trong thang máy, Tiểu Mễ nhẹ nhàng thở ra. Ấn nút 13, thang máy chậm rãi đi lên.

Leng keng _____ cửa thang máy mở ra, Tiểu Mễ đẩy chiếc xe đi ra, nhìn đông nhìn tây tìm kiếm văn phòng Tổng giám đốc. Vừa đi vừa cầm một chiếc khăn, giả bộ lau dọn sạch sẽ, để tránh bị phát hiện, liền kiểm cỉ ba năm đốt một giờ.

Hai cô gái từ phía trước đi tới.

“Thật là, thật vất vả để có chuyện trở về báo với tổng giám đốc, nghĩ sắp được ở chung với tổng giám đốc, không nghĩ anh ấy lại đang họp, chỉ có thể đem tài liệu giao cho trợ lý.” Một cô gái lên tiếng.

“Đúng, đúng vậy, thật là không khéo chút nào.” Cô gái còn lại đáp lời.

Hai người vừa đi vừa nói.

Nghe vậy, Tiểu Mễ đẩy xe nhắm thẳng hướng các cô vừa đi tới.

38. Chương 38

Đang họp phải không, phòng họp? Phòng họp ở đâu? Tiểu Mễ nhìn ngó hai bên lối đi tìm kiếm.

A, đây không phải chú Lý Khắc sao? Rốt cuộc cũng gặp được người quen.

Tiểu Mễ vội vàng chạy đến trước mặt hắn, “Chú Lý Khắc, Thích Lãm Lạc tiên sinh ở đâu vậy?”

Lý Khắc không nhận ra cô, nhưng tiếng nói quen thuộc, hắn cẩn thận nhìn kĩ cô.

“Là cháu, Tiểu Mễ.” Cô tháo mũ xuống, tươi cười nhìn hắn.

“Tiểu thư? Sao lại ở chỗ này? Còn ăn mặc như vậy.” Lý Khắc nhận ra, nhưng lại không hiểu cô đang làm gì.

“Ai, nói ra dài dòng lắm, Thích Lãm Lạc tiên sinh ở đâu vậy chú? Cháu tìm anh ấy có việc gấp?” Không muốn giải thích nhiều, cô có chuyện quan trọng hơn cần làm.

“Tổng giám đốc đang trong phòng họp.” Lý Khắc nói.

“Cám ơn.” Nói xong liền hướng bên trong chạy tới, nhưng lại bị Lý Khắc ngăn lại, “Tiểu thư, tổng giám đốc đang họp, cô không thể vào.” Lý Khắc công tư rõ ràng.

Đầu vừa quay, “A ____ Chú Lý Khắc, người nhìn xem, đĩa bay kìa.” Lợi dụng lúc hắn không chú ý, Tiểu Mễ lập tức chạy vọt vào trong phòng họp.

Trên đầu Lý Khắc một mảnh đen xì, hắn thế nhưng lại tin tưởng trò hề của cô nhóc này.

Phanh

Cửa phòng họp hung hăng bị mở ra, nghe thấy tiếng vang, tất cả mọi người trong phòng họp đều kinh ngạc, tất cả đều nhìn về phía cô.

Cô gái dọn vệ sinh này, có biết cô đang làm cái gì hay không?

Dám xông vào phòng họp của tổng giám đốc, không phải là muốn tìm cái chết sao?

Chuẩn bị thu dọn đồ đạc rồi đi là vừa.

Mọi người trong cuộc họp nín thính nhìn cô, môi hơi lạnh chảy xuống, thật là lo lắng hộ cô.

Tiểu Mễ đã nhìn thấy hắn, thấy được vị trí hắn ngồi, “Thích Lãm Lạc tiên sinh, em có việc gấp muốn tìm anh.” Giọng nói mềm mại thật dễ nghe cố gắng nói lớn tiếng, chỉ sợ hắn không nghe được.

“Thật có lỗi, để cô ấy chạy vào đây.” Lý Khắc vừa kéo tay cô vừa giải thích.

“Lãm Lạc tiên sinh... Chúng ta kết hôn đi, chúng ta kết hôn...” Còn chưa nói xong đã bị lôi ra ngoài phòng họp, nhưng là lời nói vừa rồi của cô, tất cả đều đã nghe thấy rất rõ ràng.

Không khí cuộc họp vẫn thật im lặng, vì tiếng động mở cửa, mọi người đều bật cười, chờ xem kịch hay, mọi người đều nở nụ cười khinh miệt.

“Thật là nực cười.”

“Chính là, không biết lựa sức mình, một người dọn vệ sinh lại có thể có ý nghĩ kì quái như vậy.”

“Đây là chuyện buồn cười nhất ta từng thấy.”

“Cô ta có phải điên rồi không?”

Phanh

“Đủ rồi.” Lãm Lạc hung hăng hất tung tài liệu xuống dưới đất, vẻ mặt nhúu chặt lại, ánh mắt lạnh lùng khiến cho người khác e ngại, không cho phép kẻ nào nói xấu Tiểu Mễ nhưng cô ấy luôn làm những hành động như vậy, khiến cho hắn bất ngờ, sợ hãi không than nổi.

“Cuộc họp chấm dứt.” Lãm Lạc lạnh lùng bước xuống phía dưới, vội vàng bước ra khỏi phòng họp.

39. Chương 39

Tiểu Mễ ngồi xổm bên ngoài phòng họp, đầu cúi thấp, ngón tay vẽ tròn tròn trên mặt đất, giống như một cô nhóc làm chuyện gì sai vậy. Vì không thể làm gì được Lý Khắc, cô đành ở bên ngoài đợi.

Lãm Lạc nhìn thấy Tiểu Mễ ngồi bức tường, người mặc quần áo vệ sinh, có thể nghĩ ra cô đã diễn những trò gì. Nhớ tới lời cô vừa nói hắn thật không thể tưởng tượng nổi, cô vì cái gì mà muốn kết hôn, cô không phải không thích hắn tới gần sao? Luôn gọi hắn là đồ khốn sao.

Đi đến trước mặt cô, bàn tay to cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đưa cô đi.

“Thích Lãm Lạc tiên sinh? Cuộc họp kết thúc rồi sao?” Tiểu Mễ đơn giản không biết, cũng không có ý thức được ánh mắt của người khác, hoàn toàn tồn tại trong thế giới của hai người, giống như toàn bộ thế giới cùng cô và hắn không có quan hệ.

Hắn kéo cô, từng người trong phòng họp nối đuôi nhau đi ra, thấy được cảnh này trợn mắt há mồm.

“Tổng giám đốc kéo cô ta đi rồi?”

“Người làm vệ sinh a, thật sự không biết xấu hổ.”

” Đúng vậy, đúng vậy.”

Lý Khắc nghe không vui, mở miệng nói: “Cô ấy là tiểu thư nhà chúng tôi, xin mọi người để ý lời nói một chút.”

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Lý Khắc.

“Tiểu Thư nhà các người??? Có quan hệ thế nào với Tổng giám đốc đây?”

“Đúng a, vì cái gì mà nói muốn kết hôn đây?”

“Không cần hỏi, rất nhanh sẽ rõ ràng thôi.” Lý Khắc không muốn giải thích nhiều. Kì thật hắn đã sớm biết thiếu gia đối với tiểu thư là nhất kiên chung tình, không biết tiểu thư có nhìn ra được không?

Tiểu Mễ bị kéo vào phòng làm việc của hắn, hắn khóa cửa lại. Rồi đặt lưng cô dựa vào cửa, ánh mắt hắn thâm thúy nhìn cô, hai người nhìn nhau hồi lâu.

“Thích Lãm Lạc tiên sinh, em có lời muốn nói với anh.” Ánh mắt hắn nhìn cô trực diện, sắc bén, Tiểu Mễ có chút không được tự nhiên, mở miệng nói.

“A? Có phải muốn cùng anh kết hôn đúng không?” Lãm Lạc cười yếu ớt, hắn đã vừa nghe được rồi, nhưng hành vi này làm hắn không thể lí giải được.

“Anh đã nghe được rồi? Vậy anh có muốn kết hôn với em không?” Mặt không đỏ không nóng, giống như lấy hôn nhân ra làm trò đùa.

“Anh muốn biết nguyên nhân?” Xem cô không hề khản trương không hề thẹn thùng, cái này khiến cho hắn

không vui, cô không phải vì thích hắn mới kết hôn.

“Ông nội có một tâm nguyện duy nhất là nhìn thấy chúng ta kết hôn, em nhất định phải thực hiện tâm nguyện của ông nội, anh đáp ứng em được không?” Hai tay cô nắm lại, đáng thương cầu xin hắn đồng ý.

“Ý của em là muốn cho ông nhìn thấy, một cuộc kết hôn giả?” Thì ra là thế, tốt, cái gì giả sẽ thành thật hết, cô vô ý vậy đừng trách hắn vô tình.

“Đúng, đúng, anh đồng ý với em được không? Chỉ sợ ông nội...” Tiểu Mễ nói xong, không khỏi đau thương.

40. Chương 40

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lâm Lạc nở nụ cười tà mị, bày ra vẻ mặt cực kì anh tuấn, “Được rồi!”

Mỗi lần nhìn thấy gương mặt tràn ngập tươi cười của hắn, Tiểu Mễ đều không thể bình tĩnh, nở cười khúc khích. Tạo sao lại có người đẹp như vậy chứ? Không, bây giờ không phải là lúc ngắm người, Tiểu Mễ lắc lắc đầu, cho mình tỉnh táo lại.

“Anh... Anh vừa mới nói cái gì? Em không nghe rõ.” Tiểu Mễ chờ người ra, không nghe được hắn nói cái gì.

“Anh đồng ý với em.”

“Thật sao? Thích Lâm Lạc tiên sinh, anh thật sự là người tốt.” Kỳ thật hắn cũng không hẳn là người xấu.

“Nhưng anh có yêu cầu.”

Biết mà, biết mà, ác ma làm sao có thể vô điều kiện đáp ứng chuyện này chứ, “Yêu cầu gì?” Tiểu Mễ lập tức ìu xiu, vừa mới cảm thấy hắn là người tốt, lập tức liền thay đổi, thật sự là tắc kè hoa. (Ốc: Chị nói anh hay nói chi vậy)

“Toàn bộ mọi chuyện cưới xin là do một mình anh xử lí, em không được nhúng tay vào.” Lâm Lạc sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, sẽ chới chặt cô ở bên mình.

“Không thành vấn đề, ngày mai lập tức kết hôn được không? Em muốn ông nội nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc của em, ông mới có thể yên tâm, nhờ anh vậy.” Vì ông nội, tất cả đều như thế đi.

“Ngày mai?” Lần đầu tiên lại hấp tấp như thế, thật khiến hắn buồn cười.

“Đúng vậy, ngày mai, càng nhanh càng tốt. Đúng rồi, chúng ta giao hẹn nhé, đừng cho cha mẹ biết chúng ta là kết hôn giả, vì nhất định bọn họ sẽ không đồng ý chuyện này.” Xem ra Tiểu Mễ không phải là không biết nghĩ.

“Em cũng biết chuyện này thật hoang đường sao? Còn tưởng rằng em cái gì cũng không sợ.” Lâm Lạc cố ý nói khê bên tai cô.

“Anh sẽ không đổi ý chứ, như vậy sẽ khiến những người mến mộ anh thương tâm muốn chết, còn có.... Còn có cô gái anh thích sẽ hiểu lầm, anh không để ý sao?” Tiểu Mễ sợ hắn đổi ý, hắn chính là tổng giám đốc của tập đoàn Thái Năng, là người thừa kế tương lai, sẽ vì một cô gái bình thường như cô mà chịu nhiều tổn thất như vậy sao.

“Chính vì thế, em phải báo đáp anh a?” Hấn còn ước những người đừng tới đây đưa, vừa lúc cô lại cho hấn một ý tưởng tốt như vậy. Người hấn thích, còn không phải cô sao? Ý cười ở đáy mắt Lãm Lạc ngày càng đậm, lần này chính là không mời mà tự đến, toàn bộ thế giới hấn chỉ cần cô là đủ.

“Cái này...” Tiểu Mễ gãi gãi đầu, vẻ mặt trầm tư, cái này thật không nghĩ tới a, nhưng mà, chỉ cần hấn chịu đồng ý với cô, mặc kệ là cái gì cô dễ đáp ứng hấn.

“Đi thôi.” Nhìn vẻ mặt khó xử của cô, hay hấn đã đặt ra cho cô một câu hỏi khó.

“Đi đâu?”

“Đương nhiên là đi chuẩn bị hôn lễ.”

“Thật sự? Được _____”

Lãm Lạc đi ra khỏi văn phòng, Tiểu Mễ chạy chậm theo ở phía sau, Lý Khắc đứng ở ngoài cửa đi theo bọn họ.

“Lý Khắc, giúp tôi thu xếp mọi thứ, ngày mai tôi và Tiểu Mễ kết hôn, tốt nhất làm càng long trọng làm tốt.” Lãm Lạc vừa đi vừa nói với Lý Khắc, “Còn có, thông báo cho tất cả các cổ đông đến tham gia hôn lễ.”

“Chờ một chút, tại sao lại muốn làm long trọng như vậy? Đơn giản một chút là được rồi, như là chụp ảnh kết hôn, uống ly rượu giao bôi chẳng hạn, càng đơn giản càng tốt.” Tiểu Mễ một bên nhớ nhớ một bên nói không ngừng, cô không muốn làm lớn chuyện này, đến lúc lại không thử văn hồi.

“Em_____ không_____ có_____ quyền _____ Mẹ khiếp_____ phiền.” Lãm Lạc phun từng chữ qua kẽ răng, cô lập tức ngậm miệng. Hấn lại không biết trong cái đầu nhỏ kia còn có gì nữa, muốn đổi ý, nghĩ cũng đừng nghĩ, hấn muốn toàn bộ thế giới làm chứng, cô gái này là của hấn, ai cũng không thể cướp cô đi.

Tiểu Mễ nghe lời hấn im lặng, trong lòng tràn đầy bất mãn, đáp ứng rồi, nhưng là.... Ai, mặc kệ, trước hết thực hiện tâm nguyện của ông nội đã.

“Được, tôi đi làm.” Lý Khắc nhận được mệnh lệnh, lập tức rời đi.

Chiếc váy cưới được đặt ở công ty váy cưới nổi tiếng nhất.

Thiết kế tinh túy ở chỗ tạo ra vẻ đẹp lãng mạn kinh điển của Châu Âu, thể hiện sự tạo nhã tôn quý khiến cho người khác ngưỡng mộ.

41. Chương 41

Chiếc xe Ferrari dừng ở ngoài cửa công ty, Lãm Lạc vừa đi vào, liền có mấy người phục vụ đi tới, khách khí chào hỏi.

“Cho tôi gặp nhà thiết kế giỏi nhất, cả người trang điểm, nhiếp ảnh gia, giúp cô gái này, tôi muốn cô ấy trở thành một cô dâu đẹp nhất.” Lãm Lạc lạnh lùng nói.

“Chúng tôi sẽ làm như ý ngài, tiểu thư xin mời theo đi chúng tôi.” Người phục vụ khẽ cúi người, thái độ cực kì chuyên nghiệp.

“Thích Lãm Lạc tiên sinh, hãy nghe em nói, không cần phải tốn công tốn sức như vậy, có thể đơn giản một chút...” Tiểu Mễ cố gắng làm hấn thay đổi chủ ý.

“Có nhiều lý do thật đấy.” Con người hần bỗng nhiên u ám, cô không thể yên lặng nghe lời hần sao? Trên đường đi luôn tranh cãi với hần.

Tiểu Mễ không tình nguyện bị bắt đến phòng hóa trang, Lãm Lạc cũng không rảnh rỗi, tiến đến phòng thay quần áo thay lễ phục mà công ty đã tỉ mỉ chuẩn bị cho hần.

Một giờ sau, Tiểu Mễ rốt cuộc hoàn thành xong, Lãm Lạc đã xong trước ba mươi phút đang đợi cô.

Chiếc rèm được kéo ra, một khắc này, Lãm Lạc không hề nghi ngờ người đứng trước mắt mình – Tiểu Mễ thực kinh diễm động lòng người, thật mê hoặc. Mỹ nhân trước mắt này chính là cô gái ngọc trước kia sao? Đây chính là tiên nữ hạ phàm mà.

Kiểu tóc được vén cao thật quý tộc và thanh lịch, màu trắng thanh khiết ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, làn váy dài xõa tung, rơi trên mặt đất, từng đường cong trên cơ thể cô hiện lên rõ ràng, tuy là kiểu dáng đơn giản, nhưng mặc ở trên người cô rõ ràng lại tôn thêm khí chất cao quý. Khuôn mặt nhỏ nhắn được trang điểm nhẹ nhàng, trời sinh cô, cơ bản là không cần đồ trang điểm và trang điểm để cho dấu.

Lần đầu tiên mặc trang phục long lẫy, Tiểu mễ có điểm ngại ngùng, hai má khê hồng lên, thật đúng là không cần dùng phấn má, vẻ đẹp tự nhiên, như một tiên nữ hạ phàm, là tiêu điểm giữa vạn người, thật sự rất đẹp, có thể nói là cô dâu đẹp nhất trong lịch sử.

Lãm Lạc giật mình hoàn hồn, hần rất hài lòng, nhưng là cảm xúc không có rõ ràng, chỉ là mỉm cười, đi đến bên cạnh cô, cúi người ở bên tai trái cô nói nhỏ, giọng nói mềm nhẹ” “Mễ Nhi, hôm nay, em thực sự rất đẹp.” Đưa tay nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, đi vào phòng chụp ảnh.

Má Tiểu Mễ thực sự rất hồng, bị hần nói một câu vào tai, cả người như bông bênh trôi dạt, cuốn vào sự dịu dàng nhẹ nhàng của hần, tiết tấu tim đập mạnh hơn, chụp thật nhiều hình đẹp.

Gần đây thường xuyên có cảm giác như thế, khi nhìn thấy mặt hần mặt liền đỏ, mồm miệng nói không rõ, sợ hơn nữa là trong đầu thỉnh thoảng lại xuất hiện hình ảnh của hần, còn có thể ngây ngô cười, cô bị ác ma này nguyên rửa sao?

Tiểu Mễ mơ hồ còn không biết cô đã dần thân quá sâu vào trong đó, không thể kiềm chế đã yêu ác ma ca của cô, chỉ là đối với tình yêu, cô hoàn toàn rất chậm chậm, chậm hiểu.

42. Chương 42

Hôm sau.

Trong tập đoàn Thái Lăng, sự kiện hôn lễ đã gây ra nhiều ồn ào, náo động. Trên ti vi, truyền thông, báo

chí, tạp chí đều đưa tin. Mọi nơi có thể nhìn thấy “Tổng giám đốc của tập đoàn Thái Lăng Thích Lãm Lạc sẽ kết hôn với Mạt Tiểu Mễ vào ngày hôm nay.”

Sáng sớm tại nhà họ Thích, mọi người khi nhận được thông báo liền vội vàng đi tới.

” Vì sao lại như vậy?” Tạ Khải không thể tin nổi.

“Có phải người đó ép buộc cô, tôi sẽ giúp cô đòi lại công bằng.” Lam Ngọc tin rằng Thích Lãm Lạc rất có thể làm chuyện như vậy.

“Không phải, là tôi yêu cầu anh ấy kết hôn, tâm nguyện cuối cùng của ông nội là nhìn thấy tôi với Lãm Lạc kết hôn, bây giờ ông nội còn đang sống, tôi nhất định phải thực hiện tâm nguyện của ông, mọi người đừng nói gì cả, Thích Lãm Lạc tiên sinh là người tốt, không nên trách anh ấy.” Tiểu Mễ giải thích.

“Là thật sao?” Tạ Khải không tin mọi chuyện lại đơn giản như vậy, hẳn đã sớm phát hiện cô đối với Lãm Lạc cảm giác khác khác, cô ấy thích hẳn?!

“Nếu em đã quyết định như vậy, chúng ta có hỏi cũng chẳng giải quyết được gì, cứ như vậy đi, anh hi vọng em hạnh phúc là tốt rồi.” Tuần Tường giống như một người anh trai hiểu được tâm tư của cô.

“Cậu thích anh ta sao?” Lam Ngọc hỏi.

“Mình... Mình không biết, có lẽ vậy.” Tiểu Mễ tùy ý trả lời Lam Ngọc, cô muốn trốn tránh vấn đề này, “Mọi người ngồi đi, tôi đi ra ngoài chút.” Nói xong cô chạy ra ngoài.

Chạy tới bên cạnh hồ, cô thống khổ, ” Mình làm sao có thể thích ác ma chứ? Không thể được?” Cô thì thào nói.

“Như thế nào lại không thể được? Em chính là thích Lãm Lạc, đã thích đến không thể kiềm chế rồi.” Tuần Tường không biết đứng đằng sau cô từ khi nào. Tâm tư đơn thuần của cô, hẳn đã sớm nhìn ra.

“...” Cô trầm mặc.

Không nói một lời nào, tốt lắm, đã thừa nhận.

“Em nên suy nghĩ về việc này.” Dứt lời liền rời đi để cô ở lại suy nghĩ.

“Em chính là thích Lãm Lạc... Thích đến không thể kiềm chế rồi...” Lời nói của Tuần Tường, đầu óc cô trở nên trống rỗng, cô ngơ ngác nhìn nước trong hồ, đã không muốn phủ nhận sự thật này, đúng vậy, thích hẳn, có thể nào, Thích Lãm Lạc sẽ đáp ứng kết hôn giả với cô vì ông nội, xuất phát từ đồng tình mà thôi.

Hơn nữa bên cạnh hẳn, có trăm ngàn mỹ nhân xinh đẹp hơn cô, như thế nào lại là cô.

Dù có như thế nào, cô phải chôn thứ tình cảm này ở sâu trong nội tâm, vĩnh viễn.

43. Chương 43

Đột nhiên tiếng di động vang lên phá tan suy nghĩ của cô, số điện thoại xa lạ xuất hiện trên màn hình.

“Xin chào.” Tiểu Mễ lễ phép nói.

“Tiểu Mễ, chị là Văn Cơ đây.” Văn Cơ từ từ buông lỏng bàn tay đang nắm chặt, giọng nói cố gắng mềm mại nhất.

“Chị Văn Cơ, tìm em có việc gì sao?” Đúng rồi, chị ấy thích Thích Lãm Lạc, chị ấy sẽ ghét mình sao?

“Biết em sắp kết hôn, cho nên chị đã chuẩn bị một món quà đặc biệt cho em, em có thể đến phía tây của công viên để lấy không, chị muốn đích thân đưa cho em.” Giọng nói ôn nhu như nước.

“Chị không ghét em sao?”

“Sao có thể chứ? Tình yêu vốn không thể ép buộc, chị cũng chỉ có thể cam chịu số phận, em có thể tới không? Chị muốn chúc phúc cho hai người.” Trong lòng Văn Cơ sớm đã có một một lửa, lòng ghen tị đã đạt cực điểm.

“Chị Văn Cơ, chị thật là tốt, em sẽ đi ngay bây giờ, chị đợi em một chút.”

“Nhớ giữ bí mật đó.”

“Được.”

Tiểu Mễ cúp điện thoại, lập tức rời đi, cô đi ra khỏi biệt thự, vẫy một chiếc taxi. Cô thấy bây giờ vẫn còn sớm, nhanh chóng đi rồi quay lại sẽ không bị chậm hôn lễ.

Xuống xe ở phía tây công viên, liền chạy vào công viên.

Đứng trong công viên, nhìn khắp bốn phía vẫn không thấy bóng hình của Văn Cơ, sờ sờ túi tiền, di động cũng không thấy, nhất định là không cẩn thận đã để quên ở trên taxi rồi, làm sao đây? Bây giờ nếu không

tìm thấy chị Văn Cơ, chị ấy sẽ rất lo lắng, Tiểu Mễ sốt ruột nghĩ.

Công viên rất rộng, Tiểu Mễ chỉ có thể tìm kiếm khắp nơi, không cẩn thận đi vào một rừng cây rậm rạp âm u.

“Chị Văn Cơ, chị ở đây sao?” Tiểu Mễ dừng bước, gọi tên Văn Cơ.

Bộp, một chiếc gậy lớn đánh vào gáy của cô, cô không còn ý thức, liền ngất đi, trên gáy có dòng máu đỏ tươi chảy xuống.

Đập nhẹ vào cánh tay trắng kiện của một người đàn ông, một người phụ nữ yếu điệu từ một chỗ tối đi ra, ngạc nhiên nhìn dòng máu đang chảy trên người Tiểu Mễ, cô có chút sợ hãi, ” Hoắc Cương, anh không có đánh chết cô ta đấy chứ/”

Người đàn ông đưa tay kiểm tra mạch đập của Tiểu Mễ, vẫn còn đập, “Cô ta không chết, bây giờ làm gì đây?”

“Anh xuống tay với phụ nữ cũng thật dã man a, nhưng em thích. Loại con gái không biết xấu hổ, xứng đáng với kết cục này, dám đến công ty cầu hôn với Lâm Lạc.” Đi đến bên cạnh Tiểu Mễ, “Em gái Tiểu Mễ, đây là món quà của ta, thế nào? Mà đúng là ngu xuẩn, quá ngu xuẩn, muốn tranh đàn ông với ta sao, đợi kiếp sau đi. Bằng bó cho cô ta, em không muốn cô ta mất máu nhiều mà chết. Sau đó đưa cô ta đi thật xa, em vĩnh viễn không muốn nhìn thấy mặt cô ta nữa. Sau khi chuyện này thành công, em sẽ trả thù lao thật tốt cho anh.” Văn Cơ lạnh lùng nói, vẻ mặt vốn là lay động lòng người, bởi vì ghen tị trở nên thật xấu xí dự tợn, giống như con bọ cạp.

“Được, như thế đi.” Hoắc Cương ôm Tiểu Mễ nhét vào xe, xe chậm rãi lăn bánh.

Còn Văn Cơ bắt một chiếc taxi, dường như không có việc gì đi tới buổi lễ, phải nói là đến xem kịch vui, không có cô dâu để xem hôn lễ sẽ cử hành như thế nào.

44. Chương 44

Sắp đến giờ, mọi người trong nhà đứng ngồi không yên, mọi người chia nhau ra đi tìm Tiểu Mễ. Nhưng lại không tìm thấy, biệt thự rộng lớn, có thể đi đâu a. Phát hiện có điểm lạ, hỏi tất cả người làm trong phủ, đều nói không thấy cô, gọi di động cũng không ai nghe. Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Trong lòng mọi người đều như lửa đốt, đi tìm kiếm khắp nơi.

Về mặt Lâm Lạc hiện rõ sự bất an, liền cầm điện thoại, lấy xe ra ngoài tìm kiếm, cô ấy có thể ở đâu chứ, nhà, bệnh viện cũng không có bóng dáng cô ấy.

Đành phải trở về nhà bàn bạc, Lãm Lạc vừa xuống xe, Tạ Khải đi nhanh về phía hắn, muốn cho hắn một quyền, nhưng thân thủ Lãm Lạc nhanh nhẹn tránh đi rất nhẹ nhàng, ánh mắt hung tợn nhìn hắn.

“Có phải anh ép buộc cô ấy kết hôn với anh, cho nên cô ấy mới trốn đi.” Tạ Khải tức giận nói.

“Tốt nhất nên bình tĩnh một chút, tiết kiệm sức lực mạnh mẽ của anh để tìm Tiểu Mễ đi.” Lãm Lạc vung cánh tay của hắn ra, hai ánh mắt lạnh như băng, tơ máu hiện lên rõ ràng, có thể cảm nhận được hắn đang trong lòng đang gấp gáp thế nào.

Lần đầu tiên Tạ Khải chứng kiến Lãm Lạc vì một người con gái mà phát điên, cũng cảm nhận sâu sắc hắn yêu Tiểu Mễ như thế nào, khác xa so với tưởng tượng của hắn.

“Gọi được rồi, gọi được rồi.” Lam Ngọc cao hứng kêu lên, cô đã gọi điện cho Tiểu Mễ rất nhiều, rốt cuộc có người nghe.

Thì ra lái xe đi ăn cơm, lúc quay lại mới phát hiện khách làm rơi điện thoại.

“Alô, alô ...”

Lãm Lạc vội lấy điện thoại nghe, “Anh là ai? Chủ nhân của di động đâu?” Vừa nghe giọng là đàn ông, sắc mặt nhanh chóng trở nên lo lắng hơn.

“Tôi là tài xế, cô ấy để quên điện thoại trên xe của tôi.” Tài xế nói. Bởi vì hắn nghe được giọng của đàn ông nên giọng nói lạnh như băng, có chút áp bức.

“Bởi vì cô gái này đang mất tích, anh đang ở đâu? Chúng tôi cần anh giúp đỡ.” Lãm Lạc giữ bình tĩnh.

“Nhưng...” lái xe do dự, hắn chỉ là một người thường, hắn còn muốn kiếm tiền.

“Tất nhiên, chuyện này thành công, tôi sẽ trả thù lao cho anh, nhất định không đối xử tệ với anh đâu.” Lãm Lạc hiểu rõ hắn đang do dự cái gì.

“Vậy được, coi như làm việc tốt đi. Tôi ở...” Tài xế nghe được có thù lao, không suy nghĩ nhiều trực tiếp đáp ứng, sau đó nói cho Lãm Lạc địa chỉ.

Mọi người lập tức lái xe đến nơi mà người tài xế nói.

Đường cao tốc.

Đã trải qua ba giờ, xe chạy được vài trăm dặm.

Lái xe chính là người đàn ông tên Hoắc Cương, Mặt Tiểu Mễ vẫn trong tình trạng hôn mê, nằm ở ghế ngồi sau. Trên đầu quần băng gạc màu trắng, xem ra người đàn ông này cũng không muốn dồn cô vào chỗ chết, tuy là cầm máu nhưng màu trắng của băng vẫn nhiễm một tầng máu đỏ.

“Lúc đó, cô ấy kêu tôi lái xe tới đây, tôi thấy cô ấy xuống xe liền chạy vào công viên, sau đó, tôi cũng không rõ nữa.” Tài xế dẫn bọn họ đến công viên, kể lại tình huống lúc đó.

Tất cả mọi người đều đu vào trong công viên, cảnh sát cũng đi bảo, mỗi người là một phần sức lực. “Khi ở trên xe, cô ấy có nói gì không?” Một cảnh sát cầm bản ghi chép hỏi người lái xe.

Nhớ lại lúc đó.

“Không có nói gì, chỉ thúc giục tôi lái xa nhanh, đúng rồi, cô ấy để quên điện thoại trong xe tôi.” Tài xế nói xong liền lấy điện thoại đưa cho cảnh sát.

Cảnh sát nhận điện thoại di động, đem nó để vào trong chiếc túi trong suốt, bởi vì đây có thể là con đường duy nhất tìm được cô ấy.

45. Chương 45

Sắc trời tối dần, hôn lễ đã sớm bị huỷ bỏ, chính vào thời khắc không tìm thấy cô dâu kia đã có một tuyên bố rằng, cô dâu bị bệnh không thể rời giường, hôn lễ không thể cử hành, tạm thời kéo dài thời hạn.

Bên ngoài, toàn bộ Thích gia đã bị phóng viên vây quanh.

” Xin hỏi, không phải ngày hôm qua Mặt Tiểu Mễ tiểu thư vẫn còn khỏe mạnh sao? Vì lý do gì mà hôm nay đã bị bệnh liệt giường? Có phải hay không tiểu thư đã mắc phải chứng bệnh nan y nào đó?” Một vị nữ phóng viên nhanh chân hỏi Tiểu Mạn.

” Thực xin lỗi, tôi không thể trả lời bất cứ câu hỏi nào của các vị, xin các vị tránh ra.” Tiểu Mạn nhìn cửa nhà mình không thể nào vào được, thật vất vả mới có thể chen vào, sau đó người giúp việc chạy đến đóng cửa lại mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Ở trên xe, Tiểu Mạn nhìn lên bầu trời xanh, suy nghĩ, hy vọng có thể nhanh chóng tìm được Tiểu Mễ, hy vọng con bé vẫn mạnh khỏe.

Nghe được tin hai đứa kết hôn, tuy rằng thực kinh ngạc. Bất quá chẳng có gì lạ, bởi vì xem những tính

toán của bà thì chuyện này cũng sẽ xảy ra nhưng thật không nghĩ tới nó lại xảy ra nhanh như vậy. Lúc đó, bà rất là vui mừng mà vì hai đứa chuẩn bị hôn lễ, chính là bận tới mày tới mặt, bà rất hy vọng Tiểu Mễ sẽ là con dâu của bà nha, aizz.....

Thời gian nặng nề trôi qua, màn đêm buông xuống.

Bởi vì trời đã tối khiến cản trở việc tìm kiếm nên cảnh sát đã bật tất cả đèn đường, đèn tia tử ngoại, vân vân, có thể phát sáng thì đều mở ra, đem khắp công viên từ màu đen chuyển qua màu sáng rất bất, thoát nhìn cùng ban ngày cũng không phân biệt được.

Hô hoán, hỏi người qua đường, dốc hết lực lượng cùng tinh thần. Lại không ai gặp qua, cũng không có phát hiện ra manh mối, tình thế nghi ngờ dày đặc, dĩ nhiên là không thể có chuyện một người lại vô duyên vô cớ mà biến mất?

Máy bay liệng qua một chỗ bí ẩn thì phát hiện thấy vết máu ghê người. Đáp máy bay xuống, tay chạm vào vết máu, vẫn còn ướt, liền lập tức gọi mọi người tập hợp lại chỗ này.

” Mọi người xem, máu này có thể hay không là.....” Hắc không tin, nếu đây thật là máy của Tiểu Mễ thì tình trạng của cô ấy đang rất nguy hiểm.

“Không có khả năng, Tiểu Mễ nhất định là không có việc gì.” Lam Ngọc kiên quyết lắc đầu phủ nhận.

Cảnh sát lấy chút máu để vào ống nghiệm nhỏ, chuẩn bị đem đi xét nghiệm.

” Xem tình trạng đông của vết máu thì có lẽ là từ 6-7 tiếng trước. Nếu vết máu thật sự là của Mễ tiểu thư thì tình trạng của cô ấy đang hết sức nguy hiểm, chúng ta phải tìm tất cả những nơi mà cô ấy có thể rơi xuống.” Một vị cảnh sát nhìn vết máu phân tích, nói đạo lý rõ ràng.

” Tôi muốn có được kết quả xét nghiệm nhanh nhất.” Lâm Lạc cơ hồ đã mất đi lý trí, cảm xúc bất an trong lòng hắn rất nhanh đã tiến vào tim.

Vài ngày sau, khi không có nửa điểm tin tức của Tiểu Mễ, kết quả xét nghiệm lại đúng là máu của cô ấy, Lâm Lạc đã mời toàn bộ lực lượng cảnh quan tìm kiếm khắp đất nước, phân bố tất cả các khu vực, bao gồm cả nước ngoài, toàn lực tìm kiếm địa điểm mà Tiểu Mễ rơi xuống. Ra tuyên bố: Sóng phải thấy người, chết phải thấy xác.

Con đường tìm kiếm duy nhất chính là qua điện thoại di động, lần cuối cô nói chuyện là cùng một số lạ. Tuy rằng là một dãy số bất quái, cũng là số không đáng kể. Bất quá khoa học kỹ thuật rất phát triển, rất nhanh liền tra ra người nói chuyện với Tiểu Mễ hôm đó. Tên là Hoắc Cương, đã từng vào tù hai lần, cho nên cảnh sát đối hắn ấn tượng đặc biệt rõ ràng, hiện tại đều đã dốc toàn lực đi bắt hắn, bắt được người này nhất định chân tướng sẽ rõ ràng.

Ánh nắng chói chang của mùa hè, xung quanh đồng cỏ xanh, hoa cỏ cây cối đang đến mùa nở rộ.

” Ha ha... Ha ha... Thiên sứ ca ca, mau tới bắt em đi, ha ha...” Cô nhóc Tiểu Mễ mới mười tuổi nét mặt hồn nhiên tươi cười chạy trốn trên đồng cỏ.

” Mễ Nhi đừng chạy, ca ca tới bắt.” Hấn chạy theo phía sau cùng cô chơi đùa.

” Nhanh lên, nhanh lên tới bắt em a.” Tiểu Mễ vẫn chạy trốn.

Bỗng nhiên toàn bộ vùng đất trở nên tối tăm, sấm chớp ùng ùng, gió bão điên cuồng đánh vào người của Tiểu Mễ. Cô xoay người lại tìm không được bóng dáng của thiên sứ ca ca, thân thể của hấn không nhúc nhích, thần sắc hoảng sợ bất lực, cô liều mạng kêu gọi, nhưng lại không phát ra tiếng, cô sợ hãi, khóc, hy vọng thiên sứ ca ca có thể tới mang cô đi.

” Thiên sứ ca ca...” Bừng tỉnh từ cơn ác mộng, hai mắt mở to ra. Đầu cô vô cùng đau, trên trán lấm tấm mồ hôi. Liên tục mấy ngày qua đều là những cơn ác mộng như vậy, chẳng lẽ thật sự sẽ ở sự thật phát sinh sao? Không, rất đáng sợ.

Chung quanh là một màu đen, cùng cảnh ở trong giấc mộng rất giống nhau, bất quá nơi này lại rất im lặng.

” Cô tỉnh rồi, cảm thấy thế nào?” Giọng của một cô gái vang lên.

” Cô là ai? Vì sao không ra mặt.” Tiểu Mễ không nhìn thấy cô gái đang nói chuyện với cô.

” Cô...” Cô gái lấy tay quơ quơ trước mặt của Tiểu Mễ, ” Cô không nhìn thấy tôi sao?”

” Tôi như thế nào cái gì cũng nhìn không thấy.” Tiểu Mễ nhú mày nhìn, vẫn là một màu tối đen như mực.

” Cô không nên gấp gáp, để tôi đi tìm bác sĩ.” Cô gái trấn an cô, sau đó chạy đi.

46. Chương 46

Đây là một thôn nằm sâu trong núi, phong cảnh đẹp đẽ, không khí tươi mát, nơi nơi đều có tiếng chim kêu, làm cho người ta có cảm giác an tĩnh thoải mái. Mọi người trong thôn đều là lấy công việc cày bừa thu hái là việc làm chính của mình, nơi này không có đô thị huyên náo, ham muốn hưởng thụ vật chất, xích mích, không ai cùng thôn có tranh cãi với nhau, cứ thế mà cuộc sống yên bình trôi qua.

Cô gái dẫn đến một vị bác sĩ già.

Vị bác sĩ nhìn nhìn mắt của cô, đơn giản kiểm tra rồi một chút, lắc lắc đầu nói:” Ánh mắt của cô nhìn không ra cái gì khác thường, phải đến thành thị có bệnh viện lớn kiểm tra mới được, chứ tôi bất lực rồi.” Bởi vì đối với thôn nhỏ nằm sâu trong núi, căn bản là không có thiết bị điều trị.

” Tôi sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy gì sao?” Tiểu Mễ lo lắng, nếu không nhìn thấy, cô sẽ làm sao gặp lại được Lâm Lạc, sẽ như thế nào gặp lại được ông nội, làm sao bây giờ.....

” Khó mà nói được, bởi vì đầu cô bị va chạm nghiêm trọng dẫn đến bị mù, có lẽ vài ngày hoặc là mấy tháng sẽ khôi phục, nghiêm trọng hơn thì vĩnh viễn cũng không nhìn thấy.” Bác sĩ Trình phỏng đoán vậy.

” Đây là đâu, tại sao tôi lại ở đây?” Tiểu Mễ phát hiện ra bên người đều là những người xa lạ.

” Các cô nói chuyện đi, tôi có việc, đi trước.” Trình thầy thuốc dứt lời, liền rời khỏi.

” Ông ấy là bác sĩ nổi danh của thôn chúng tôi, rất tốt, rất thích giúp đỡ mọi người. Đúng rồi, tôi là Trần Hồng, cô có thể gọi tôi là Hồng, cô tên gì?” Cô gái thân thiết mỉm cười nói. Cô gái này ăn mặc rất bình thường, là cô gái làm việc nông, bộ dạng cũng có vài phần thanh tú.

” Tôi tên là Mạc Tiểu Mễ, cô cứ gọi tôi là Tiểu Mễ.” Tiểu Mễ cười đáp lại.

” Tiểu Mễ, cô nhất định sẽ khỏi thôi, không cần lo lắng.”

” Cảm ơn, cô thật tốt.”

” Ha hã, không có gì, mọi người trong thôn của tôi đều như vậy, không phải chỉ có mình tôi.” Hồng cười khiêm tốn trả lời.

47. Chương 47

Hơn mười ngày trôi qua.

Quả nhiên, mọi người trong thôn rất lương thiện, thỉnh thoảng mọi người đều lên thăm và mang thức ăn đến cho cô.

Nguyên lai là cô được phát hiện dưới chân núi, vào thời điểm cô được cứu về là đang hôn mê, liên tục bốn ngày bốn đêm vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Có người cho rằng cô vẫn chưa tỉnh lại, lại có người nói cô là tiên nữ hạ phàm đang ngủ.

Thôn này rất nhỏ, chỉ một việc nhỏ cũng sẽ truyền đi khắp thôn, dĩ nhiên là chuyện của Mạc Tiểu Mễ cũng trở thành chủ đề chính trong thôn. Cô chính là người xinh đẹp nhất từ trước đến giờ xuất hiện trong thôn, cho nên đặc biệt được hoan nghênh.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là cặp mắt tròn tròn xinh đẹp như nước lại bị mù, nhưng mà tất cả mọi người lại đối với cô tốt như vậy nên cô cũng không còn sợ hãi, tập làm quen dần với cuộc sống không có ánh sáng.

Dựa người vào cửa, Tiểu Mễ có chút dăm chiêu, thể giới của cô chỉ có một màu đen khiến cho cảnh đẹp trước mắt nhưng cũng không thể nhìn thấy. Trước đó đã phát sinh chuyện gì cô cũng không nghĩ ra được, cô chỉ biết là ngày đó cô cùng Lãm Lạc giả kết hôn cho ông nội xem, kết quả là cô được phát hiện ở chân núi hoang vu hẻo lánh này, rốt cục là chuyện gì đã xảy ra.

Đem tháng sáu yên tĩnh, sương mù bao phủ khắp nơi, bầu trời lất phất những hạt mưa nhỏ.

Vốn là thời tiết oi bức, nhưng trong phòng lại lạnh như băng, gần 4, 5 độ, rõ ràng là có người chỉnh cho điều hòa giảm xuống.

Truyền hình đưa tin, hình của Lãm Lạc và Tiểu Mễ, trên bàn đều là hình của Tiểu Mễ, ghi hình, ảnh chụp đều là của Tương Tiểu Mạn trong lúc nhàm chán đã chụp lại.

Thân thể thon dài ngồi trên ghế sofa, tầm mắt của Lãm Lạc đều dừng lại trên tivi. Trong đó, Tiểu Mễ trông rất sống động, hoàn toàn biểu lộ hết tính cách của cô, mày liễu tinh xảo, hai tròng mắt linh hoạt, khe tươi cười, vừa bướng bỉnh vừa đáng yêu.

” Mễ Nhi...” Lãm Lạc hai mắt ướt đầm, nhẹ giọng gọi, tâm truyền đến một trận đau đớn, một cổ lãnh khí dồn dập hạ xuống, dần dần đóng băng tâm hồn hắn.

Dường như mỗi ngày hắn đều phát tin trên truyền hình, lặp đi lặp lại nhắc nhở tra tấn chính mình.

Nhớ lại sau khi sự việc xảy ra mấy ngày, phía Tây công viên, một đám rừng vô cớ bị cháy, ngọn lửa hung mãnh dường như đã đem khu rừng này đốt cháy sạch. Khi đám người của Lãm lạc đến nơi thì ngọn lửa hung tàn đã muốn đốt một nửa khu rừng thành mặt đất bằng phẳng, một cây cỏ cũng không để sót.

Nghe nói, có tiếng thét chói tai của một cô gái nhưng do lúc ấy lửa quá lớn, không ai có thể xông vào cứu cô ấy, cứ như vậy mà bị hóa thành tro bụi. Tất cả mọi người đều kết luận là Mạc Tiểu Mễ, bởi vì sự tình phát sinh rất trùng khớp, vừa vặn là cùng một khoảng thời gian.

Lúc ấy Lãm lạc sợ hãi đứng tại đó, trái tim vỡ vụn, chứng kiến tất cả mọi việc khiến hắn quên cả hô hấp. Sắc mặt nháy mắt chuyển sang xanh, hắn ngón tay nắm chặt, lực đạo đột nhiên tăng thêm, cho đến khi có máu chảy từ lòng bàn tay của hắn..... Chảy dọc theo ngón tay thon dài rơi xuống mặt đất.....

” Vì sao? Vì sao lại tàn nhẫn như vậy.” Lầm Lạc giận dữ ngẩng mặt lên trời gào lớn, cảm xúc không khống chế được, điên cuồng gào thét. Hắn thề nhất định sẽ đem hung thủ băm thây vạn mảnh.

Giật mình tỉnh lại trong cơn ác mộng, trong mộng Tiểu Mễ toàn thân cháy rực, gào thét gọi tên của hắn, thế nhưng hắn cũng không ở bên người cô, không thể hảo hảo bảo vệ cô.

48. Chương 48

Hai năm trôi qua, ai cũng không biết, Tiểu Mễ vẫn còn sống trên nhân thế.

Đáng tiếc là hai mắt của cô không có khôi phục lại thị lực, năm đó bác sĩ nói cô phải đến bệnh viện lớn trong thành thị mới có thể khám và chữa bệnh được. Cái chính là Tiểu Mễ đang ở đất khách, người trong thôn cũng không có rời khỏi đây, nếu có cũng chỉ là thị trấn bên cạnh. Đi qua, lại tốn công vô ích quay trở lại.

Hai năm đã khiến cô làm quen với thế giới màu đen, quen với đường nhỏ trong thôn, quen với đường đồng ruộng, đi lại trong thôn, bởi vì cô đã thiên biến vạn biến sờ soạng bước qua. Chính là không cần gây dẫn đường cô cũng có thể đi hết lộ trình, cô cũng thường xuyên đi một mình đến phía sau ngọn núi của thôn.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, xung quanh cô đều là hương thơm của hoa dại, trên cây chim cất cao tiếng hót, gió nhẹ nhẹ thổi. Cây cối hoa cỏ ở đây khiến cô có thể cảm nhận được sức sống mãnh liệt của chúng, mạnh mẽ vì bản thân mà nở rộ.

Cô vẫn như trước ngồi ở gò đất bên trên tảng đá, lại là hái được một đóa hoa dại, đếm đếm cánh hoa,” Hắn sẽ tìm đến ta, hắn sẽ không tới tìm ta, hắn sẽ... Hắn sẽ không...” Hai năm qua, chính là như vậy cho hết thời gian, đại đa số đến cuối cùng của một cái đóa hoa đều là Thích Lầm Lạc sẽ đến tìm cô.

Cô đang chờ đợi, luôn luôn chờ đợi, cô tin tưởng rằng nhất định Thích Lầm Lạc tiên sinh sẽ tìm được mình. Mặc kệ bao lâu, cô nhất định phải đợi hắn.

Nhớ thương cũng biến thành một loại bệnh, lúc nào cũng quần quanh tâm trí của cô. Mỗi ngày đều nhớ tới những nơi cô cùng Thích Lầm Lạc đã đi qua, mặc kệ là hạnh phúc hay sầu bi.

Cô cũng không chán ghét, ngược lại thỉnh thoảng ngây ngô cười, cô rất rõ ràng, cô là vì yêu mà si mê.

Thời gian dài trôi qua, cũng sẽ là mắc bệnh tương tự, có như thương người nào đó thì sẽ không còn thấy cô đơn.

” Lại suy nghĩ đến người tình ca ca?” Một thanh âm xuất quỷ nhập thần ở sau lưng Tiểu Mễ vang lên.

“Hong, cậu lại dọa tở.” Tiểu Mễ tim đập nhanh, vỗ vỗ ngực.

” Là cậu suy nghĩ rất nhập tâm, ngay cả tở đi phát ra tiếng động lớn như vậy cậu cũng không có nghe thấy.” Hồng cố ý giễu cợt cô.

” Tở nào có a.” Tiểu Mễ mặt đỏ bừng.

” Còn nói không có, ha ha... Mặt đều đỏ bừng rồi.”

“.....”

Hai người ở bên kia đùa giỡn, tiếng cười vang vọng khắp sườn đồi.

Đức Bành cho cô một cái túi thơm, cô mở ra, bên trong có hai tấm bùa hộ thân và vài tờ giấy linh tinh, mặt trên chỉ toàn văn tự loằng ngoằng, là Hồng đọc cho cô nghe.

Mễ Nhi, cháu gái yêu quý:

Khi cháu đọc được tờ giấy này có lẽ ông cũng đã mất. Nhưng có một sự thật mà cháu phải biết, thiên sứ ca ca mà cháu rất mực yêu quý, không phải là người mà cháu luôn tạ ơn, mà là người luôn luôn ở bên cạnh cháu – A Lạc.

Kỳ thật ông sớm đã biết, nhưng là A Lạc lại không cho ông nói cho cháu. A Lạc là đứa tốt bụng, khi ông nội còn nằm ở viện, nó là một người bận rộn những lại vì lão già này mà thường bớt thời giờ lại thăm ông, điểm này làm cho ông phi thường cảm động.

Nó vẫn là rất thích cháu, cho nên ông hy vọng cháu có thể gả cho nó, nó là người đáng tin cậy để cho cháu giao phó cả đời mình, cũng chỉ có nó mới có thể làm cho ông yên tâm.

Cháu phải đối tốt với nó, đừng phụ tình của nó đối với cháu.

Sau khi đã biết chân tướng mọi việc, khuôn mặt nở nụ cười, nước mắt trong nháy mắt cứ liên tục rơi xuống, Tiểu Mễ mới biết được chính mình có bao nhiêu ngốc, vừa cười vừa khóc. Lần đầu tiên gặp mặt, cô đã nên nhận ra mới đúng, cái cảm giác quen thuộc mãnh liệt như vậy.

Khó trách khi cô ở trước mặt hần nhắc tới ‘thiên sứ ca ca’, hần luôn thờ ơ, trong lòng hần nhất định là đang cười nhạo cô, cười vì cô không hề biết sự thật.

Hần vì cái gì không nói cho cô chứ, vẫn giấu diếm sự thật, còn làm cho cô tự cho là đúng đi đến kết luận Khải Thụy mới chính là người cứu cô, Thích Lãm Lạc thật sự rất xấu.

49. Chương 49

Văn phòng tổng giám đốc

” Chẳng lẽ anh còn quên không được cô ta sao?” Mối hận Văn Cơ đối với Tiểu Mễ không hề giảm, ngược lại lại gia tăng, vì cái gì ngay cả chết rồi còn mang theo trái tim của Lãm Lạc đi theo nữa.

Hai năm qua, cô vào công ty đi làm cũng chỉ vì muốn tranh thủ tình cảm của Lãm Lạc; cô dùng hết toàn tâm toàn ý, tìm mọi cách lấy lòng hắn nhưng nhận lại được chỉ là sự thờ ơ vô cảm của hắn.

Hắn tựa hồ so với trước kia càng thêm lạnh lùng vô tình, hoàn toàn khép kín bản thân. Không kể ngày đêm đều là vùi đầu làm việc, đối với những người phụ nữ bên cạnh thì nhắm mắt làm ngơ.

Nghे tiếng, Lãm Lạc vùi đầu xem văn kiện, tầm mắt khựng lại vài giây, rất nhanh khôi phục sự lạnh lùng, lại tiếp tục duyệt văn kiện.

Quên? Nói dễ hơn làm, Tiểu Mễ là người duy nhất hắn yêu kiếp này, hắn tin tưởng, cả đời này cũng sẽ không bao giờ quên.

” Cô ấy sẽ vĩnh viễn không trở lại, anh...” Văn cơ còn chưa nói hết.

” Cam miệng, nếu không thể im lặng thì cút cho tôi.” Câu nói lạnh nhạt mà chói tai thét ra, khuôn mặt tuần tú không vui âm u nhìn kỹ Văn Cơ.

” Anh.....” Cô rất không cam tâm, vì cái gì mà cô phải trả giá nhiều như vậy, nhưng lại không chiếm được thứ mà mình muốn, ông trời đối với cô thật không công bằng.

Cốc... Cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên.

” Vào đi.”

Lý Khắc nghiêm trang đi đến.

” Tổng giám đốc, có tin tức...” Lý Khắc nói một nửa mới phát hiện trong phòng còn có người khác.

” Cô đi ra ngoài đi.” Lãm Lạc liếc mắt nhìn văn Cơ một cái, bình thản nói.

Văn cơ trợn mắt nhìn Lý Khắc, khó chịu ra khỏi văn phòng.

” Có chuyện gì, nói đi.” Lãm Lạc vẫn như cũ cúi đầu xem văn kiện.

” Đã bắt được hung thủ hại tiểu thư.” Lý Khắc vẽ mặt bình tĩnh.

Nghe tiếng, Lãm Lạc nâng mi mắt, khuôn mặt tuấn tú hiện lên một tia hận ý, hỏi:” Hắn ở đâu?”

” Nhốt tại tầng hầm, còn có vợ và con của hắn.”

” Tốt lắm, đưa tôi đến đó.”

Hai năm lòng bất rút cục cũng có tin tức, Lãm Lạc không có khả năng dễ dàng buông tha cho hắn, nhất định phải làm cho hắn còn sống không bằng chết, vợ chồng ly tán, để hắn biết được nỗi thống khổ khi mất đi người mình yêu quý.

” Dạ” Lý Khắc cung kính nhường đường.

Lãm Lạc đứng dậy, bước nhanh ra ngoài cửa, Lý Khắc theo ở phía sau.

50. Chương 50

Tại tầng hầm, Hoắc Cương ngồi dưới đất, hai tay bị khống chế. Sắc mặt xám xịt vô thần, trên người có vài vết thương, xem ra khi bị truy bắt đã từng có một trận đánh nhau kịch liệt.

Lãm Lạc đi vào tầng hầm, ngồi xổm trước mặt hắn, bóp cằm hắn, giọng nói sắc lạnh:” Là ai sai người làm việc đó?”

Hắn không nói chuyện, trưng ra bộ dạng muốn chém muốn giết tùy người.

Lãm lạc khinh miệt cười cười:” Xem ra vẫn là không chịu nhận tội?” Tay bóp chặt cằm của hắn rồi đẩy ra.

Đứng dậy, hạ lệnh cho người phía sau.

” Thả ra, thả con của tôi ra.” Người phụ nữ giãy dụa bị người dẫn vào đây.

” Cương—” Người phụ nữ nhìn Hoắc Cương.

” Ba ba, ba ba...” Đứa trẻ gọi

” Thế nào? Người muốn tận mắt chứng kiến cái chết của vợ con mình sao?” Lãm Lạc trêu chọc hỏi, hần hận không thể tự tay đập nát người này.

” Muốn chém muốn giết thì các người cứ tìm ta, không cần làm bị thương bọn họ.” Hoắc Cương trong lòng sợ hãi, mà lực không đủ.

Lãm Lạc hung tợn nắm đầu của hắn nói,” Nói được thì phải làm được, vào thời điểm người giết chết Tiểu Mễ, tại sao người không nghĩ sẽ có ngày hôm nay?” Lửa giận nháy mắt dấy lên, chiếm lĩnh toàn bộ trái tim hắn.

” Giết bọn họ.” hết kiên nhẫn, Lãm Lạc ra lệnh.

” Ba ba cứu mạng... Cứu mạng...” Đứa bé sợ hãi đứng lên.

Hoắc Cương lập tức quỳ xuống cầu xin:” Không cần a... Cô ấy còn sống, cô ấy còn sống...” Sợ hãi lan rộng trong lòng hắn, hắn rất sợ khi mất phải mất đi vợ và con.

Nghe tiếng, tâm của Lãm Lạc đột nhiên rung lên, dồn dập hỏi ” Cái gì? Người vừa nói cái gì?”.

” Cô ấy không chết, cô ấy hiện đang sống ở một thôn nhỏ phía nam.” Hoắc Cương không dám giấu diếm nữa,” Năm đó.....” rồi chậm rãi đem toàn bộ sự việc kể ra không có nửa lời dối trá.

Vốn định hỏi kẻ chủ mưu đã sát hại Tiểu Mễ, lại ngoài ý muốn biết được Tiểu Mễ vẫn còn sống. Lãm Lạc một khắc cũng không chậm trễ, trực tiếp lên máy bay đi tới địa điểm mà Hoắc Cương vừa nói; không thể không chế được tâm trạng trong lòng, rất muốn ngay bây giờ gặp được Tiểu Mễ, dọc theo đường đi cũng khó nén được thần sắc vui sướng, chỉ vì sắp cùng Tiểu Mễ gương vỡ lại lành.

Dọc theo đường nhỏ đầy hoa, con đường dần nhỏ lại khiến xe không đi vào,”shit” Lãm Lạc chửi thề một tiếng, mở cửa xuống xe.

Bất đắc dĩ nhìn con đường nhỏ, cũng chỉ có thể đi bộ đi vào. Theo đường nhỏ nhìn lại, bãi cỏ xanh mượt ngay ngắn giống như nghênh đón lại khách.

Tuy là mùa hè nóng bức nhưng nơi này cũng là có gió mát mẻ, khiến con người ta thoải mái vạn phần.

Đi theo lùm cây nhỏ, xuyên qua mà qua, xa xa rõ ràng có thể nhìn thấy một cái thôn nhỏ, Lãm Lạc bình tĩnh nở một nụ cười có thể khiến người ta say mê, không phụ lòng người, rốt cục hắn cũng tìm được rồi.

Đi ngang qua một ông lão đang làm mộc, hắn trước hỏi thăm:” Xin hỏi, người này đã từng đến đây chưa?” Bàn tay đưa ra bức ảnh có chụp một cô gái.

Ông lão nhìn bức ảnh rồi lại nhìn Lãm Lạc, hiển nhiên không phải là người địa phương, xem cách ăn mặc chắc chắn là con nhà giàu, bộ dạng cũng không giống người xấu, do dự mở miệng nói:” Phần đất bên ngoài thôn.”

” Vâng.” Đơn giản trả lời ông lão.

” Cậu tìm người là ở thôn của chúng tôi, để tôi dẫn cậu đi.” Ông lão thản nhiên nói.

” Thật sao? Cám ơn.” Lãm Lạc kinh hỉ, bạc môi nở một nụ cười yếu ớt, hướng ông lão nói lời cảm tạ, rồi đi theo phía sau.

51. Chương 51

Ông lão dẫn hắn đến trước một căn phòng nhỏ, ” Cô ấy từ trước tới nay đều sống tại đây.” Nói xong, ông lão liền xoay người đi.

Hắn nhìn căn phòng đơn sơ, trong lòng dâng lên một tia ưu thương, hai năm qua cô ấy đều sống tại nơi này sao? Có hay không phải chịu rất nhiều vất vả.....

Còn chưa kịp gõ cửa thì cánh cửa đã chậm rãi mở ra, một cô gái mộc mạc xuất hiện, Lãm Lạc hỏi:” Xin hỏi...”

Cô gái trước hai mắt sáng ngời, dáng người cao lớn, mày rậm cùng ánh mắt sắc bén, mang theo vài phần hàn ý, ngũ quan như ngọc, không hề thua kém các ngôi sao nổi tiếng hàng đầu. Cô hoàn toàn thất thần, khuôn mặt ngây ngô cười cười.

Lãm Lạc không cho là đúng, bên miệng dè nén một chút, giọng điệu tăng thêm:” Xin hỏi, cô đã gặp qua người này chưa?”

Cô gái lấy lại tinh thần, vội vã điều chỉnh lại sắc mặt, hai gò má nháy mắt biến hồng. Cô nhìn ảnh chụp, đột nhiên có phản ứng, ” Anh tìm Tiểu Mễ, anh là Thích Lãm Lạc...?!” Đúng vậy, hắn nhất định chính là người mà Tiểu Mễ hay nhắc tới, nhưng mà người thật so với miêu tả còn muốn đẹp trai hơn.

” Tại sao cô lại biết?” Lãm Lạc khó có thể tin, hắn chưa từng nói tên của mình thế nhưng tại sao cô lại biết..

” Ha hả, tôi đoán, bởi vì Tiểu Mễ thường xuyên nhắc đến anh, cho nên....” Cô gái đắc ý nói.

” Cô ấy ở đâu?” Lãm Lạc vội vã hỏi.

” Nếu tôi đoán không nhầm thì nhất định là cô ấy đang ở gò đất ở phía sau ngọn núi, anh đi thẳng theo con đường này thì đến.” Cô gái trực tiếp chỉ đường cho hắn, cũng không đi theo, rất thức thời mà không đến phá đám chuyện đoàn tụ của hai người bọn họ.

” Cảm ơn.” Nói xong liền xoay người đi đến con đường mà cô gái vừa nói.

Cô gái nhìn bóng dáng của hắn, thở dài, lầm bầm lầu bầu:” Ai... Tại sao mình lại không có mệnh tốt như vậy?”

Đi dọc theo con đường nhỏ, tầm mắt của hắn rất nhanh đã nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh xinh đẹp, rất thu hút.

Cô như đứng giữa một biển hoa, ôm mấy đóa hoa dại, trên người mặc bộ váy trắng; mái tóc đen dài tung bay trong gió, tựa hồ hai năm qua chưa từng cắt ngắn đi, bây giờ đã dài tới thắt lưng rồi; xung quanh cô là những chú bướm đang nhẹ bay, vừa vặn làm đẹp những khoảng trống quanh cô, trông giống hết như một cảnh tiên, mỹ đặc không thể tả.

Là hay là thật, hắn cũng không rõ, chính là bình tĩnh đứng ở tại chỗ, sợ rằng đây chỉ là một giấc mơ.

Vài phút trôi qua, cô tựa hồ như rất hài lòng với việc này, xoay người đi tới chỗ của Lãm Lạc. Tiếp theo đó, hắn đã nhìn thấy rất rõ ràng nhu nhan xinh đẹp của cô.

Đúng vậy, chính là cô ấy, hai năm không gặp cô, làm cho hắn nhớ thương đến điên cuồng.

Khuôn mặt thanh tú tràn đầy ý cười, khinh mạn đi đến gần hắn, đi bộ rất thong thả, có thể nói là rất cẩn thận.

Năm bước, bốn bước, ba bước..... Đến rồi...

Không hề phòng bị đụng vào ngực hắn, Tiểu Mễ lùi lại hai bước, mất đi cân bằng, hoa dại trong ngực rơi xuống, sau đó ngã xuống đất,” Ngô... Đau...” Thắt thanh kêu lên, ngây ngốc sờ sờ cái trán. Kỳ quái, theo như trí nhớ của cô thì nơi này không hề có vật cản gì mới đúng, cô bỏ qua suy nghĩ đứng lên, vươn bàn tay nhỏ bé ở trên cỏ sờ soạng, tìm kiếm những bó hoa rơi trên mặt đất.

52. Chương 52

Thấy cô như đang ở trong bóng tối, Lãm Lạc giật mình, hấn rõ ràng là đứng ở trước mặt của cô, thế nhưng tại sao cô lại làm như là không thấy mà đụng phải hấn. Có?! Nhìn không thấy sao?! Tại sao không thể thấy hấn, hấn cũng đã hiểu.

Giật mình nhìn nhất cử nhất động của cô, còn có cặp mắt không hề có tiêu cự khiến ngực hấn phấp phấp đau. Trái tim giống bị cái gì đó cửa phải, rất đau rất đau.....

” Mẽ Nhi...”

Nghe tiếng, Tiểu Mẽ đang nhặt hoa chợt khựng lại, giật mình, đã rất lâu rồi không còn nghe cái tên này, còn có... Thanh âm rất quen thuộc.....

” Anh là...?!”

Trong lòng không khỏi rung động, là hấn?! Tim đập dần dần nhanh hơn, cô đứng dậy một chút tới gần hấn, bàn tay run run chạm lên mặt hấn, không thể thấy hấn ở trước mắt, thanh âm êm tai vang lên:” Là... Là anh sao? Lạc.” Cô sớm đã muốn xưng hô như vậy với hấn, nhưng chính là vẫn không có cơ hội.

Lãm Lạc rất bất ngờ bởi cách xưng hô của cô, hai tay đặt lên tay cô, vội vàng gạt đầu, nước mắt khế rơi,” Ừ, là anh.”

” Thật là anh sao? Em không nằm mơ chứ?” Nước mắt trào ra xúc động, nét mặt khó nén được sung sướng. Đợi hai năm, hấn rốt cục cũng tìm đến đây, hấn không có quên cô, không có buông tha việc tìm kiếm cô.

” Không, không phải là mộng, là thật... Rốt cục cũng tìm được em, thật tốt quá.” Thanh âm nhu tình như nước, vội vàng ôm cô vào trong lòng ngực.

Con người linh động vì hạnh phúc mà nước mắt trào ra, xông vào mũi của cô là mùi hương quen thuộc của hấn, còn có, trái tim hấn đang đập rất nhanh, lúc này cô mới chân thật cảm nhận được hấn tồn tại.

Tiểu Mẽ buông hấn ra, tay nhỏ bé lung tung lau gương mặt đầy nước mắt, vẻ mặt mơ hồ đáng yêu, kích động mở miệng:” Em... Em đã nghĩ rằng anh đã quên em rồi, không hề đi tìm em, nhưng em vẫn chờ... Kết quả anh thật sự đến đây... Anh không có quên em... Em thật sự thật rất hạnh phúc...”

” Đứa ngốc, em là người vợ duy nhất của anh, anh làm sao có thể quên em được.” Đáng chết, đáng lẽ hấn phải đoán được là cô còn sống, thậm chí vẫn còn chờ đợi hấn.

” Vợ?!” Tiểu Mễ không rõ, chỉ nhớ rõ ngày đó chưa kịp làm lễ kết hôn thì không biết vì sao cô đã ở nơi đây rồi.

” Đúng vậy, theo luật pháp chúng ta đã là vợ chồng.” Lãm Lạc đắc ý nói, khoe miệng nở nụ cười thỏa mãn.

Sau khi Tiểu Mễ suy nghĩ xong mới bừng tỉnh, đúng a, vì vội vàng muốn cho ông nội xem, nên bọn họ đi đăng ký kết hôn trước, rồi cùng chụp ảnh cưới. Cô như thế nào lại quên rằng bọn họ là vợ chồng... Nhưng mà...

” Nhưng mà chúng ta không phải là kết hôn giả sao?” Tiểu Mễ bất đắc dĩ nói.

” Em nghĩ rằng anh và em chỉ đang diễn trò sao? Cho dù giả anh cũng phải đem nó trở thành thật, em là của anh, đây là sự thực không thể thay đổi.” Thái độ của hắn cực kì nghiêm túc, thâm tình nhìn cô.

” Chúng ta là vợ chồng...” Tiểu Mễ nghe được lời nói của hắn, kinh hỉ không thôi, quả thực không thể tin được, nguyên lai hắn rất nghiêm túc tong hôn nhân. Khi cô ích kỷ yêu cầu làm đám cưới giả đã hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của hắn, đối hắn rất không công bằng, cô nói,” Thực xin lỗi, thật sự rất xin lỗi”.

Nhìn thấy biểu tình của cô thay đổi, Lãm Lạc không khỏi thản nhiên cười,” Đưa ngón.” Dem cô ôm vào trong lồng ngực, bá đạo yêu cầu,” Không bao giờ được rời xa anh lần nữa.”

Hắn may mắn tìm được cô lần này, và cũng tuyệt đối sẽ không bao giờ để chuyện sơ suất hay ngoài ý muốn xảy ra lần nữa đối với cô, bởi vì hắn không thể chịu thêm một đả kích nào nữa.

” Ừ.” Cô cười vui vẻ gật đầu, đáng tiếc cô lại không nhìn thấy bộ dáng của hắn, cô thật sự rất muốn nhìn hắn một chút.

Giống như nhìn thấu tâm tư của cô,” Mắt của em rồi sẽ phục hồi lại thôi, anh cam đoan.” Hắn hứa hẹn nói.

” Chính là...”

Lãm Lạc quả quyết hôn trụ miệng cô, nội tâm cô bất an cùng ưu thương; hắn bá đạo nhu tình hôn, làm cho đầu cô trống rỗng, không chứa chút tạp niệm, hoàn toàn bị chinh phục.

53. Chương 53

Hai ngày sau, cô chào từ biệt mọi người trong thôn, trở lại thành thị. Trong thôn cũng đồng thời nhận được đồ dùng gia dụng do ở nơi khác chuyển đến, hầu như nhà nào cũng được một bộ.

” Tôi đã nói rồi, Tiểu Mễ sẽ không thuộc về nơi này.”

” Đúng vậy, vừa nhìn tướng mạo đã biết là công chúa quyền quý.”

” Ai... Công chúa thủy chung vẫn là bị vương tử mang đi.”

Người trong thôn đều bàn tán xôn xao, đối với Tiểu Mễ, bọn họ là lưu luyến không rời, dù sao cũng là sống với nhau hai năm trời.

Bầu trời xanh thẳm, đám mây lớn che khuất ánh nắng mặt trời.

Giữa Mộ viên, một đám người mặc đồ đen đứng thẳng nhìn vào mộ bia.

Tiểu Mễ trong tay cầm một bó hoa cúc nhiều màu, nhẹ nhàng đặt trước mộ bia. Tay chạm lên bức ảnh cùng dòng chữ gỗ ghe được khắc trên mộ bia, thản nhiên nhìn thẳng về phía trước dù không nhìn thấy mộ bia.

Ông nội hạnh phúc mà ra đi, ông biết được cô cùng Lạc kết làm vợ chồng, rốt cục cũng an tâm, miệng cười nơi chín suối.

Nhìn lên bầu trời xanh ngát kia, cô tin rằng, ông nội nhất định là đang ở trên thiên đường, nơi mà không có ưu thương, thống khổ, cũng không có bệnh tật xung quanh, tràn ngập vinh quang tán thưởng cùng hỉ nhạc.

Lầm Lạc khẽ hôn lên trán cô, đem cô ôm vào trong lòng,ngực. Tưởng tượng khi cô còn bé đã mất đi cha mẹ, hiện tại người thân duy nhất cũng rời khỏi cô mà đi làm hấn đau lòng không thôi.

Trên đường trở về, là Tuấn Tường lái xe, cùng Lam Ngọc ngồi bên cạnh chuyện trò vui vẻ, hi hi ha ha... Tiểu Mễ dựa vào người Lầm Lạc ngồi phía sau, hai người nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lam Ngọc cùng Tuấn Tường đính hôn từ một năm trước, gần đây mới kết hôn. Mới vừa từ Paris hưởng tuần trăng mật trở về, vốn định nghỉ ngơi vài ngày thì nghe được tin tức của Tiểu Mễ, liền không chậm trễ lấy một giây lập tức đến đây. Khải Thụy hai năm trước đi nước ngoài học đào tạo chuyên sâu, bây giờ không có tin tức...

54. Chương 54

Sân bay Húc Xuyên (hay là Tứ xuyên nhĩ, chẳng biết, thấy cvt ghi thế)

Một đôi như kim đồng ngọc nữ theo đường sân bay đi đến, bọn họ tựa như vật thể chiếu sáng cả một vùng, khiến không ít người qua đường khen ngợi không ngớt, hâm mộ vạn phần.

” Đây là đâu?” Tiểu Mễ lại tò mò hỏi. Khi ở trên xe cô cũng đã liên tục hỏi nhưng Lâm Lạc lại không nói cho cô, vẫn bảo trì thần bí.

” Sân bay.”

” Em đương nhiên biết là sân bay.” Mắt cô nhìn không thấy, không có nghĩa là tai cô nghe không thấy.

” Biết rồi sao còn hỏi?” Lâm Lạc đùa cô, xem bộ dáng tức giận còn có chút ngây ngốc.

” Anh...” Tiểu Mễ cơ hồ muốn phát cuồng, hai gò má ửng đỏ. Dừng cước bộ, không đi, cái gì mà thiên sứ chứ, nhớ tới hồi nhỏ cô đúng thật là ngốc mới đem kẻ hư hỏng này trở thành thiên sứ, cái tính cách bất nạt cô một chút cũng không chịu sửa đổi.

” Như thế nào lại không đi?” Nói xong còn thản nhiên cười nhìn gương mặt của cô, nét mặt khó nén được vui thích.

” Hừ—” Bĩu môi, không thèm nhìn hắn.

Nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô khiến lòng hắn dâng lên một luồng nhiệt, vươn cánh tay dài đem cô ôm chặt lấy. Hắn thề, này cả đời cũng không để cô rời mình lần nữa.

Bị ôm bất ngờ khiến Tiểu Mễ khựng lại, tim hơi rung động.

” Em còn nhớ? Lần đầu gặp mặt của chúng chứ?” Hắn ôn nhu hỏi, chậm chậm nhớ lại khoảnh khắc đó.

” Ừ, cũng là ở sân bay, bất quá đây là lần thứ hai gặp mặt.” Tiểu Mễ đã biết hắn chính là thiên sứ ca ca của năm đó, đương nhiên lần đầu tiên gặp mặt chính là thời điểm hắn cứu cô.

” Úc?” Một tia bất ngờ hiện trong mắt hắn, buông cô ra, nhìn đôi mắt xinh đẹp nhưng không hề có điểm nhìn của cô.

” Thiên sứ ca ca, anh đã quên sao?” Đến bây giờ còn muốn giấu điểm sao?

” Nguyên lai em có biết.” Trên mặt hắn cảm xúc không có biến hóa quá lớn.

” Vì sao lại không nói cho em biết?” Tiểu Mễ chu cái miệng nhỏ nhắn, tại sao lại bất công như vậy.

” Vì anh muốn để em tự phát hiện ra.....” Khóe môi khẽ cười tạo thành một độ cong hoàn hảo, cằm vài lọn tóc của cô trước mũi, nhẹ nhàng mà ngửi.

” Em... Em lại không biết tên của anh, cũng không có tin tức gì của anh, thậm chí cho rằng anh không có tồn tại, cho nên... Nhưng là, nhưng là em không có quên, em thật sự là không có quên anh, em có thể thề.” Tiểu Mễ giọng điệu dồn dập, còn có bộ dáng thoát nhìn rất ngốc.

” Đứa ngốc, anh đương nhiên biết, mặc kệ quá khứ hay là hiện tại, chúng ta không phải vẫn là cùng một chỗ sao?” Ngữ khí ôn hòa mang theo trấn an nói.

” Ừ, cùng một chỗ, rất thần kỳ, ha ha...” Nhân duyên thật sự thực thần kỳ, giống như là từ khi sinh ra đã được định sẵn là phải ở bên nhau.

” Ừ!” Lãm Lạc đồng ý, bàn tay to xoa xoa đầu của cô.

Rất nhiều con mắt dõi theo cảnh hai người ôm ở trong sảnh lớn của sân bay, cảnh tượng cảm động, giống như cảnh tượng ly biệt nhưng lưu luyến không rời.

Cách Thiên đi cùng với Lãm Lạc đến bệnh viện, Tiểu Mễ cố lấy hết dũng khí đi vào bệnh viện, chấp nhận tất cả mọi việc liên quan đến chữa bệnh.

Ngày trước, khi Lãm Lạc du học ở Nhật Bản đã nghe nói bệnh viện mắt này có các thiết bị tiên tiến nhất thế giới liền không ngại vất vả mang Tiểu Mễ tới đây, hắn không muốn để cuộc sống của cô chìm trong bóng tối, vốn là một cuộc sống tràn đầy ánh sáng, lại bị vô tình cướp đi, cái này đối với cô không công bằng.

Ngồi ở phòng khám, bác sĩ mặc áo blu trắng, lăng lẳng lật xem hồ sơ kết quả kiểm tra.

” Tình trạng của cô ấy thế nào?” Lãm Lạc nói lưu loát tiếng Nhật cùng bác sĩ trao đổi, bàn tay to nắm chặt tay của Tiểu Mễ, trong lòng rất muốn biết kết quả.

Nghiêng tai lắng nghe, Tiểu Mễ nghe không hiểu, khẩn trương lại sợ hãi. Nếu chữa bệnh cũng không khỏi thì cả đời này cô cũng sẽ nhìn không được gương mặt của Lãm Lạc lần nữa. Trong trí nhớ, hình dáng của hắn dần dần mờ hồ, sợ rằng một ngày còn không thể nhớ được, đến lúc đó cô nên làm cái gì bây giờ?

” Không được tốt lắm!” Bác sĩ vô vị nói bốn chữ.

” Ý tứ là... Có thể chữa khỏi!” Lãm Lạc tuần nhan hiện lên một tia hy vọng.

” Đương nhiên, não bộ bị va chạm nghiêm trọng làm cho tầm nhìn bị chặn lại.” Bác sĩ vẫn còn rất hài hước nói, nói ra rất tự nhiên.

Lạnh lùng nhớ tới thương tổn của cô, chết tiệt, sắc mặt Lãm Lạc đen lại, nhắm hai mắt lại, nắm chặt hai bàn tay, có thể ra tay nặng như vậy với một cô gái sức trời gà không chặt, căn bản chính là muốn đưa cô vào chỗ chết, hần nhất định không dễ dàng mà bỏ qua cho hung thủ như vậy.

” Lạc, bác sĩ nói cái gì vậy?” Tiểu Mễ sốt ruột muốn biết,” Em nghe không hiểu, anh mau nói cho em biết a.”

” Ông ấy nói có thể chữa khỏi, em có thể nhìn thấy trở lại.”

” Thật sự?” Tiểu Mễ nét mặt vui sướng, nhanh chóng đi vào trạng thái vui mừng, thật tốt quá, có thể lại nhìn thấy. (định để là ăn mừng cơ =)))

” Nghe nói nếu ông cầm dao mổ thì tỷ lệ sẽ làm một trăm phần trăm?”

” Đúng vậy.”

” Hy vọng là như thế, vậy khi nào tiến hành?”

” Sáng ngày mai đi.”

55. Chương 55

Hôm nay bọn họ ở lại trong bệnh viện, Tiểu Mễ nằm viện thì Lãm Lạc chăm sóc, lo lắng cho cô.

Ngày hôm sau, Tiểu Mễ bị đưa vào phòng giải phẫu, Lãm Lạc so với cô còn khẩn trương hơn, kết quả vẫn là Tiểu Mễ an ủi hần, thấy bản thân cô đều không sợ hãi, hần mới an tâm ngồi đợi, hần sợ phải mất cô lần nữa.

Phẫu thuật xong, sau khi hết tác dụng của thuốc mê, bác sĩ nói cuộc phẫu thuật tương đối thành công, chờ vài ngày sau có thể tháo băng, sau đó là cô có thể thấy lại ánh sáng, và người yêu cô.

Sườn núi Phú Sĩ cùng bình nguyên hóa thành màu hoa tím, trong không khí tràn ngập mùi thơm của cỏ huân y — hoa văn mỹ lệ, ong mật vo ve rung động, cánh bướm lộng lẫy tung bay, có những cảnh đẹp như vậy làm cảnh đẹp của sườn núi càng rực rỡ.

Lãm Lạc muốn khi Tiểu Mễ mở mắt ra thì phải nhìn thấy phong cảnh mỹ lệ này đầu tiên. Cứ thế thần bí mang cô tới đây.

” Thật thoải mái a, nơi này nhất định rất đẹp.” Tiểu Mễ dang rộng hai tay hoan nghênh làn gió mát rượi, mùi hoa thơm ngát, chung quanh yên tĩnh, khiến tâm trạng người ta sáng khoái không thôi.

” Ủ, nơi này là núi Phú Sĩ.” Lãm Lạc thản nhiên nhìn bốn phía.

” Oa~~ là núi Phú Sĩ ở Hokkaido sao?” Cô thốt lên kinh ngạc, suy nghĩ xem trông nó sẽ đẹp như thế nào.

” Rất nhanh em sẽ thấy được.”

” Thật sự có thể nhìn thấy sao?” Tiểu Mễ vẫn là có một tia bất an.

Hắn đem băng gạc ở mắt cô tháo xuống, tháo từng lớp từng lớp một, băng gạc hoàn toàn rơi xuống mặt đất, Tiểu Mễ vẫn nhắm mắt lại, chậm chạp không chịu mở ra, tròng mắt trong mí mắt không ngừng chuyển động, lông mi cong cong cũng vì vậy mà run run, khiến cô vừa hồi hộp lại lo lắng.

” Không có việc gì.” Hắn ôn nhu trấn an cô.

” Lạc”

” ừ?”

” Em yêu anh, thật sự rất yêu anh.”

” Anh cũng vậy.”

Có Lãm Lạc cổ vũ, cô lấy hết dũng khí chậm rãi mở mắt ra.

Trước mặt nhìn thấy mơ mơ hồ hồ một mảnh màu tím, dần dần rõ lên, thẳng cho đến khi cô nhìn thấy các sắc hoa màu tím, cô thất thần.

Nơi này thật sự rất đẹp, so với trí tưởng tượng của cô còn đẹp hơn vài lần; là cỏ huân y, một đám lớn cỏ huân y, toàn bộ đều là cỏ huân y, giống như cảnh trong mơ vậy.

” Lạc, anh đánh em một cái đi, mau lên.” Tiểu Mễ khó có thể tin sự việc trước mắt là thật, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trước không dám chớp mắt, chỉ sợ sau khi cô chớp mắt thì mọi cảnh vật sẽ biến mất, tay kéo kéo góc áo của Lãm Lạc, hắn có thể nhắc cho cô biết, cô có phải hay không ở trong mộng.

Nhìn Tiểu Mễ kinh ngạc đến ngây người, bạc môi khẽ cười, lộ ra một nụ cười sáng rõ cực kỳ khó gặp, xem ra cô có thể thấy, thật sự thật tốt quá, tâm trạng thực vui mừng.

” Là sự thật, không phải mộng.” Bàn tay to xoa xoa đầu của cô, nhẹ giọng nhắc nhở.

Lúc này, Tiểu Mễ mới đảo mắt nhìn hắn, nhìn người đã hai năm chưa từng nhìn, chưa từng buông tha việc tìm kiếm cô, cũng luôn luôn yêu cô.

56. Chương 56

Di~ vẫn là cặp mắt mê người như vậy, hiện tại trở nên trong suốt thấy đáy, vẫn khuôn mặt lạnh lùng, cũng giống ánh mặt trời rực rỡ, vẫn.....

Hắn thay đổi, khuôn mặt tuấn tú, ôn nhu hoà nhã, như một bá tước tôn kính.

Hình như hắn đã là một người ấm áp dễ thân cận hơn, hắn như vậy, thật sự rất đẹp trai a! Tiểu Mễ trong lòng hết sức khen ngợi, thần sắc vừa mừng vừa sợ.

Nhìn bộ mặt cô tỏ vẻ rất phức tạp, nhưng tâm tư thực chất lại rất đơn thuần, có thể nắm rõ trong lòng bàn tay. Đáy mắt lộ rõ vẻ đắc ý, khóe miệng nở nụ cười, cánh tay thon dài bá đạo ôm lấy thắt lưng của cô, thì thầm vào tai cô:” Như thế nào, có phải hay không thấy chồng em rất đẹp trai?”

Bị hành động của hắn làm cho bất ngờ, giờ mới hoàn hồn, NO! Sai lầm rồi! Giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời, ác ma thủy chung vẫn chỉ là ác ma, vĩnh viễn sẽ không thay đổi..... Trong lòng cô âm thầm gào thét.

” Nào... Nào có a..... Anh từng có mà tưởng bỏ.” Tiểu Mễ bị nói trúng tim đen thì khuôn mặt liền đỏ bừng xấu hổ..

” Không có thật chứ?” Híp lại hai mắt, một chút cũng không tin, khóe môi lộ ra ý cười.

” Đúng vậy...” Đang muốn tiếp tục phủ nhận, lại bị bạc môi cuốn lấy thật lâu, tựa hồ như muốn trừng phạt vì tội không thành thật của cô, đầu lưỡi tiến vào trong miệng, tận hưởng sự ngọt ngào trong miệng của cô, Tiểu Mễ cũng theo bản năng dâng lên, hai người cứ hôn như vậy thật lâu tựa như có thể kéo dài đến thiên trường địa cửu.

” Mọi người mau nhìn xem, là cô ấy.”Mấy người phụ nữ bắt đầu thảo luận, ánh mắt đều đặt tại trên người Tiểu Mễ.

” Đúng vậy, đúng vậy, nghe nói cô...” là người hay là quý a, nghe đồn không phải đã chết rồi sao?

” Khẳng định là tin bất quá! Không phải cô ấy vẫn còn khoẻ mạnh đứng đây sao?”

” Hết rồi, còn tưởng rằng còn có cơ hội.”

” Đừng mơ nữa, àhi năm trước bọn họ đã đi đăng kí kết hôn rồi, chính tôi đã đi điều tra tin này mà.”

Tiểu Mễ trực tiếp tiến đến thang máy, nhấn nút lên tầng 13, là văn phòng của Lãm Lạc.

Cửa vừa mở ra, trước mắt là một người, dáng người xinh đẹp, trang điểm xinh đẹp.

” Văn Cơ.” Tiểu Mễ thực kinh hỉ.

” Là cô.” Văn Cơ bị dọa, sắc mặt nháy mắt tái nhợt, Lãm Lạc như thế nào tìm được cô ta? Mọi người không phải đều cho rằng cô ta đã chết sao? Vì cái gì.....

” Văn Cơ, cô làm sao vậy, sắc mặt rất khó coi.” Xem sắc mặt tái nhợt của Văn Cơ, Tiểu Mễ quan tâm hỏi.

Văn Cơ tâm lí bị rối loạn, vội vàng đem cô kéo đến một gian phòng không có người,” Cô đã nói gì với Lãm Lạc....” Nếu Lãm Lạc biết được sự thực thì cô nhất định sẽ không tha cho Mạc Tiểu Mễ.

” Nói với hắn cái gì?” Tiểu Mễ nghi hoặc.

” Trước hôn lễ gọi cô ra ngoài nói chuyện điện thoại.”

“Cô gọi điện thoại?” Cái gì cùng cái gì a, Tiểu Mễ hoàn toàn nghĩ không ra.

Cô ta? Chẳng lẽ cô ta đều đã quên sao?

57. Chương 57

Phanh!

Cánh cửa hung hăng bị đẩy ra.

Đứng ở trước cửa là Lãm Lạc, đứng phía sau là trợ lý Lý Khắc.

” Sớm đoán được là cô.” Lãm Lạc sắc uy nghiêm đáng sợ, giọng điệu lạnh giá.

” Lạc, anh đang nói cái gì vậy?” Tiểu Mễ nghe mà hoàn toàn không hiểu hai người họ đang nói cái gì.

Sắc mặt Văn Cơ tái nhợt đông cứng, á khẩu không trả lời được.

” Chính cô lúc ấy gọi Tiểu Mễ đến phía tây công viên, sau đó sai thủ hạ của cô, Hoắc Cương, hạ độc thủ với Tiểu Mễ, tiếp theo là đưa cô ấy đến một địa phương cách xa chỗ này. Cố ý phóng hỏa, làm cho mọi người đều nghĩ rằng Tiểu Mễ đã bị lửa thiêu chết, tôi nói vậy có đúng không.” Từng câu từng chữ được thốt ra không nhanh không chậm, không hề có tình cảm mà nói.

” Là cô sao... Không thể nào, Văn Cơ không phải loại người như vậy, Lạc, nhất định là anh đã lầm rồi.” Tiểu Mễ khó có thể tin.

” Sẽ không sai, có thể tìm được em, là chính miệng Hoắc Cương nói với anh, tuy rằng hắn không chịu nói ra người chủ mưu mọi việc là Văn Cơ, nhưng ít nhiều anh cũng đoán được.” Bạc môi khẽ nhếch phát ra thanh âm lạnh lùng.

” Không phải, Văn Cơ, ơu mau nói là không phải cô làm đi.” Tiểu Mễ vẫn còn vì Văn Cơ giải thích.

Văn Cơ nhìn Tiểu Mễ, thế nhưng vẫn còn vì cô à giải thích, trong lòng càng thêm áy náy,” Đúng vậy, là tôi, tôi không đáng với tình cảm của cô đối với tôi, là tôi có ý định hại cô, là tôi gọi điện để đem cô đi xa khỏi nơi này, còn đốt cháy rừng để tạo hiện trường giả.” Biết rõ cô là người con gái tốt, hẳn là Lãm Lạc sẽ thích cô, nhưng cô lại bị sự đố kỵ che lấp lí trí, đối với Tiểu Mễ hạ độc thủ; lúc này, cô mới giác ngộ, là cô sai lầm rồi, thật sự rất đáng chết.

Nghe tiếng, Tiểu Mễ thần sắc cứng đờ, lui về phía sau hai bước, ngơ ngác nhìn cô.

” Hừ- rốt cục cũng chịu thừa nhận, cô cùng Hoắc Cương chờ bị bắt giam đi.” Lãm Lạc khóe môi khẽ nhếch lên trào phúng, giọng điệu cực kỳ uy lãnh, hoàn toàn không có ý muốn thương lượng.

Dứt lời, kéo tay Tiểu Mễ, chuẩn bị đi ra ngoài, cô lại ngừng cước bộ, không chịu rời đi, trong lòng suy nghĩ: Lạc nói được, hẳn nhất định sẽ làm được, nhất định Văn Cơ sẽ phải ngồi tù, không, cô cũng không hy vọng như vậy,” Lạc, anh tha cho Văn Cơ đi!” Lời của cô làm cho tất cả mọi người ngáy ngẩn cả người.

Cô là điên rồi sao? Thế nhưng lại cầu xin cho người đã hại cô bị thương, mù hai mắt, phải ở nơi vùng núi heo lánh, không thể cùng người mình thích ở cùng một chỗ, còn có.....

” Vì cái gì?” Văn Cơ kinh ngạc nghi hoặc, đây là sự trừng phạt đích đáng, cô ta vì cái gì còn thay cô cầu xin chứ?

Tiểu Mễ đi đến trước mặt Văn Cơ, nắm hai tay, mặt mày không cười đối với cô nói:” Văn Cơ, ít nhất cô cũng không giết tôi, điểm này liên chứng minh cô cũng không phải người xấu, không phải người xấu thì có thể tha thứ.” Cô tha thứ cho Văn Cơ.

Trong nháy mắt nước mắt đã rơi, Văn Cơ không nói lời phản bác, cáccays thiện lương như thế; giờ khắc này, làm cho chính mình có cảm giác nhỏ bé, tội ác đầy trời.

Hết thấy đều giống như dự kiến của Lâm Lạc, hắn khoanh tay trước ngực, xem kịch vui, hắn sớm đoán được Tiểu Mễ sẽ không trách cô ta, thậm chí không để ý tất cả lỗi lầm mà cô ta đã gây ra cho mình, bởi vì cô là thiên sứ lương thiện nhất, thuần khiết nhất của hắn.

58. Chương 58

Tháng 12, là lúc thời tiết lạnh nhất trong năm.

Đối với một đôi vợ chồng mới cưới mà nói, thì đây là một mùa đông ấm áp, tràn ngập tình yêu.

Những ánh nắng ấm áp hắt qua khe cửa sổ, chim chóc líu ríu hót ca không ngừng, nhưng đối với người đang ngủ say lại không hề phiền nhiễu.

Thời tiết rất dễ chịu, không nên ham ngủ, ngủ rồi đương nhiên phải tỉnh.

Nheo mắt lim dim buồn ngủ, Tiểu Mễ duỗi thẳng người, lại làm biếng không muốn xuống giường, theo thói quen muốn tiếp tục ngủ.

Trở mình một cái lại phát hiện bên cạnh mình có một người đàn ông, kinh dị chớp chớp đôi mắt, hồi tưởng: Hôn lễ ngày hôm qua khiến đầu óc choáng váng, sau khi vào phòng liền lăn ra ngủ, không biết trời cao đất rộng. Cô cùng Lạc đi vào lễ đường, được chúc phúc trở thành vợ chồng, giống như cảnh trong mơ vậy.

Cô lẳng lặng cẩn thận đánh giá, Lâm Lạc vẫn ngủ say như cũ, thở ra hơi thở tràn ngập mùi nam tính cùng khuôn mặt tuần tú, tuy rằng mỗi ngày đều gặp mặt, mỗi ngày đều nhìn thấy, nhìn thấy cả trăm nghìn lần vẫn là không hề chán ghét.

Khi hắn ngủ lại không hề giống với lúc tỉnh, mày kiếm giãn ra, đôi môi khẽ nhếch, nguyên bản là đã che dấu bộ dạng ác ma, hiện tại rất ôn nhu, vô hại, thậm chí còn mang theo một tia đáng yêu, ngây thơ.

Chợt, một bàn tay không tuân theo quy tắc mà ôm lấy hông của cô, sau đó vuốt ve thắt lưng của cô, tay của hắn chạm đến chỗ nào cũng khiến cho cô có cảm giác tê dại nóng rực.

Tiểu Mễ tâm hoảng ý loạn nhìn về phía hắn, mắt của hắn vẫn nhắm, giả bộ ngủ sao? Muốn tóm lấy bàn tay không tuân thủ quy tắc của hắn lại, lại bị hắn trở mình ép tới gắt gao.

” Thích Lâm Lạc, anh giả bộ ngủ có phải không?”

“.....” Hấn không mở miệng, khoé miệng lộ ra ý cười quỷ kế.

Tay hấn đã muốn từ phía sau chạy đến phía trước ngực của cô, ghé đầu sát vào tai cô, nhẹ giọng nói:” Cái đó, không phải sao?” Lời vừa nói khỏi miệng giống như có ma lực, làm cho cô không thể kháng cự.

Bên trong chiếc chăn ấm áp, rất nhanh nổi lên một phen dục hỏa, nhiệt độ tăng nhanh, trở nên nóng bỏng.

Môi hấn như có lửa bắt đầu theo vành tai một đường hôn xuống cổ của cô..... Toàn thân như có cảm giác đôi môi của hấn đang di chuyển, nhin không được nhẹ giọng phát ra tiếng thở gấp rên rĩ, ý thức dần dần bị hấn chiếm lĩnh.

Tiểu Mễ dùng ý thức còn sót lại, hỏi,” Cái kia... Chúng ta có phải hay không...” Khuôn mặt cô nóng bừng, xấu hổ mở miệng nói.

Nghe tiếng, Lãm Lạc dừng lại động tác, muốn tìm bắt mắt trên khuôn mặt cô,” Như thế nào, không nghĩ tới sao?”

” Không có... Chính là...” Xấu hổ đến đầu lười lú lại, khó có thể mở miệng. Đây là lần đầu tiên của Tiểu Mễ, khó tránh khỏi có điểm.....

” Không được, mặc kệ cái gì, anh rút cuộc chờ không được, lần đầu tiên gặp em, anh đã nghĩ là phải có được em, có biết anh đã nhin ham muốn này rất lâu.” Ngữ khí vô lý, khiến cô không thể nào phản bác.

Hai tay thành thạo ở phía trước ngực cô chơi đùa, chẳng mấy chốc đã cởi bỏ hết quần áo trên người cô. Bàn tay to ấm áp như là có ma lực đặc biệt, trên ghẹo tình dục trong người cô, giải phóng sự nhiệt tình tiềm ẩn bị chôn trong người.

” Anh... Ừm...” Cô nhanh chóng thở gấp, phát ra tiếng rên rĩ.

Hấn nhẹ nhàng tiến vào trong đùi cô, động tác của hấn khiến trong lòng của Tiểu Mễ sinh ra một loại khát vọng không biết tên, trong người nhanh chóng tạo ra một cảm giác khô nóng làm cho cô càng thêm hư nhược.....(chả biết hư nhược là gì?!!!!)

Hấn ôn nhu đặc tựa như đem cô giống như vi khí cầu bàn, trong nháy mắt khả phá giống nhau.

Cứ như vậy, rõ ràng cảnh xuân tràn ngập, trẻ em dưới 18 không nên nhin.

59. Chương 59

Buổi chiều, trời xanh mây trắng.

Hoa hải tươi đẹp, mặt cỏ xanh mượt, khắp nơi phủ thêm một màu xanh.

Bên người cô có người đàn ông không gây một tiếng động nào bầu bạn, hắn nằm ở trên cỏ, gối lên đùi của cô nhắm mắt dưỡng thần, mà cô cũng thật nhẹ nhàng vuốt tóc của hắn, trong lòng tắc tràn đầy hạnh phúc.

“Bố, mẹ, mau tới đây chơi cùng Niệm Niệm.” Cách đó không xa, một bé trai tầm ba bốn tuổi đang đuổi bướm gọi lại.

” Niệm Nhi, cẩn thận một chút.” Mạc Tiểu Mễ không khỏi lo lắng, định đứng dậy.

Lại bị Thích Lãm Lạc ôm gắt gao, kêu cô không thể động đây,” Không cần lo cho nó, nó luôn muốn em chú ý tới nó.” Ngữ khí có chứa một tia ghen tuông.

” Thật là, đến con mà anh cũng có thể ăn dấm chua sao.” Tiểu Mễ thản nhiên cười, thật sự là không chịu nổi hắn.

” Bố mẹ đang nói về con sao?” Thanh âm non nớt của Thích Niệm bên cạnh vang lên, tiểu tử kia không biết khi nào thì đã chạy tới. Tay nhỏ bé cầm một bó hoa dại nhiều màu sắc, đưa cho Tiểu Mễ” Đây, tặng cho mẹ.”

” Tặng cho mẹ sao? Cảm ơn Niệm Nhi.” Tiểu Mễ nhẹ nhàng tiếp nhận, hôn nhẹ vào trán của hắn, cười vô cùng hạnh phúc.

” Anh cũng muốn.” Lãm Lạc nhìn cảnh mẫu tử tình thâm, khuôn mặt đẹp trai không vui có chút mùi dấm chua.

” Muốn cái gì? Con đang có ở đây, anh an phận chút đi!” Tiểu Mễ thoáng chốc đỏ bừng mặt.

” Đúng vậy, bố an phận chút đi.” Thích Niệm rất thích thú lặp lại lời của mẹ.

Nhất thời, Tiểu Mễ cười ha hả, khoé môi Lãm Lạc hiện lên một chút vừa tức giận lại bất đắc dĩ cười.

” Chỉ biết sinh con ra rồi làm siêu cấp bóng đèn.” Lãm Lạc nhẹ nhàng gõ vào trán của Niệm Nhi.

” Còn nói sao, buổi tối khi đó chẳng phải cũng là anh nằm cạnh con sao.” Tiểu Mễ cúi xuống tức giận mà thì thầm vào tai hắn.

” Cái đó không giống, em là của anh.” Lớn tiếng tuyên bố.

” Là của con, Niệm Nhi lớn lên sẽ lấy mẹ làm vợ” Thích Niệm chưa từ bỏ ý định, khẳng khái nói.

Vừa nghe, hai người thiếu chút nữa ngã quy, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn thoáng qua, là ai dạy nó a.

Lã Lạc lập tức nghiêm túc nói với con:” Không đúng, mẹ con là của bố, mẹ đã gả cho bố rồi, còn con muốn có vợ thì chính mình tự đi tìm.”

” Vì cái gì?” Thích Niệm tỏ vẻ mặt không cam lòng.

” Bởi vì.... Cho nên....” Lã Lạc bắt đầu nghiêm túc đối với đứa con trai tường thuật sự thật.

Một bên Tiểu Mễ khom lưng cười.

Trời xanh, mây trắng, bốn phía tươi đẹp, người đàn ông nằm trên đùi cô, bên cạnh có một bé trai đang tự giải trí bằng cách tạo âm nhạc, hợp thành một bức tranh làm người ta khắc cốt ghi tâm.

————— HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-ho-do-yeu-phai-ac-ma>